

ANIMORPHS

41

Những người bạn thân

ANIMORPHS

They're out of sight.
You're out of mind. . . .

Watch
ANIMORPHS
on TV

The Familiar

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Những Người Bạn Thân

Series Animorphs Phần 41

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 40

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 40

TẬP 40: TÌNH BẠN CAO QUÝ

Người kể chuyện:

Marco.

Nội dung:

Tình cờ trong lúc lướt các kênh truyền hình, Marco phát hiện có một đoạn băng ghi lại hình của một người Andalite. Người lạ. Không phải Ax.

Hội Animorphs tìm đến chỗ mà đoạn băng đã chụp được hình ảnh người lạ đó và tìm gặp được một chiến binh Andalite còn sống sót sau vụ nổ tòa Mái vòm của Elfangor. Đó là Gafinilan. Ông bị mắc chứng bệnh Soola, một loại bệnh nan y thuộc về gene. Ông sử dụng lối hình biến của giáo sư Henry McClellan để ẩn mình trên Trái Đất, chăm sóc người bạn Mertil-Isicar-Elmand của mình. Anh bạn Mertil là một vecol – từ Andalite để chỉ một chiến binh bị mất lưỡi dao đuôi, đã trở nên vô dụng vì không thể chiến đấu và cũng không thể biến hình được nữa, một chiến binh bị ruồng bỏ nếu sống trên hành tinh Andalite.

Phát hiện Marco biến hình thành người, đấu đuôi với Ax, Gafinilan yêu cầu được gặp mặt hoàng tử của Ax, cứ tưởng đó là một người Andalite trưởng thành. Căn bệnh Soola chỉ có thể chữa khỏi nếu như hấp thụ ADN của một người Andalite khác và biến hình thành người đó. Ông không ngờ hoàng tử của Ax lại chỉ là một thằng nhóc loài người. Mặc dù biết Gafinilan là một chiến binh Andalite tài giỏi, nhưng Jake vẫn quyết định tới gặp với sự hỗ trợ của các bạn trong nhóm. Hội Animorph buộc Gafinilan nói hết mọi sự thật về ông, về Mertil, rồi cùng với Gafinilan cứu Mertil khỏi tay Visser Ba.

Kết thúc tập là một suy nghĩ mới, dù chỉ là thoáng, của Ax về vecol; là một lời nhắn nhủ của lính nhỏ Marco với người bạn mới Mertil.

Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Ong mật

Rachel: Ong mật

Cassie: Ong mật

Tobias: Ong mật

Ax: Ong mật

Những lối hình được sử dụng:

Jake: Cọp Xibêri, Chim ưng peregrine

Marco: Cú sừng, Ó biển, Ong mật, Khỉ đột.

Rachel: Ong mật, Đại bàng đầu bạc, Gấu xám, Voi Phi châu.

Cassie: Ong mật, Ó biển, Sói

Tobias: Ong mật.

Ax: Người, Điều mướp phương Bắc, Ong mật.

Chương 1

Bụp!

Rầm!

Tôi động tên Hork-Bajir rầm rầm vào khối bê tông, rồi dùng hai bàn chân cọp bự chằng đẩy móng vuốt của mình ghim chặt hẳn trên vách tường của tầng hầm lửng.

Cặp mắt của hắn cháy rực ánh nhìn căm hận. Khuôn mặt hắn vọ vọ khùng khiếp khi hắn ráng sức chống cự, nỗ lực đến tuyệt vọng rút ra cho bằng được cái đuôi bị kẹt ở phía sau lưng.

Tôi vươn người rướn tới chỗ hiểm nơi cổ họng hắn, ngoạm lấy và xé toang.

À mà, tôi tên là Jake.

Tôi không thể nói gì nhiều hơn thế, ví như họ của tôi hay nơi tôi sống chẳng hạn. Tôi cũng không thể tiết lộ tôi học trường nào luôn. Điều mà tôi có thể cho các bạn biết, ấy là: Trái đất đang bị xâm lăng bởi những con sên ký sinh có tên là Yeerk. Các bạn vẫn đang nghe tôi nói đấy chứ? Khó mà tin được chuyện đó hả? Nghe nè, loài người dường như là những cơ thể vật chủ mới nhất, được bọn chúng khoái nhất đó nha. Mỗi ngày, chúng chiếm hữu hàng ngàn cơ thể con người, biến họ thành nô lệ. Chúng uốn mình chui vào đầu họ qua đường lỗ tai, bao bọc cơ

thể chúng quanh bộ não của họ. Chúng lật mở những ký ức, những ước mơ của bạn. Và rồi chúng tiếm quyền bạn. Bạn không thể tự quyết định được bất cứ hành động nào của bản thân, kể cả là việc nháy mắt. Bạn cứ hình dung hộp sọ của bạn giống như một cái nhà tù, và bạn, bạn bị giam cầm ngay trong cái đầu của chính bạn, không có lối thoát.

Các bạn của tôi: Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax – người ngoài hành tinh và tôi là lực lượng kháng Yeerk duy nhất trên Trái đất. Vậy là lúc này đây, hẳn bạn đang tự hỏi, “Làm sao mà sáu đứa trẻ ngăn chặn được cuộc xâm lăng toàn bộ Trái đất kia chứ?” Câu hỏi hay lắm. Phải, tội tôi đã được trao cho một thứ quyền năng có thể biến thành bất cứ một con vật nào sau khi tội tôi chạm tay vào người nó. Tội tôi thâm nạp ADN của con vật ấy rồi biến hình thành nó. Công nghệ của người Andalite đó là một món quà mà anh trai của Ax – ông hoàng Elfangor đã trao tặng cho tội tôi trong giờ phút lâm chung, sau khi con tàu của ông bị rơi xuống Trái đất và trước khi ông bị sát hại.

Vậy đó, dù sao đi nữa thì cũng chỉ có mình tội tôi là đang đánh trả lại bọn Yeerk mà thôi. Tội tôi có thể làm chậm chân bọn chúng lại được một chút, nhưng việc duy trì cuộc chiến đấu ngày càng trở nên khó khăn và việc tổ chức các trận đánh liên tiếp thì chẳng dễ dàng tẹo nào.

“Hhhhhrrrrroooooowwwrrrrrr!” Tôi gầm gào.

Tên Hork-Bajir loạng choạng và tôi lao mình về phía trước. Trượt rồi! Cái đuôi của hẳn đã được giải phóng, vung lên và chém!

Nó khoét một lỗ tròn ngay dưới hông của tôi!

Tôi nhìn xuống, choáng váng và bất lực. Nội tạng *của tôi*, ở trong ổ bụng *của tôi*, giờ đang tuôn ào ra ngoài! Tôi sống người mất một giây. Và một giây đó là quá dài, đủ thời gian cho hẳn hầy tôi chúi người xuống đường ống nước mà...

Xxxxxxxèèèèooooo!

<Ááááá!>

Lông tôi bốc khói, da thịt tôi phồng rộp!

Dòng adrenaline bật tanh tách xuyên suốt lồng ngực tôi như một ngọn roi quất. Tôi lại bật dậy, mặt đối mặt với tên Yeerk chiếm hữu cơ thể Hork-Bajir.

Đây chính là một cơ hội mà tôi có thêm được để chiến đấu với tên này.

Đột nhiên ánh sáng chói của khung cảnh dường như giảm xuống.

Không được mắc sai lầm. Ruột gan phèo phổi của tôi vẫn đang tuôn trào ra từ trong ổ bụng. Sự kiệt sức vẫn đè trĩu trên hai vai tôi giống như một phiến đá granit nặng chịch. Nhưng tôi đang ở trong một tình thế mới, hoặc là hẳn, hoặc là tôi.

Móng vuốt chĩa ra, những chiếc răng lóe sáng, tôi chồm tới.

Huych!

Liệng hấn đập vô tường.

Huych!

Dúi hấn xuống nền bê tông. Hộp sọ của hấn va cộp cộp.

Huych!

Cái đuôi của hấn thông suốt. Cặp mắt hấn trở nên lơ lơ, rồi trợn ngược. Hấn rên rĩ yếu ớt rồi cả thân người hấn đang tựa tường cứ thế trượt dài xuống.

Tụi tụi đang ở tầng hầm thứ ba – một tầng hầm tối thui nằm dưới một tòa nhà cao chọc trời ở khu trung tâm thương mại. Những đường ống dẫn nước và khí chạy sát rạt trên đầu. Bạn có thể nghe thấy tiếng la hét, gầm gào vang dội từ sàn lên đến trần, từ vách tường này vọng qua vách tường kia. Tụi lăn tròn một vòng. Và chỉ đến lúc ấy tụi mới thấy mọi việc tệ hại khủng khiếp đến độ nào.

Tụi tụi bị áp đảo hoàn toàn về quân số.

Một mình Cassie chiến đấu với hai tên. Marco, một chọi bốn.

Tụi phải tới giúp tụi nó!

Nhưng tụi vấp phải một chướng ngại sống. Năm tên Hork-Bajir thiện chiến, dao gươm lửa chĩa giống như những cây súng bắn đá đang áp sát tụi giống như những bức tường của một căn phòng đang nghiêng đổ vậy.

Ở cách bọn Hork-Bajir một quãng là cái gì đó trông giống như... một thứ mà *tôi hy vọng* là một cánh cửa thoát hiểm. Một cánh cửa cuốn cách xa chừng 10 mét, đối diện với cầu thang.

<Mọi người ơi! Ra khỏi đây ngay, nào! Lại phía chỗ cánh cửa nha!> Tụi hét vang, nhưng những tiếng la hét khác cùng với những tiếng đổ vỡ đã át hết mệnh lệnh tụi mới ban.

<Thêm quân từ cầu thang đổ xuống kìa! Bọn Taxxon đó! Tụi ngửi thấy mùi của bọn chúng!> Thành bạn thân của tụi, Marco, nói. Tất cả những âm tiết run rẩy mà nó vừa thốt ra cho tụi biết nó đã sức cùng lực tận rồi.

Tụi thoáng nhìn thấy Rachel, nhỏ đang tập tễnh đi hướng tới cầu thang, nơi đội quân tiếp viện thiện chiến đang tràn xuống. <Nào, tới đây!> Giọng nhỏ lập bập. Máu phun ra từ những vết rạch ở quanh hai mắt nhỏ, khiến nhỏ không thấy đường. <Bọn chúng ở đâu?> Hai bàn tay gấu xám của nhỏ chém điên cuồng.

<Rachel, không!>

Ba tên Hork-Bajir tấn công, dồn nhỏ chạy ngang qua căn phòng hết như đang đuổi theo chặn cầu thủ đang giữ bóng trong một trận bóng bầu dục vậy.

“Tseeer!”

Tobias vút tới, nhào tới, móng vuốt chĩa thẳng ra phía trước. Một tên Hork- Bajir té rụi, hai

tay bưng mắt. Cassie quặp chặt gót chân của một tên khác giữa hai hàm răng như bẫy thép của nhỏ mà giật qua giật lại.

Rachel vẫn cần giúp đỡ.

Tôi thụt lùi mà lòng thấy bồn chồn. Tôi bị bao vây, rào cản Hork-Bajir đang tiến lại gần tôi, tách xa tôi ra khỏi đám bạn. Mông đít tôi đụng vô vách tường bê tông.

Tôi nhào tới, rống vang. Ba trăm năm mươi ký trọng lượng cùng với những móng vuốt chuyên cấu nát và những chiếc răng chuyên giăng xé. Sức mạnh tuôn trào như nước chảy. Tốc độ lạnh lẽ. Một con cạp đực vùng Xibêri, loài mèo lớn nhất trên hành tinh.

Nhưng tiếng gầm của tôi vọng ngược trở lại lộ rõ bản chất. Tôi nghe thấy sự tự tin giả tạo. Tôi phát hiện ra trong đó sự tuyệt vọng.

"Ghafrash nyut!" một giọng nói lúng búng cất lên. "Chết này!"

Tên Hork-Bajir gần nhất quăng mình tới, ánh dao sáng lấp lánh.

Miệng ngoác rộng, tôi chồm tới. Những chiếc răng nanh của tôi phập sâu vào trong thịt, xuyên qua cả lớp da cứng quèo, dày cùi như áo giáp sắt của hắn.

Hắn giật ngược người và té rụi dưới sức nặng của tôi. Tôi lăn mình ra xa, đập mạnh cơ thể xuống nền nhà. Tai phải của tôi! Vẫn còn vương trên lưỡi dao cổ tay của hắn! Tai tôi đã bị xén ngọt!

Thêm hai tên nữa lao vào tôi. Không còn một ý niệm nào gọi là chiến thắng hiển hiện trong trí óc tôi nữa. Giờ đây, đơn giản chỉ còn là chiến đấu như một kẻ mất trí. Một lưỡi dao ghim vào chân sau bên trái của tôi... *Tập trung nào, Jake. Phải sống sót.*

PHẬP!

Một lưỡi dao đuôi bồ dọc không khí trên đầu tôi. Lông xanh.

Là Ax.

Phập, phập, phập!

Hai kẻ tấn công tôi sụm xuống và đổ vật trên nền nhà. Tên thứ ba thét lên rồi khụy trên hai gối.

<Hoàng tử Jake, nếu như chúng ta không rời khỏi đây ngay bây giờ, chúng ta sẽ không bao giờ thoát khỏi chốn này.>

Có cái gì chuyển động.

<Ax!> Tôi la. <Ép người xuống sàn!>

Ax hụp xuống. Xác của một tên Hork-Bajir dao gươm đầy mình bay rít qua không khí.

Kể đến là một tiếng loảng xoảng chói tai của kim loại rồi tiếng xèo xèo.

Xxxxxxìlìlì!

Một đường ống dẫn hơi bị nứt! Sẽ có một vụ nổ hơi! Một màn khói hơi nước sôi lục bục dưới áp suất cao lan khắp sàn nhà. Nó loang rộng ra khắp phòng, phủ quanh tất cả mọi người, mọi vật. Mọi sự trở nên rối mù.

Bây giờ hoặc không bao giờ.

<Nào!> Tôi ra lệnh. <Rút ngay!> Không thể nhìn thấy gì quá ba phân ở trước mặt cả. Đám mây hơi nước sôi làm da tôi, hai mắt và cổ họng tôi bỏng rát. Ngạt thở vì hơi nước, lấy cơ thể mình rà soát bọn Hork-Bajir, tôi chạy tới cánh cửa nhà để xe và xô mạnh cái cơ thể bành ki bê bết máu của mình vào tấm bảng điều khiển bằng độ nhạy trọng lượng. Cánh cửa bắt đầu nhúc nhích kêu cọt két và hé mở, thoát tiên là nâng lên chừng có ba phân, rồi tăng dần tốc độ nâng. Tắc rưỡi, ba tắc, bốn tắc rưỡi.

Cassie vặn mình thoát ra ngoài qua khe hở. Rồi đến lượt Ax, Tobias.

<Tao sẽ giết chết chúng mày!> Tiếng của Rachel. Hung hăng như bị ai đó ám vậy. <Bỏ tay bờ ra khỏi người mình đi, Marco! Mình sẽ giết chết chúng nó! Tao sẽ giết chết chúng mày!>

<Đóng cửa lại đi Jake!> Marco gầm lên. <Bọn chúng kéo quân từ trên cầu thang xuống nữa kia!>

<Marco, Rachel, ra khỏi đây mau!>

<Tụi mình không thể. Rachel... không thể bỏ nhỏ lại được. Bờ hãy cắt đuôi bọn Yeerk ngay, nếu không sẽ quá muộn đó!> Nó hỗn hển, nói không ra hơi, nhưng vô cùng kiên quyết. <Tụi này sẽ tìm ra được lối thoát khác.>

Một tên Hork-Bajir từ trong đám mây hơi nước lộ dạng. Hắn trông thấy tôi và tăng tốc chạy. Hôm nay, rõ ràng là Mẹ Thời gian không ủng hộ tụi tôi.

Mất cả hội hay mất hai người?

Tôi hụp mình và lăn người qua bên dưới cánh cửa, nhồm dậy và đập bể hộp kính chứa cầu dao đóng cửa khẩn cấp của cả tòa nhà. Tôi gạt cầu dao.

Tôi có được một lựa chọn nào khác không? Đó là lựa chọn nào vậy?

Cánh cửa lạo xạo ngừng nâng, chững lại rồi đổi hướng, hạ xuống giống như một máy chém chậm rãi mà chắc chắn. Cặp mắt sói của Cassie dán chặt vào tôi.

<Bờ đang làm gì thế? Bờ không thể nhốt hai bờ ấy trong đó. Bờ không thể bỏ rơi họ được!>

Chương 2

Tên Hork-Bajir đơn độc rập mình xuống và trượt qua bên dưới cánh cửa. Tôi túm chặt hắn, bằng miệng và bằng móng vuốt. Chúng tôi lăn lộn. Cảnh tượng ấy giống như một mớ quần áo bồng nhùng trong máy sấy cùng với cỡ 10 con dao làm bếp sắc bén vậy.

Tôi tận dụng trọng lượng cơ thể, răng nanh – những sức mạnh cuối cùng của bản thân mà vật lộn. Khi những thớ thịt của hắn trở nên uể oải, xuôi xị, tôi lăn mình tách ra khỏi hắn. Cánh cửa cuốn gần như đã đóng hẳn.

Tôi nhìn qua khe hở nhỏ tí ấy, và, như một phép lạ, chú khỉ đột Marco bước ra từ trong đám mây mù hơi nước. Nó kéo lê theo Rachel đang gằm gào, quơ quào. Phía sau hai đứa nó, cách khoảng chừng 2 mét, là một tá bọn Hork-Bajir.

Ax túm lấy một thanh ống nước và chèn nó vô giữa cánh cửa với sàn nhà. Bánh răng truyền động kêu rền rĩ và quay chậm lại như rùa bò.

Thế rồi, thanh ống nước bắt đầu oằn cong.

Cassie hét văng.

Cánh cửa kim loại kêu lạo xạo hạ tiếp xuống. Khi nó chỉ còn cách sàn nhà chừng một tấc thì có những ngón tay dày cùi, đen thui nắm lấy, bao quanh gờ dưới cánh cửa. Và với một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, Marco nâng nó lên, dùng sức ứn Rachel qua. Nhỏ là một đồng thịt bèo nhèo bê bết máu.

Marco ngừng nâng, bò qua bên dưới cánh cửa và rút thanh ống nước. Bốn tên Hork-Bajir chúi người lao tới khe hở. Chúng trượt, va vào nhau và tới được đến bên cánh cửa vừa lúc...

RẦM!

Cánh cửa đóng sập xuống. Không một tên Hork-Bajir nào chui qua được mà còn toàn thây cả.

<Hoàn hình!> tôi hét.

Tụi tôi phóng lên con đường dốc xoắn ốc dùng làm nơi đậu xe.

Tôi vừa chạy vừa hoàn hình. Những lớp lông màu cam, màu trắng, màu đen và những dải lông hẹp màu đỏ của tôi mỏng dần thành một sợi tơ mảnh rồi biến mất. Đuôi tôi teo quắt lại biến thành đốt xương cụt. Ruột gan phèo phổi đang lủng lẳng nơi thắt lưng giờ tuôn vô ổ bụng trở lại.

Xương đổi chỗ, sắp xếp lại khiến tôi chỉ còn trụ bằng hai chân sau. Tôi vấp và loạng choạng tựa vào tường. Hai chân trước của tôi teo lại và biến đổi thành hai cánh tay người. Hai chân sau giãn dài ra, hai bàn chân thu nhỏ lại, những ngón chân cộp biến thành ngón chân và ngón tay người.

“Hãy chuồn khỏi đây thôi!”

Tụi tôi đều đã hoàn hình xong xuôi, đã an toàn để lên đến hè đường. Tụi tôi phóng hết tốc lực, hỗn hạo hỗn hạo, chạy dọc theo hàng xe hơi đang đậu, vọt qua mặt một người, mặt ngơ ngác khi thấy một con đường hẻm và năm đứa trẻ bạn những bộ đồ bó sát te tua ào ra đường.

Đó là một con đường tấp nập trong khu trung tâm.

“Coi chừng!”

Bim! Bim!

Các tài xế bấm còi inh ỏi. Xe hơi dồn lại thành một cục.

Tôi nhảy giật lui lại vào khoảng trống giữa hai chiếc xe hơi đang đậu bên lề đường. Rachel và Marco thì chạy ừa lên hè.

“Cassie!”

Nhỏ đang đứng sững ở giữa đường.

Tôi chạy ngược trở lại đường, chui vào giữa các làn xe. Một tay tài xế mở cửa, giờ nắm đấm lên dứ dứ và rửa. “Đồ dị hợm! Một đám không ra gì...”

Tôi tóm lấy tay Cassie, kéo giật nhỏ thoát ra khỏi luồng đường xe chạy và chạy lắt léo tới con hẻm mà Marco và Rachel đã quẹo vô. Ax theo sau tụi tôi.

“Cassie!” Tôi lắc mạnh người nhỏ. Nhỏ bưng tỉnh.

“Bốn tên,” nhỏ nói giọng áy náy. “Mình, ở dưới đó, có lẽ đã giết chết bốn tên, mà hình như là năm tên.” Nhỏ kiểm tìm mắt tôi, sự điềm tĩnh thường ngày của nhỏ vỡ òa. “Jake!” Nhỏ thì thầm. “Làm sao mình có thể sống chung được với điều này đây?”

Tôi nhẹ nhàng đẩy nhỏ đi dọc theo con hẻm, kêu nhỏ im lặng và ngoái cổ ngoạt chừng phía sau. Bọn Yeerk có thể vẫn còn đang lần theo dấu tụi tôi.

“Càng ngày tụi mình càng giống chúng, phải không?” Nhỏ khẳng khẳng. Những giọt nước mắt tràn qua bờ mi của nhỏ. “Jake?”

Tôi không còn sức để trả lời câu hỏi của nhỏ. Phải nghi vấn, phải đánh giá nội quan rồi phải phân tích. Chỉ là tôi không còn sức để làm mấy việc ấy.

“Không phải,” tôi trả lời dứt khoát.

Tại sao nhỏ lại làm thế? Vào ngay lúc này? Ừm, tôi nhớ, tụi tôi vừa mới nói chuyện với nhau qua điện thoại rất thân mật mà. Tụi tôi đã phải bỏ dở nhiệm vụ và giờ đây lồi vào vũng Yeerk mới sẽ được mở ra theo đúng lịch trình. Nhưng tụi tôi đã trải qua hàng trăm trận đánh nhưng chưa bao giờ tụi tôi phải dùng đến bạo lực, phải tàn nhẫn như lần này.

Cassie bắt đầu khóc, gần như không thành tiếng. Tôi biết, nhỏ muốn nói rằng mọi việc đã

qua, nhỏ muốn vượt qua được sự hoang mang mà tất cả tụi tôi đều cảm thấy sau mỗi trận đánh và nhỏ cần có tôi giúp nhỏ.

Nhưng tôi không lại gần nhỏ.

Marco và Rachel ở xa phía trước, vẫn trong con hẻm.

“Bồ làm rồi!” Rachel, vẫn còn đang nổi xung, la lớn. “Mình có thể hạ gục tất cả bọn chúng.” Nhỏ thụi mạnh một đấm vào thùng rác hiệu Dumpster. Marco giơ chân đá, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

“Máu tràn vào mắt bồ, bồ thậm chí còn không nhìn thấy đám quân tiếp viện đang ủa từ trên cầu thang xuống. Bồ hành động cứ như một con ngốc. Điên rồi, ích kỷ, không còn chút sức lực nào...”

“Bình tĩnh nào,” tôi bước vào đứng giữa hai đứa, dàn hòa – đúng như một thủ lĩnh phải hành xử. Marco không thèm nghe.

“Bồ mém nữa là tiêu rồi, Rachel.” Mặt Marco ửng đỏ vì quá sức và vì thất vọng. “Bồ hổng học được *bất cứ điều gì* sao? Bồ đặt tất cả mọi người vào trong vòng nguy hiểm khi cứ lao đầu trở lại đánh đấm trong lúc Jake đã ra lệnh rút lui. Tụi này hổng thể lúc nào cũng phục vụ cho nhu cầu cá nhân của bồ, cái nhu cầu muốn đập đập đầu ấy đâu nha.”

“Nhưng cho tới lúc mà tụi mình vẫn tuân thủ theo kế hoạch hành động đúng đắn của Marco, mọi việc vẫn ổn mà?” Nhỏ nhặt một lon nước không và liệng nó dọc theo con hẻm. “Marco anh đừng có thể chỉ cần...”

“Nè, quên cái chuyện mình cứu bồ lần sau đi nha!”

“Mình đã bảo là *bình tĩnh* cơ mà!” Tôi quát.

Có một tiếng huýt gió đột ngột vang lên ở phía bên kia thùng rác lớn. Ngay lập tức, cả đám tụi tôi trở nên căng thẳng.

Một thằng nhóc, khuôn mặt đẹp kỳ lạ lộ ra từ một góc thùng rác.

Rachel bật cười.

Đó là Ax, trong lối người.

“Tôi không nghe thấy Tobias thông báo gì cả,” Ax nói với tôi.

“Thử lại lần nữa đi. Hỏi cậu ấy xem tụi mình có an toàn chưa.”

Tôi ngẩng lên nhìn mảnh trời khuya vắt dọc theo con hẻm nhỏ. Bóng dáng một con chim săn mồi bồng bềnh trên đó rồi mất dạng sau một tòa nhà kính cao ngất.

“Ồ, thiệt là tuyệt! Một anh chàng thiệt là tuyệt! Vậy là bồ hổng nhắc nhở gì tới giờ giấc rồi nữa hả?” Marco bước vòng ra phía sau thùng rác và bắt đầu biến hình. “Tui về nhà đây.”

Tôi vẫn tiếp tục nhìn lên bầu trời tối đen. Rachel, đã biến thành đại bàng đầu bạc, nâng mình nhảy lên đồng gạch. Tôi biết nhỏ sẽ bay theo Tobias. Kể từ khi bị một tên phó-visser giam cầm và tra tấn, Tobias không còn như xưa nữa. Cậu ấy dành thời gian để cô độc một mình nhiều hơn trước. Lãnh đạm và chán nản.

Không hay chút nào.

“Hoàng tử Jake,” Ax nói. “Tối nay, chúng ta có nên họp mặt ở nhà kho và ráng thử thực hiện nhiệm vụ này thêm lần nữa vào ngày mai không?”

Tôi thở dài. Những cơn nức nở của Cassie giờ đã trở nên đứt quãng. Đang ngồi thụp trong bóng tối che lấp bởi đồng thùng cạc-tông, nhỏ đứng dậy, chậm rãi bước hướng ra ngoài đường lớn.

“Mình không biết, Ax à.” Tôi nói, dõi theo bước chân Cassie. “Bồ giúp mình một việc được không? Bồ đảm bảo giữ mình rằng nhỏ sẽ về đến nhà an toàn được không?”

Chương 3

Một mình tôi bay hướng về nhà.

Tôi hoàn hình trên một cái cây ngay sân trước. Tôi biết thế là ấu vì quá gần nhà, và vì hầm bà lằng đủ thứ khác nữa, song tôi quá kiệt sức rồi. Khi tôi buông mình xuống bãi cỏ, hai cẳng chân tôi mềm oặt.

Tôi lê hai bàn chân trần trên con đường lát sỏi dẫn vào nhà. Sỏi đâm vào gan bàn chân nhói. Đèn ngoài cửa bật sáng. Những ngọn đèn khác trong nhà cũng tỏa ánh sáng ra ngoài.

Đặt tay lên nắm cửa, tôi ngừng xoay và liếc nhìn lại mình từ trên xuống dưới. Quần soọc thun bó sát và chiếc áo thun ôm chặt cơ thể. Tôi trông giống như một kẻ được cấp giấy chứng nhận của chương trình truyền hình quảng cáo cho Tae Bo[1] vậy. Tôi có giấu bộ đồ bình thường của mình trong nhà để xe. Tôi cần phải thay đồ.

Nhà để xe... sao dường như nó xa quá đổi. Tôi mệt quá rồi, các bắp thịt của tôi đau nhức...

Tôi đẩy cửa mở ra. Không thèm bận tâm đến quần áo thông thường nữa. Ba mẹ tôi, nếu có nhà, chắc chắn sẽ chỉ cho rằng bộ đồ biến hình này của tôi là một kiểu mới – một dạng mà Rachel nghĩ ra í mà. Ừm, nhỏ nói bộ đồ này được cắt may chiết ben hay đại loại thế.

Anh trai của tôi, anh Tom với một con sên Yeerk ở trong đầu, sẽ không bao giờ mua một bộ đồ như vậy.

Nhưng Tom không có nhà. Tối nay thứ sáu có nghĩa là anh đang ở chỗ nhóm Chia Sẻ - một tổ chức bình phong của bọn Mượn xác.

Tôi mở tủ lạnh, chụp lấy một miếng bánh pizza ăn dở và lèn vào miệng. Tôi rời bếp, leo cầu thang vào phòng ngủ. Một, hai, ba... Tôi có thể cảm nhận được rằng đầu tôi đang ngã xuống gối, chìm sâu vào trong giấc ngủ. Những giấc mơ sẽ đến. Không phải ác mộng, mà chỉ là những giấc mơ về...

“Jake?”

Đầu tôi giật cục. Một mẫu vỏ bánh pizza mắc ngang cổ họng tôi.

Tiếng gọi lớn và chế giễu. “Chân trần ư? Chú mày đạp xe bằng chân trần ư? Vào ban đêm ư?”

Đó là Tom. Anh đứng ngay trên đỉnh cầu thang. Cao lớn và tự tin. Anh đang chặn ngang lối đi của tôi. Vậy là có thể luận ra rằng buổi họp mặt nhóm Chia Sẻ tối nay thật chóng vánh.

Tôi ho khù khụ, ráng khạc mẫu vỏ bánh mắc trong họng ra.

“Chào,” tôi nói, cố gắng ép mình nở một nụ cười nửa miệng. “Em, ừ... em qua nhà Marco. Coi đá banh. Em thấy lỗ giờ và, ừm, đội Detroit ghi bàn, Marco nhảy căng lên, và hất tung nguyên một chai Pepsi làm quần jean và giày của em ướt sũng. Em bỏ lại đó cho nó giặt.”

“Vậy hén?” Tom nói, những vết nhăn trên mặt giãn ra. “Được lắm, trông chú mày khá là ngố. Nhưng thế cũng chả khác bình thường bao nhiêu, phải không?” Giờ thì anh đang nở nụ cười tự đắc.

“Thế nào cũng được,” tôi phóng ào lên những bậc thang còn lại và thụi anh một đấm ngay bụng, theo cái kiểu mà một thằng em thường làm trong hoàn cảnh ấy.

Anh té ra sàn, giả bộ đau đớn, nhưng lại ngáng chân khiến tôi vấp té ngay khi tôi bước vào phòng mình.

Tụi tôi phá lên cười.

“Em sắp va xuống sàn rồi nè,” tôi nói, lấy lại thăng bằng. “Em chịu thua.”

“Ừ, tốt.” Anh quay đầu về lại phòng của anh. Anh có để ý gì không ta? Anh có tin những lời dối trá mà tôi dùng mỗi lúc một nhiều không ta? Anh có tin vào những cư xử dễ thương giả tạo mà tôi dành cho anh trai mình, một người không còn là anh trai mình nữa mà là một kẻ thù không ta?

Tôi thả mình xuống giường. Kéo mền lên đến cằm, bắt đầu nhắm...

Có tiếng động ngoài hành lang.

Tôi bật dậy, kéo dây bật đèn.

“Này, thằng Lùn,” Tom lộ đầu vào phòng tôi. “Chân chú mày chảy máu à?”

Tôi ngưng thở.

Thỉnh thoảng, khi hoàn hình, máu của trận chiến vẫn còn bị sót lại.

“Dạ.” Tôi ấp úng. Óc tôi trì trệ. “Anh biết xe đạp của em mà. Nó tệ lắm rồi. Cái sên ngu ngốc, nó cạ vào chân em làm trầy da em. Em phải nói ba mua cho em cái xe mới thôi.” Tôi buông mình trở lại gối. Tắt đèn.

Chờ đợi.

Tom bỏ qua chuyện đó.

Nhưng khi tôi đánh mắt nhìn lại nơi cửa phòng ngủ của mình, vẫn thấy bóng Tom ở đó. Ảnh có gì muốn nói nữa sao?

Tôi quá mệt nên không hỏi nữa. Cơn buồn ngủ đang kéo sụp mi mắt tôi xuống.

Dù ảnh muốn nói gì đi nữa thì cũng chờ đến sáng mai được mà.

Hai mắt nhắm nghiền, tôi trông thấy Cassie, dõng theo dáng người của nhỏ đang bước dọc theo con hẻm, rời xa tôi, hướng về con đường lớn tấp nập nơi có những ánh đèn pha xe hơi loang loáng.

Tôi trông thấy ánh mắt ranh mãnh của Tom. Luôn trông chừng, cảnh giác và đầy mưu mô. Cặp mắt ấy bị khống chế bởi một con sên rất nhỏ bé, nhưng có thực đang ngụ trong đầu ảnh. Bọn Yeerk. Một giống loài ngoài hành tinh đi xâm lăng trái đất, đang thúc hối cuộc chinh phục loài người một cách lén lút.

Và đột nhiên, tôi thấy mình đứng trước một bức tường khổng lồ đang dâng cao lên quá đầu tôi và trải dài hàng dặm về cả hai hướng. Tôi đang dùng tay mình ịn vào một cái lỗ nhỏ trên tường. Ở đó nước đang chảy rì rỉ và sỏi bong bóng. Phía bên kia bức tường tôi nghe thấy tiếng biển gầm giận dữ. Dập vào tường thùm thụp, liên hồi. Sau mỗi cú đập, kết cấu của bức tường mỗi lúc một yếu dần.

Và tôi tự hỏi: Nó có thể trụ được bao lâu?

Chương 4

REEEENG! REEEENG!

Tiếng chuông báo thức đập vào đầu tôi như búa bổ. Tôi rên rỉ.

REEENG!

Đủ rồi nha! Tôi dò dẫm tìm cái đồng hồ, tìm nút tắt chuông báo thức. Chỉ thêm năm phút nữa thôi mà.

Tay tôi vỗ vỗ vào không khí. Không có bàn để cạnh giường ư? Tôi hé mắt. Cái bàn của tôi... đâu rồi?

Tim tôi ngừng đập.

Tôi đang nhìn chăm chăm vào một màn hình hình chữ nhật. Một bảng điều khiển bằng máy tính mỏng dẹt được treo ngang trên một bức tường bằng thạch cao trắng toát, nhẵn nhụi, đối diện giường tôi đang nằm. Những con chữ màu đồng kỳ quái chớp chớp phía trên cùng của màn hình xám xịt. 5:58:16 sáng. Bên dưới những con số chỉ giờ ấy nhấp nháy mấy từ: "VIỆC PHẢI LÀM" và một dòng lệnh nhập: "Báo cáo công việc."

Đây không phải phòng ngủ của tôi. Không một chút gì gần gũi cả.

REEENG! REEENG!

Người tôi cứng lại chuyển sang thế đề phòng, tôi lao ra khỏi giường.

Chuông báo thức đã tắt.

Trí não tôi, bị buộc phải tỉnh táo lại sau cú sốc vừa rồi, ban ngay một loạt mệnh lệnh. *Hãy ra khỏi đây! Nó cảnh báo. Hãy ra khỏi đây, ra khỏi đây, phải ra khỏi đây ngay!*

Tôi phóng tới một tấm ván cao màu đen trên tường. Chắc chắn đó phải là một cánh cửa.

Hãy ra khỏi đây!

Tôi cố gắng tìm cách mở cửa, nhưng không có tay cầm, không có chốt bẫy, không có gì sắt.

Tôi đập mạnh.

"Bạn chưa sẵn sàng để đi làm!" Một giọng nói máy tính cất lên nheo nhéo.

Tôi nện vô cánh cửa mạnh hơn. Giáng mạnh vào tấm kim loại đen bằng một bàn tay nắm chặt, một nắm đấm...

Tôi dừng phắt tay lại và nghiên cứu nắm đấm của mình. Nó lớn quá.

Ý tôi là nó gồ ghề, thô ráp và có những mạch máu nổi phập phồng dọc theo cánh tay vạm vỡ và đầy lông. Cứ như thể tôi là thành viên được cấp thẻ vàng của Phòng tập thể hình vậy.

Đó là bàn tay và cánh tay của một người đàn ông đã trưởng thành.

Tim tôi lại bắt đầu đập dồn dập, đạt tốc độ kỷ lục luôn.

Tôi dò tìm bóng phản chiếu của mình qua khung cửa thép sáng loáng, tìm kiếm khuôn mặt mà tôi quen thuộc.

Và đây rồi, thấy rồi! Tôi trông thấy cặp mắt của mình, đen sẫm. Khuôn mặt rộng, mạnh mẽ của tôi...

Tôi khó nhọc nuốt nước miếng.

Tôi có tóc húi cua ư? Tôi cao tới 1 mét 90 ư? Tôi có râu chưa cạo ư?

Tôi đưa tay lên mặt. Những ngón tay rờ quanh cằm. Ram ráp như một tờ giấy 60 độ nhám vậy. Tôi cần phải cạo râu.

Hơi thở của tôi lập bập. Đầu tôi như muốn nổ tung.

Thằng Jake đang ngó tôi dăm dăm kia là một người lớn! Không đến mức quá già, nhưng hẳn đã tốt nghiệp đại học được vài năm. Ít nhất thằng cha Jake sáng nay phải lớn hơn thằng nhóc Jake tối qua đến mười tuổi.

Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ? Những đứa khác đâu rồi hen? Làm sao mà tôi lại tới được chỗ này ta?

Tim tôi đang đập rất mạnh.

Tôi ắt hẳn sẽ bị một cơn đau tim nếu như không bình tĩnh ngay lại. Tôi loạng choạng trở lại giường và ngồi xuống một tấm nệm dài và hẹp, vừa đủ cho một người nằm, trải trên một cái đĩa bằng kim loại.

“Được rồi,” tôi nói lớn. “Được rồi.” Hãy vận động trí não đi chứ, tìm lời giải thích cho tất cả những điều này đi chứ.

Một trò lừa bịp của người Ellimist ư? Ừ, ắt là thế rồi. Nhưng tại sao ông không nói năng gì sất?

Một cuộc thử nghiệm của bọn Yeerk ư? Có thể lắm. Có lẽ là tôi đã bị bắt giữ chăng?

Khó mà có thể nghĩ cho ra đầu ra đũa khi mà bạn tỉnh giấc giống như Tom Hanks trong phim Big vậy. Chỉ ít ra thì anh ta còn thức dậy ở ngay trong chính phòng ngủ của mình, bận đúng bộ đồ của chính anh. Còn tôi, tôi đang bận một bộ đồ áo liền quần kỳ quặc, màu cam bạc phếch, màu của chiếc nón hiệu Orioles bị bạc vì nắng đó.

Tôi đưa mấy ngón tay lên rờ rờ bộ quần áo, và rồi ý nghĩ ấy đập vào óc tôi.

Đương nhiên là thế rồi!

Tôi biết chuyện gì đang diễn ra ở đây rồi. Cuối cùng thì chuyện đó cũng đã xảy ra.

Tôi biết đó chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, là thứ mà luôn tạo áp lực cho những người lãnh đạo, là cuộc chiến ác liệt, những trận đánh bất tận chống lại một kẻ thù ngày một mạnh hơn.

Cuối cùng thì tôi đã hoàn toàn suy sụp tinh thần.

Tôi đã hóa điên.

Và đây là căn phòng nhồi bông dành cho tôi.

Chương 5

Đó đúng là một căn phòng nhỏ. Mỗi chiều, có lẽ chừng 3 mét. Nhưng trông nó không giống một phòng bệnh thông thường của một tổ chức từ thiện nào đó, mà giống như là một phòng giam được cải tạo lại vậy. Một sự kết hợp quái đản giữa kiến trúc tàn tạ hồi đầu thế kỷ với những trang bị bằng kim loại tối tân.

Hai bức tường thạch cao sần sùi cao khoảng 3 mét dựng tới một đường gờ khắc hình vương miện. Một cái chậu rửa bằng sứ gắn ở một góc phòng. Sàn gỗ cứng quèo ở dưới chân và một tấm vải sơn lót nhà màu vàng dơ dáy trải phủ khoảng phân nửa căn phòng.

Những thứ đồ tạp nhạp cũ rích này đều là đồ thải ra từ một công trình xây dựng nào đó. Những thiết bị bằng kim loại mới được trang bị thêm trời ra từ hai vách tường giả màu xám. Tôi đứng dậy và bước tới cái bệ hình bầu dục màu tím. Đỉnh bệ trượt sang để lộ ra một hình chóp màu vàng. Nó được trang trí – tôi đoán chừng – bằng một đường ống phát quang.

Phụt, phụt, phụt! Những tấm giấy mềm từ một khe hở trên tường bắn vút về phía tôi và bay phất phơ xuống sàn phòng.

Phụt, phụt, phụt. Giấy lại được bắn phụt ra thêm nữa.

Hựựựssssss!

Một sức hút mạnh gần như kéo gập ống quần tôi vào trong hình chóp. Vành ống phát quang

mờ đi. Nắp bệ bầu dục trượt đóng lại.

“Việc bài tiết kết thúc!” Giọng nói phát ra từ máy tính lóí chói. Tôi suýt mỉm cười. Cho dù là ai hay thứ gì đang giam cầm tôi ở đây mạnh thì mạnh thật đấy, nhưng họ sở hữu một bồn cầu hư rồi.

Tôi dịch chuyển tới gần một cái khay trang hoàng bằng những đóa hoa lồng đèn màu sắc sỡ. Nó đặt cạnh một cái ống xylanh màu xanh dương có tích điện. Những cái cuống hoa nhợt nhạt kéo thụt những cái ống vào bên trong tường khi tôi bước lại gần.

Phụt. Rầm.

Tôi nhìn chăm chú.

Phụt. Rầm.

Chúng lại xuất hiện, cùng với miếng thịt xông khói chiên giòn đang bốc khói và trứng ốp la. Nước ép cam xoáy tròn trong một cái ly vại màu xanh dương.

Dĩ nhiên là tôi không thấy đói.

Tôi di chuyển tới một tấm pa-nô hẹp, dài, rắn nhưng mờ, không nhìn xuyên qua được. Một thứ ánh sáng tự nhiên mờ nhạt tỏa ra từ đó. Tim tôi đập nhanh hơn. Một ô cửa sổ chẳng? Có lẽ tôi có thể thoát ra ngoài bằng lối này.

Xịch!

Bức tường hút tấm pa-nô vào và lộ ra một khoảng trống rộng chừng một tấc. Một phần cửa sổ. Một luồng khí lạnh, nặng trĩu luồn vào và mơn man khuôn mặt tôi. Tôi nhắm mắt lại, rồi mở ra, và...

Ở phía bên dưới tôi, hàng trăm những tòa kiến trúc mọc lên, dâng cao vượt quá đầu tôi. Nào kính, nào sắt thép, nào bê-tông, nào công trình nề bên trong... tất cả trồi nhô lên, hướng về phía bầu trời rắng đỏ.

Một khu đất hoang chốn thị thành - mọc đầy bụi rậm.

Nhưng cũng giống như căn phòng của tôi, thành phố trông như thể cũng phải chịu đựng sự thay đổi dưới tay của những nhà thầu loạn trí. Những khối máy đen xì lộn xộn được gắn chặt vào bên hông những tòa nhà chọc trời, giống như những khối u không được đón chào. Những sự biến dạng bệnh hoạn của các công trình kiến trúc trong một thế kỷ.

Một vài tòa nhà cao tầng bị cái kết cấu công nghiệp này che khuất hoàn toàn, giống như thân một con tàu bị những con hào bám tràn lan vậy. Một thân cây chẳng chịt những dây tầm gửi...

Cái từ ấy khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tầm gửi, ký sinh...

Hai chiến đấu cơ hiện rõ trong tầm nhìn hạn hẹp của tôi. Những ánh đèn đỏ của chúng tạo

thành một vệt sáng rực vạch ngang quang cảnh thành phố.

Ồ. Tưởng gì chứ.

Chiến đấu cơ của bọn Yeerk í mà.

Chúng bay hướng tới mấy tòa nhà chọc trời ở phía xa, một độ cao đáng ngại rải khắp đường chân trời giống như những chiếc răng sứ mẻ và bể nát nằm trong miệng của một tay thủ thành môn khúc côn cầu huyền thoại nào đó. Có hai tòa nhà cao tầng nhìn quen quen. Hai khối hình chữ nhật tỏa sáng lung linh. Tòa tháp đôi.

Trung tâm thương mại Thế giới.

Thành phố New York. Đây phải là... trừ phi...

Các chiến đấu cơ của bọn Yeerk bay nhón nhơ thế sao? Điều đó có nghĩa là... có nghĩa là chúng đã mở một cuộc tấn công công khai. Visser Ba. Chúng đã đạt được đủ lực lượng để không cần phải lén lút hay bí mật nữa, và bắt đầu tiến hành một trận chiến vô mặt đầy thách thức!

REEENG! REEENG!

Tiếng chuông báo thức lại vang lên.

“Chất lượng không khí trong phòng gây nguy hiểm!” Giọng nói phát ra từ chiếc máy vi tính giờ đây đầy uy quyền. Màn che cửa sổ bắt đầu đóng, che khuất quang cảnh thành phố của tôi.

Ồ, không phải chứ! Tôi nhồm dậy với tay tóm lấy tấm pa-nô. Dừng hết sức kéo nó lại.

Một trong hai chiến đấu cơ ấy không phải là của bọn Yeerk. Chỉ duy nhất một chiếc là tàu Con Rệp. Chỉ duy nhất một phi cơ có hình dạng một con gián không chân với hai cái càng răng cưa.

Còn cái kia thì gương máy cắt của nó nghiêng nghiêng, cao vượt quá thân máy bay, trục chỉ về phía trước. Giống như một cái đuôi đỉnh đặc của người Andalite giương lên khi chiến đấu vậy.

Đó là một con tàu Andalite. Nhưng đã được cải tạo hết sức thô thiển. Động cơ lẽ ra phải sáng rực một màu xanh dương mát mẻ thì thay vào đó lại rực cháy một màu đỏ hung hăng.

Tôi nỗ lực hẩy tấm màn che cửa sổ ra. Tôi phải trông thấy nó!

Hai phi cơ bay vút qua bầu trời. Chúng kêu vo vo bay xuyên qua đám mây mỏng nhẹ, nhấp nháy đang bồng bềnh phía trên thành phố như một đám bụi phóng xạ thoát ra từ sau một vụ nổ khủng khiếp vậy.

“Sự lười biếng bị ngăn chặn!” Giọng nói sắc nhọn của chiếc máy tính bị ngắt đoạn bởi tiếng động cơ rền vang đều đều vọng từ bên ngoài vào.

Hai chiếc phi cơ nối đuôi nhau cua vòng, giảm tốc và trôi lơ lửng. Chúng nhẹ nhàng hạ cánh xuống cầu nối hai tòa tháp đôi.

Tôi để cho màn che cửa sổ đóng sầm lại.

Rốt cuộc là chẳng có trận chiến nào đang được khơi mào cả.

Chiến tranh, dường như, đã kết thúc.

Chương 6

Xìììch!

Cánh cửa phòng mở, một luồng khí bật nổ, tống tôi vào một hành lang mờ mờ của một căn nhà chung cư. Tôi nghe thấy tiếng gió rít phát ra khi những cánh cửa khác mở và đóng cùng một lúc. Những con người cao lớn, mạnh khỏe bận những bộ đồ áo liền quần màu sáng tuôn vào sảnh lớn.

Tôi muốn la lên. Tôi muốn túm lấy người gần nhất, lắc người anh ta mà hét lên rằng, “Cái chốn điên rồ này là cái thứ quái gì thế?”

Nhưng bản năng mách bảo tôi rằng tôi phải biết giữ mồm giữ miệng. Nó bảo tôi *phải tự tìm lấy lời giải đáp. Hãy quan sát. Chớ có tin những người lạ này. Hãy sử dụng họ.*

Tôi để cho ba người bạn ba bộ đồ màu cam, xanh lá và vàng cuốn tôi đi hòa vào dòng người đông đúc đang đi dọc theo hành lang. Gió thổi mạnh hơn. Tiếng kêu vù vù, vo vo ma quái mà tôi nghe vọng qua cửa sổ phòng mình mỗi lúc một lớn hơn, cho tới khi nó làm cho từng phân tử không khí rung bần bật tựa như một dàn hòa âm tạo nên từ hàng ngàn chiếc quạt đủ cỡ.

Bức tường phía cuối sảnh của tòa nhà đã bị đập đổ. Tất cả mọi người bước qua ô trống nham nhở ấy. Và tôi đi theo – tò mò và sợ hãi – thấy mình đang đứng trên một cái hòm cầu tàu thoáng đặng và nhộn nhịp.

“Bước lên!” Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ máy tính, xuyên qua tiếng động cơ và ập vào tai tôi. Tôi nhận ra mình đang làm cản trở giao thông.

Tôi loạng choạng bước về phía một hàng dài những con tàu lớn cỡ bằng một chiếc xe SUV đang lững lờ trong không khí, đậu cao bằng mặt sàn, cửa mở toang, một nhóm người bận đồ áo liền quần bước vào trong. Và cứ sau một vài giây...

Phụụụụtt!

Một chiếc cất cánh từ tòa nhà chung cư, trở đầu, đảo mình có kiểm soát và rời khỏi đó, hướng về phía những con đường cách phía dưới đó một trăm thước.

Bước thấp bước cao, tôi đi ngang qua những ngọn đèn đỏ nhấp nháy chạy dọc từ mũi đến đuôi mỗi con tàu. Chúng làm cho cả bến tàu và các hành khách ngập trong một thứ ánh sáng chớp tắt đầy tai họa. Tôi bước chân vào bên trong một thứ nom giống như một chiến đấu cơ Con Rệp đã bị gỡ bỏ toàn bộ vũ khí và cầu trục chiến, chỉ còn độc lại một cái thân tàu hình tổ kén với các ô cửa sổ và ghế ngồi - một toa tàu điện ngầm công nghệ cao lênh bênh.

Vừa ngồi xuống một cái ghế, một sợi dây an toàn ngay lập tức bật ra ôm ngang ngực tôi. Thêm một sợi nữa quấn chặt hai chân tôi. Trước khi tôi cảm thấy đau thì...

Xịch-xịch-xịch.

Con tàu di chuyển nhờ đệm không khí không người lái này khởi động động cơ. Một giọng máy tính trầm trầm vang dội, "Tàu tốc hành tới trung tâm thành phố." Các cửa ra vào lách cách đóng và...

Vùùùùùùùù!

Di chuyển tới trục lăn trên không! Lộn ngược! Bao tử tôi lộn lạo. Những tòa nhà cao tầng xám xịt vụt qua. Qua cửa sổ, tôi thấy một con tàu khác lướt qua một vệt dài.

"Chào," tiếng một anh chàng nào đó cắt ngang tiếng vo vo của động cơ.

Chúng tôi nghiêng phải. Lật sắp đột ngột 180 độ. Là là, thẳng đứng, rồi vút lên bay song song với với những con đường chằng chịt phía dưới.

"Chào, Essak-241275!" Một giọng thân thiện vang lên. Tôi cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai tôi. Tôi ngần ngừ, nhưng cũng quay qua.

Một anh chàng trong bộ áo liền quần màu xanh lá, ngồi bên trái tôi, đang nhìn tôi chăm chú bằng cặp mắt xanh lạnh lùng. Áo Xanh đang nói chuyện với tôi!

Tim tôi đập thành thành, đầu tôi cũng bắt đầu bưng bưng.

"Khi nào thì phóng thế?" Anh ta nói.

Tôi ngậy người nhìn chằm chằm ngược lại anh ta, không thể nói năng gì vì chúng tôi đang đua xuống dốc, vượt qua nhiều chướng ngại vật giữa các tòa nhà cao tầng.

Phóng ư? Phóng cái gì ta?

Hai càng cản không khí của con tàu giương lên tạo nên tiếng gầm rú khủng khiếp. Con tàu bay lướt qua một bến đỗ. Giọng máy tính rền rĩ "Bộ phận quản lý ở giữa!" Tất cả những ai bận đồ màu xanh lá nhồm dậm và nối đuôi nhau bước ra.

Áo Xanh ném cho tôi một nụ cười tinh nghịch. "Nhà Khoa học Khéo léo sáng nay quên uống cà-phê sao?"

Anh ta biến mất trong đám đông. Cửa ra vào lách cách đóng lại.

Anh chàng Áo Xanh ấy... anh chàng Áo Xanh ấy gọi tôi bằng một cái tên mà tôi biết chắc chắn đó là một cái tên Yeerk.

Chương 7

Chúng tôi vọt lên. Lướt qua đỉnh những ngọn tháp cao. Tòa nhà Chrysler với quá chùng cửa sổ có hình dáng thuần thuần kỳ dị, trông giống như bức hình mà mẹ tôi để trong phòng làm việc của mẹ vậy. Tất cả các góc cạnh của nó đều được gọt tròn, làm bằng thép không gỉ sáng bóng và...

Khoan nào. Tôi nhìn kỹ hơn và nhận thấy nó được bao bọc bởi một loại vật liệu, giống giống bao bố. Một lớp bọc màu bạc, xếp nếp giống như một trái bóng bay khổng lồ sau khi bị xì hơi vậy. Nhân công đi đi lại lại bận rộn trên các nền nhà nhô ra ở tất cả các tầng lầu.

Trí óc tôi quay tít...

Ngay cả tòa nhà Chrysler. Biến đổi.

Quay tít...

Áo Xanh đã gọi tôi bằng một cái tên Yeerk...

Tôi không phải Yeerk. Làm sao mà tôi có thể là Yeerk được cơ chứ? Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Khi một con sên Yeerk trượt vào lỗ tai bạn, khi nó tiết ra một loại chất lỏng rồi ép dẹp cơ thể nó phủ lấp mọi đường nứt trong não bộ của bạn, bạn sẽ biết. Hãy tin tôi đi, bạn ạ. Bởi vì bạn sẽ không thể ăn hay nói chuyện hay gọi lại những ký ức của mình nếu như tên Yeerk đó không cho phép. Bạn sẽ chỉ là một kẻ quan sát, một kẻ theo dõi một cơn ác mộng kéo dài vô tận mà không có được một sự trợ giúp nào. Bạn sẽ là một tù nhân trong cái đầu của chính bạn.

Tôi không phải là một tù nhân. Mắt tôi nhìn thoải mái đủ hướng. Hai chân tôi, khi không bị cột chặt vào ghế ngồi trên tàu, có thể đi lại bất cứ đâu mà tôi muốn. Sao lại không có bất cứ ai có trách nhiệm về việc này nói gì với tôi ta?

Tính tới ngày hôm nay, tôi đã là một thủ lĩnh...

Không! Tôi vẫn còn là thủ lĩnh của nhóm nhỏ kháng chiến chống lại cuộc xâm lăng Trái đất của lũ Yeerk. Một nhóm với sáu đứa nhóc, năm con người và một người Andalite. Tụi tôi tự gọi mình là Hội Animorphs – Những Người Hóa Thú bởi vì chúng tôi có một thứ vũ khí bí mật, ấy là quyền năng biến thành bất cứ con thú nào mà tụi tôi chạm tay vào nó. Tụi tôi chiến đấu với những tên xâm lược mang tên Yeerk, mà kẻ cầm đầu là Visser Ba. Những con sên ký sinh nhót nhọt ấy từ một hành tinh khác tới Trái đất, chiếm hữu cơ thể loài người chúng ta bởi chúng cần phải có cơ thể vật chủ để tồn tại. Lũ sên Yeerk này chẳng khác bao nhiêu so với mấy con sâu bắt lợc, vặn vẹo xuất hiện sau mưa mà bạn vẫn thường tránh không giẫm phải khi đi trên đường vậy.

Không có Yeerk trong não tôi. Tôi không phải là một kẻ Mượn xác Người.

Không phải Essak-24-gì gì đó nào cả.

Không phải! Mà là...

“Jake! Tên tôi là Jake!”

Những từ ngữ ấy buột ra khỏi miệng, tôi ngăn không kịp. Nó vang lên xé tan sự yên lặng trong khoang.

“Mày sao thế?” Một tên áo vàng cao giọng. Tám cặp mắt dán vào tôi. Tám khuôn mặt mà **rất có thể** tôi đã từng coi như là những bộ mặt chuẩn mực, đa sắc tộc, tiêu biểu cho những công chức của thành phố New York.

Tôi muốn nhấn mạnh ba chữ “rất có thể”.

Bởi vì tôi phát giác ra một điều quan trọng.

Bọn chúng đã có phản ứng mạnh với những lời tôi mới nói.

Đó, trước đây tôi đã từng ở New York. Một chuyến dã ngoại cùng với lớp học. Tôi có thể đã không để ý nhiều đến những đặc điểm văn hóa mà lẽ ra tôi phải lưu tâm, nhưng tôi nhận ra một điều rằng: Bạn có thể hét tướng lên những lời độc thoại của Hamlet hay gào lên những lời ca của nhóm Limp Bizkit[2], bạn có thể thổi kèn om sòm bản “Ngọn cờ dát sao vàng” hoặc quơ mạnh một lá cờ Mỹ, thì cũng không có một ai – tôi nhấn mạnh là không có lấy đến một người nha – để ý tới bạn. Họ sẽ có nhìn lướt qua bạn đấy, nhưng rồi họ sẽ bước đi ngay tắp lự.

Tôi chỉ nói có bốn từ thôi “Tên tôi là Jake”, vậy mà mấy gã này dòm tôi, dán mắt vào tôi cứ như thể tôi vừa lái một chiếc Kawasaki thẳng vào giữa phòng khách nhà bọn họ vậy.

Tôi cố nặn ra một nụ cười. Mấy tên này không phải người New York. Chúng là bọn Mượn xác Người. Bọn chúng là Yeerk.

Cẩn thận đó, Jake.

Tôi hắng giọng. “Vật chủ của tao,” tôi nói. “Có đôi lúc, tao vẫn... gặp rắc rối... tụi mày biết đấy... trong việc cai quản nó.”

Con tàu dừng lại lần nữa. “Phòng cấp thuốc,” giọng máy tính đồng dục.

“Tụi nó bây giờ sẽ đi nhận thuốc,” Áo Vàng giải thích. “Mày cũng nên tới bệnh viện khám đi.”

Hắn nhòe dậy và bước ra khỏi chỗ. Bảy tên áo vàng còn lại cũng lần lượt bước ra theo sau hắn. Các cánh cửa đóng lại. Phi cơ vận mình cất cánh khỏi bến đậu. Giờ chỉ còn lại mình tôi với một áo cam khác nữa.

Một quãng đường ngắn.

“Bộ phận Nghiên cứu và Phát triển. Chặng cuối cùng.”

Cô ả áo cam nhướn mày hỏi tại sao tôi không đứng dậy.

“Tôi đến bệnh viện,” tôi nói nhẹ nhàng và chỉ tay vào đầu. “Không ổn lắm.” Cô ta nhìn tôi vẻ thông cảm. Cửa đóng lại phía sau lưng cô ả.

Tôi chỉ có một mình.

“Tên tôi là JAKE!” Tôi la lớn. Rồi lại la thêm lần nữa.

Và trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ hẳn là mình bị mất trí - mất trí hoàn toàn. Sẽ sắp sửa bắt đầu gào lên những lời lảm nhảm, ví như: “Ta không bận đồ áo liền quần, ta bận quần jean! Ta không phải 25 tuổi, mà là một thằng nhóc! Ta không phải là một Kẻ Mượn xác, ta là người tự do!”

Nhưng tôi không gào. Có nhiều khả năng rằng ở đâu đó, có một ai đó đang quan sát thì sao. Ít ra thì đó cũng là những gì mà bụng tôi thầm nhắc. Tôi đã từng trải nghiệm và học được rằng phải tin lời nó.

Xuống, xuống, xuống nữa. Con tàu rơi như một cái dù, lắc lư nhẹ nhẹ do sức ép của gió, từ từ hạ thấp độ cao, hướng tới mặt đường.

Tôi nhìn ra ngoài, phóng mắt qua một khoảnh đất nhỏ - một phần trong tổng thể Bãi đậu xe Trung tâm. Đang giậm nát, giày xéo trên thảm cỏ giòn và cứng lúc cuối đông là một số lượng lớn các động vật - có lông màu xanh ánh đồng, có móng guốc, có mắt cuống. Chúng được tập hợp lại rất ngay hàng thẳng lối. Có lẽ là 50 theo chiều ngang và 100 theo chiều dọc.

Một tiếng còi báo hiệu vang lên, chúng ngừng giậm cỏ, quay người và đổi hướng.

Những người Andalite bị giam cầm bắt giữ và họ đang nạp dinh dưỡng.

Tôi cảm giác cột sống mình giống như thể một cột thu lôi đang thu sét vậy. Thế giới mà có những Kẻ Mượn xác – Andalite thì không còn là thế giới nữa.

Trong thế giới mà tôi biết, chỉ có duy nhất một người Andalite bị mượn xác. Và nguyên nhân ông bị Yeerk chiếm cơ thể là một sai lầm đáng buồn. Bất cứ một chiến binh Andalite nào còn nhận thức được đều sẽ dùng lưỡi dao đuôi của anh ta để tự xử chính mình trước khi bị bắt giữ.

Con tàu bay vù vù chỉ cách con đường phía dưới chừng ba tấc, ngang qua một dãy các ô cửa

sổ tối thui của các tòa nhà đổ nát. Rồi nó bay tới một khu đất trống rộng lớn, có lẽ là một bãi đỗ ngoài trời. Có một con tàu khác đã đậu sẵn ở đó, chiếm mất một góc. Động cơ tắt, con tàu vào bến đậu.

Tôi không biết đây là cái thế giới nào, tôi không biết bây giờ đang ở thời đại nào, trước hay sau hay song hành cùng với thời đại và thế giới của tôi. Một thế giới quái đản mà chẳng hiểu bằng cách nào đã thay thế cái thế giới mà tôi đã từng biết và chấp nhận.

Cá nhân tôi đang trải qua một cơn ác mộng chẳng?

Tôi không biết câu trả lời cho câu hỏi đó. Nhưng tôi biết, ở chốn này, bọn Yeerk rất mạnh. Chúng làm chủ thành phố, làm chủ những con người sống trong thành phố này.

Nhưng chúng không làm chủ tôi.

Ngay khi tôi được tự do và làm chủ được trí não của mình, tôi sẽ có một cơ hội – không, không phải là một cơ hội mà chắc chắn là tôi sẽ có thể tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

Và rồi, rất có thể, chỉ là rất có thể thôi, bằng cách nào đó – kể là trong cái thành phố xa lạ này – tôi có thể tìm thấy bạn bè của mình và cùng với nhau, tại tôi có thể...

Cửa tàu mở ra và tôi được thả xuống một ụ bê tông. Nhịp tim tôi đã trở lại bình thường. Trí óc tôi bình tĩnh và tập trung vào chỉ một ý nghĩ.

“Jake,” tôi hít thở nhẹ nhàng, “mi không lên kế hoạch hành động cho việc này, nhưng bây giờ là lúc mi phải đối mặt và xử lý nó.”

Chương 8

Bạn đã từng bao giờ hình dung ra một viễn cảnh rằng các nhà lãnh đạo cấp cao trên thế giới bị mất trí, đem phóng tên lửa đạn đạo xuyên lục địa và sử dụng vũ khí hạt nhân làm nổ tung toàn bộ vũ trụ chưa? Bạn đã từng bao giờ nghĩ tới hình ảnh mà bạn sẽ trông thấy khi bước ra khỏi nơi ẩn nấp, sau khi mọi thứ xấu xa bẩn thỉu nhất được bùng sạch, chẳng hạn là, một vùng đất hoang sơ mênh mông nước chưa?

Ừm, thế mà, sau khi bước ra khỏi Quảng Trường Thời đại, tôi đang ở nơi đó đó. Một khu đất bị tàn phá không còn lại gì sau một vụ nổ bom nguyên tử. Một tầng địa chất thiếu hẳn những đặc tính được hình thành. Toàn bộ chốn ấy bao phủ một bầu không khí tĩnh lặng đầy đe dọa.

Phải rồi, thủ phủ của bọn Yeerk ở cách trên đầu tôi đến tận 150 mét. Còn ở dưới này, dưới mặt đường này... không có tiếng xe taxi chạy khiến các nắp cống kêu lách cách, không có những người đưa tin đạp xe bạt mạng đe dọa khách bộ hành, không có những nhóm khách du lịch toàng teng máy ảnh khiến ta hoa mắt, không có những người dân địa phương với những trang phục chải chuốt hối hả vào ra các tòa nhà cao tầng trông giống như những chú chuột lemmet chui vào hang.

Cái thứ mà sống động duy nhất ở đây chính là tiếng ồn ã của những bảng hiệu chạy điện khổng lồ cách chừng 30 mét cao trên đầu. Bạn biết mà, những bảng quảng cáo lớn, nặng nề khiến cho Quảng trường Thời đại rất nổi tiếng í. Tôi quan sát, ngắm nghía, không đến độ tỉ mỉ cho lắm vì tôi vẫn nhớ những bảng hiệu của Coca-Cola, của JVC hay của Calvin Klein.

“Bạn có thể về lại nhà.” Những lời ấy được thốt ra rung rinh rung rinh như một cơn bão tích điện ở bên trên một hành tinh u ám. Bạn cứ hình dung ra cảnh một đàn gia súc không đầu ken đặc đi rong bên dưới bầu trời xanh lá cây góm đến mắc ói; những thân cây nằm rạp, èo uột, mọc theo chiều ngang, giống như những ngạnh thép dài thòng của dây thép gai. “Ngán ngẩm thành phố ư?” Một thông điệp trên một bảng hiệu khác. “Hãy coi thể giới quê nhà Yeerk cũng là nhà của các bạn. Vào giữa trưa và vào lúc nửa đêm, các chuyến tàu sẽ xuất phát từ Tòa Nhà Trụ Sở Để chế Yeerk.”

Và ở dưới cùng bảng hiệu, có một dòng chữ in nhỏ hơn, ghi: “Hội Đồng Quản lý Cấp Cao về việc Xử lý các Vật chủ Chống đối và Không Phù hợp.” Mấy từ này bị ai đó phun đè lên hai chữ “EF” theo kiểu graffiti.

Tôi dừng bước. Hai chữ cái được phun đè lên trên ấy không phải là di tích có từ trước. Chúng mới được phun lên đây thôi, còn tươi rói. Người nào phun 2 chữ cái ấy rất là bực bội, tức giận.

Những Vật chủ Chống đối và Không Phù hợp?

Một tia hy vọng lóe lên và mỗi lúc một lớn trong cái tâm trí hoảng sợ và cẩn trọng của tôi. Ở chốn này có sự nổi loạn ư? Có một nhóm kháng chiến ở đâu đó ư? Nếu như tôi có đồng minh trong cái thành phố này, tôi phải tìm ra họ.

Nhưng trước tiên, tôi phải tìm các bạn tôi đã. Tụi nó chắc chắn là cũng đang ở đây, phải không nào? Chỉ điều là ở đâu thôi? Ở thành phố New York ngày đó, Marco chắc sẽ đang có mặt trong bất cứ một cửa hàng trò chơi điện tử nào đó trong khu Mahattan, Rachel sẽ đang trên bất cứ một chuyến xe tốc hành nào đó chạy từ Trung tâm thành phố tới SoHo. Tôi nhìn những mặt tiền bề bết của các cửa hiệu và những con phố rác rưởi. Có còn khu vực nào trong cái thành phố này vẫn còn ngăn nắp như hồi nào không ta? Tôi không dám cá điều đó đâu.

Đột nhiên, tôi nhận ra rằng tôi sẽ dễ dàng tìm thấy Cassie nhất. Trong công viên, nhỏ chắc hẳn là đang ở trong một công viên (và tôi đã trông thấy một cái rồi). Nhỏ chắc hẳn là đang cho bồ câu ăn và...

PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG!

Tôi cúi nhào xuống đất.

PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG!

Tiếng súng máy. Tôi lăn tròn trốn vào đằng sau một quầy hàng và tìm xem tiếng súng phát ra từ đâu.

CHÍÍÍU! CHÍÍÍU!

Tia Nghiệt đáp trả, kế tiếp là tiếng thét chói tai của một con người. Có một cuộc đọ súng đang diễn ra ở phía đầu kia Quảng Trường Thời Đại chẳng? Tiếng súng nổ văng xa dần, thay vào đó là tiếng lọc cọc. Một tiếng cách, tiếng của bàn chân thú cào móng trên nền bê tông. Rất kỳ quái, những lời nói trộn lẫn với tiếng gió...

“Xxxxxxìlìlì oaaaaaaa!” Âm thanh the thé, ngạo mạn, vang vẳng kéo theo sau là tiếng lục khục cùng được phát ra từ những cái miệng nhót dãi.

Tôi lẩn quanh gờ quầy hàng và dám chắc rằng...

Bọn Taxxon.

Một đám luôn - sáu đến tám tên. Chúng đang ngênh ngang lết những cái thân mềm oặt của chúng từ phía đường 42 tới, tiến thẳng về phía tôi. Quàng chéo ngang qua cơ thể rết bự chẳng của chúng là những dây đeo cùng với hàng tá băng đạn. Súng Tia Nghiệt thì lăm lăm trong tay. Những vết thương khủng khiếp vân vân trên ngực phập phồng.

Tôi căng thẳng vì biết mình phải nhanh chóng ló mặt. Tôi đấu tranh với cái ý nghĩ đó. Tôi cần phải đóng tròn vai một kẻ Mượn xác, mà một kẻ Mượn xác thì không bỏ chạy. Nhưng tôi phải biến khỏi nơi này! Giờ đây tôi đang có mặt trên mặt đường. Như tôi thấy, chỉ còn duy nhất mình tôi – một con người – là còn đang hiện diện trên đường, và cũng chẳng lâu la gì tôi cũng có thể đoán ra được lý do. Chẳng có chỗ nào bọn Taxxon xuất hiện mà lại có kết cục hay ho cả. Tại sao tôi lại mong chờ một điều gì khác thường chớ?

Đi đâu bây giờ ta?

Tiệm McDonald ở góc đường chỉ còn có lớp tường bao cháy sém. Những khung cửa vòm màu vàng đỏ nát mờ ảo trên lối đi. Tôi ngồi chồm hổm như một chú vịt.

Cái sảnh cao ngất toàn là kính, không có mái che.

Đột nhiên.

“TSSEEERRRR!”

Tiếng gào của một con chim săn mồi. Tiếng vỗ cánh loạt xoạt. Xuất hiện chẳng biết từ đâu! Một chú diều hâu đuôi đỏ bay vù vù sát đầu tôi. Trông nó già cỗi lắm rồi. Ôm nhom, mấy cọng lông vũ thừa thớt và lớp da căng cứng quanh hai con mắt. Nó chao xuống, bay vào trong màn hơi nước bao phủ một mái ghi của đường tàu điện ngầm.

Tôi chớp mắt...

Đi rồi. Nó bay đi mất rồi!

“Tobias?”

Lặng thinh. Áo ảnh ư?

“Xxxxxlìlì xrrriii aaaaaa!”

Tôi quay giật lại. Tôi bước ra khỏi phía sau quầy hàng. Tên Taxxon dần dần đã nhìn thấy tôi. Những cái chân kim của nó nhấp nhấp. Nó tăng hết tốc lực.

Chương 9

Lấn vào màn hơi nước. Đường tàu điện ngầm. Chạy!

Tôi chạy tới lối vào đường tàu điện ngầm và nhảy xuống 3 bậc một. Rầm! Tôi xông ào qua cánh cổng rỉ sét.

“Ặc!” Một mùi hôi khủng khiếp. Một mùi thối rửa ẩm ướt. Mùi hôi thối đặc trưng của... bọn Taxxon.

Tôi hỗn hển lấy hơi ở bên trong cái hang nóng nực và hôi thối.

“Anh là ai?”

“Ái da!” Tim tôi mém lại phải chịu một cú sốc nữa. Đầu tôi đập cái rầm vào cánh cửa quay vì ngạc nhiên.

Một con người, cao chỉ chừng một thước, nhưng là một người trưởng thành ngược nhìn tôi giễu cợt. Anh ta rút nhanh một đồng những vật thể có cánh mà anh ta đang đeo sau lưng ra. Tôi cho là tôi trông thấy chữ “EF”, nhưng tôi không dám chắc nữa.

“Cậu đã làm gì để bị gửi xuống đây thế?” Cái lối anh ta nói cốt để khiến tôi hoảng sợ, giống như một vị bồi thẩm tuyên cho tôi một bản án kinh khủng vậy.

Tôi vẫn còn phải thở gấp gáp, hỗn hển.

Gã nhỏ con nhún vai và tiếp tục nói. “Cậu sẽ không kéo dài cuộc sống dưới này được lâu đâu. Chẳng có ai sống nổi cả.”

Tôi nghe thấy tiếng cánh cổng đập mạnh, bay mất một cánh, rồi tiếng lạo xạo của hàng trăm cái chân kim của bọn Taxxon. Hai con mắt của gã nhỏ còn mở rộng, anh ta quay đầu và chạy.

Tôi bươn theo.

Xuôi xuống theo một đường hầm lát gạch trắng mỗi lúc một hẹp dần cho tới khi hai vai tôi xây xước vì chà phải hai bên thành hầm. Rồi chúng tôi tới một nhánh hầm nhỏ hơn, tích mịch. Tôi phải khuyu gối mới chui vô trong được. Tôi bò điên cuồng trên nền hầm ẩm ướt. Tiếng bọn Taxxon nhát nhòa. Rồi, tôi nghe thấy một âm thanh mới. Những tiếng rên rỉ yếu ớt và những tiếng kêu khóc nghèn nghẹn tràn ngập khoảng không gần như tối đen.

Chúng tôi ló mặt vào trong một căn phòng mái vòm lớn. Ở ngay chính giữa phòng là một vũng nước đọng ổ nhiễm. Bao quanh cái vũng nước cạn bẩn thủ với cái thứ nước ao tù khủng khiếp ấy là một hình mẫu của đời sống loài người và người ngoài hành tinh.

Một hình mẫu đáng khiếp.

Những người Gedd lông ngóng vừa chạy vừa nhảy với một tốc độ sên bò. Những người Hork-Bajir bị hành hạ, không còn tay hoặc không còn chân hoặc chẳng còn chi nào, nằm rúc vào với nhau quanh một cái hồ sặc sỡ. Những đứa trẻ loài người, những người lớn khuyết tật nằm chèo queo trên những tấm chiếu mỏng dính, cứng quèo. Những người Andalite với những vết sẹo do chiến đấu vẫn vện trên cơ thể, một số không còn lưỡi dao đuôi, một số khác không còn mắt cuống, ngọ ngoạy liên tục. Mùi hôi thối nồng nặc. Tiếng rên rỉ nghe nảo hết cả lòng.

Tuy nhiên, những con mắt của họ nói cho tôi biết được mọi chuyện. Thất vọng, chán nản. Sống dở chết dở.

Tiếng động do chúng tôi tạo ra khi thành linh xuất hiện ở lối vào hang khiến hầu hết bọn họ quay lại nhìn và căng thẳng. Yếu ớt như họ, đương nhiên là họ luôn có ý thức sẵn sàng bỏ chạy, không chiến đấu.

“Gì thế này?” Tôi hỗn hển. “Mấy anh là ai?” Cơn xúc động khiến đầu tôi nhẹ bẫng.

Gã nhỏ con ngừng thì thầm an ủi đám con nít loài người, nói. “Còn tùy xem cậu hỏi ai. Hoàng Đế gọi đám chúng tôi là những kẻ chạy trốn. Nhóm EF kêu chúng tôi là những người tị nạn. Tôi thì gọi chúng tôi là thương bệnh binh. Những thương bệnh binh của Chính sách Phù hợp. Nhưng gọi là gì đi nữa thì cũng có làm sao đâu, phải không? Rút cục, chúng tôi vẫn là những con mồi.” Anh ta mỉm cười. “Cơ thể cậu khỏe mạnh. Chắc hẳn cậu bị mắc bệnh về trí não rồi?”

Tôi khó mà có thể phản đối. “Chắc vậy.”

“À, ra thế.” Giọng nói của anh ta trở nên trầm hơn, dịu dàng hơn. “Hãy can đảm lên, anh bạn. Ít ra thì với cơ thể khỏe mạnh của cậu, cậu có khả năng đánh lại Lực lượng Đặc biệt Taxxon. Với sự giúp đỡ của chúng tôi, cậu có thể sống thêm được một tháng, có khi là hai tháng luôn đó.”

Thị giác của tôi đang trong trạng thái đáng nguyên rủa. Khuôn mặt của gã nhỏ con dường như cứ như sát lại gần rồi lại lùi ra xa. Mùi hôi thối đang gặm nhấm hết bộ não của tôi. Tôi giật lùi về phía đường hầm và bắt đầu quờ quạng bò qua.

“Không,” anh ta gào lên cảnh báo. “Cậu phải ở lại đây với chúng tôi. Một mình cậu chống cự sẽ không quá được hai giờ đồng hồ đâu.”

Tôi phải lên được trên mặt đường. Tôi thiếu không khí để thở trầm trọng. Tôi sắp ngất xỉu rồi.

Quay trở lại đường hầm, quẹo trái, trái tiếp, tôi tới được sảnh nhà ga tàu điện ngầm. Ánh sáng mờ ảo và đỏ quạch.

Đột nhiên...

Một sức hút khủng khiếp!

Tôi đang bị kéo về phía đường rầy bằng một lực hút rất mạnh! Tôi phải kháng cự lại nó!

Tôi chạy về phía lối thoát hiểm, nhưng tôi lại cứ dịch chuyển về phía trước. Hai chân nặng như chì. Cứ hình dung như là trong một cơn ác mộng kinh hoàng, hai chân bạn nặng tới 25 ký, hoặc giống như bạn đang chạy trong nước vậy đó.

Tôi nhìn xuống đường rầy cách chừng 3 mét phía bên dưới. Ở đó lúc nhúc một đám Taxxon đang vằn vẹo, kích động.

Đó là một dòng chảy Taxxon sống động. Chúng di chuyển, những cái chân kim của chúng kéo vào nhau, chúng bị hút vào với nhau giống như những con thuyền buồm chạy dọc một con đường cao tốc ngầm dưới đất, những con mắt đỏ ngầu của chúng long sòng sọc mỗi khi chúng dịch chuyển.

Đó là Khối Taxxon Dịch Chuyển.

Và tôi đang bị hút vào cái khối ấy, giờ chỉ còn cách chúng chừng 2 mét mà thôi.

“Aaa!”

PHẬP! Phập!

PHẬP!

Hai tên Taxxon lăn ra khỏi dòng chảy bị hút, lăn tới sảnh ga tàu, dúi dúi vào nhau! Hai cái miệng đầy răng nhọn bén phập vào người tôi. Hàng trăm cái chân kim có ngạnh chĩa về phía tôi.

Khôôông!

Tôi túm lấy một cái ghế băng và kéo người mình về phía đó, cưỡng lại lực hút cực lớn ấy. Vượt qua được cái ghế, kể đến, tôi túm lấy cái thùng rác được bắt chặt xuống sàn, kéo người về phía nó. Qua được cái cột! Cái ghế băng! Đến cột đèn báo hiệu! Rồi Thùng rác!

Tôi ngoái nhìn qua vai. Bọn Taxxon cũng đang chống cự lại với sức hút, nhưng chúng bực hơn tôi và chúng biết được một điều gì đó mà tôi không biết. Chúng đã buông mình xuống sàn ga và đang uốn éo người dọc theo sân ga, đua chạy như những chú kỳ nhông.

Ghế băng! Cột chống! Cột chống nữa! Kéo người!

Chúng sẽ tóm được tôi mất thôi.

Cánh cổng!

Tôi đẩy tung cánh mở toang cổng. Thang thoát hiểm! Tôi rướn người. Được rồi!

“Ááááááá!”

Có cái gì đó cửa vào chân tôi. Tôi vặn mình, nện một cú đấm vào cái ngực phồng phênh. Đập mạnh cánh cửa vào hai cái hàm ngoang ngoác cùng với cái lưỡi thụt ra thụt vào.

Rồi tôi trèo thang hướng về phía ánh sáng ban ngày. Lên, lên, lên nữa. Mồ hôi nhễ nhại. Thở hổn hà hổn hển. Căng chân gần như tê liệt vì đau đớn. Đầu kêu ong ong khi tôi chạy vào bên trong cửa quay.

Đường đây rồi! Hè phố đây rồi!

Hóp lấy hóp để luồng không khí trong lành, tôi đổ vật người xuống đường.

Lật mình nằm ngửa. Bất động.

Tôi không chỉ có một mình.

Chương 10

“Gehhhtuupoorraanjjsoooooot!”

Những lời nói nghe giống như một dòng thác các âm tiết, rít rịt lại với nhau, không tách rời.

Không tài nào hiểu nổi.

“Wutryoodoingindtheaghetoo?”

Phải rồi. Đây là một giấc mơ. Đó là lời giải thích duy nhất có lý. Nhưng còn cái cảm giác đau

đón thực sự nhoi nhói nơi vết cắn của tên Taxxon nơi cẳng chân tôi thì lý giải sao đây?

Ngay lúc đó, tôi quyết định suy nghĩ của mình rằng đây là một thế giới mà tôi có thể chẳng bao giờ hiểu được. Và nếu như tôi cứ không ngừng suy nghĩ để tìm hiểu nó, thì tôi sẽ kiệt sức mất. Mục tiêu hiệu quả ngay lúc này mà tôi đặt ra cho mình sẽ đơn giản hơn: Chỉ cần thoát khỏi chốn này còn sống, cơ thể và tâm hồn còn nguyên vẹn.

Phía trước mặt tôi, có hai hình hài với những đường nét của con người, ngoại trừ chúng có thêm một cái chân thứ ba và một cái cổ dài ngoằng. Tôi cố gắng không để cho chúng khiến tôi quá sững sốt. Nhưng thiệt là khó.

Đó, bạn coi, mỗi người trong bọn họ chỉ có mỗi một con mắt, to sụ, sáng quắc cứ dán chặt vào tôi như một cái chấm đen, đích nhắm cho cú thụt tiếp theo trong môn bi-a vậy. Ngay ở chính giữa con mắt là tròng mắt, giống mắt người nhưng thay vì màu đen thì một người có ánh màu hổ phách nhạt và của người kia thì rực rỡ ánh xám bạc.

Các bạn có biết về hình thù con người nằm giữa tròng đen của mắt mình rồi phải không? Với hai hình hài này thì không giống vậy đâu nha. Tôi nhìn thấy hai con người nằm trong hai con mắt ấy đang đảo chầm chầm vòng vòng bên trong tròng mắt giống như hai cái vệ tinh quang học. Hai con mắt ấy soi mói tôi bằng những ánh nghi ngờ của nhân viên đặc vụ tháp tùng tổng thống trong mỗi lần ổng xuất hiện trước công chúng. Chúng ngó tôi lom lom như thể xuyên thấu người tôi vậy.

Nhưng, nói chính xác hơn là tôi đang chầm chầm nhìn *xuyên thấu bọn chúng*.

Bởi vì tôi đang nhìn vào hai lá phổi màu xanh dương phập phồng theo từng âm tiết phát ra, nhìn hai trái tim màu xanh lá cây lợt đang bơm những dòng máu màu vàng nhạt chảy qua những mạch máu trong suốt như pha lê, nhìn hàng mét dài nội tạng của chúng cuộn tròn chặt nằm bên cạnh một dải thớ thịt đỏ hồng.

Da của chúng trong suốt như kính hay nói như nước cũng được. Vì tôi có thể nhìn thấy rõ nội tạng của chúng ở bên dưới lớp da đó mà không có một chút gì bị méo mó, giống như ánh sáng xuyên qua mà không bị khúc xạ vậy.

Chúng là những mẫu vật mà một giáo viên sinh vật khao khát được sở hữu. Bất luận chúng được tạo ra trên một hành tinh nào đi nữa thì sự sống sót của các cá thể thích nghi trong quá trình chọn lọc tự nhiên rõ ràng là đã không được coi là một vấn đề đáng lưu ý. Đó, hiện giờ tôi đang nhìn chằm chặp vào trái tim đập phập phồng – một mục tiêu tiêu diệt hoàn hảo – đấy thôi.

Mắt Hổ Phách bước lên trước và kéo tôi đứng dậy. Hắn lặp lại câu hỏi. Hoàn toàn bất ngờ, nhịp điệu lời nói của hắn tạo nên những nốt nhạc khác nhau ứng với mỗi từ... tạo nên những tiếng lách cách. Tất cả trở nên dễ hiểu.

“Hãy-đứng-dậy-Áo-Cam!” hắn nói. “Mi-đang-làm-gì-ở-cái-khu-ổ-chuột-này-thế? Trốn-việc-là-phạm-tội! Tại-sao-mi-không-ở-chỗ-làm?” Hắn dùng một ngón tay gần như là vô hình búng nhẹ một thứ gì đó chích vào ngực tôi. Rồi hắn ngẩng lên, hướng về phía tòa nhà Chrysler, lớp vỏ bọc bằng phim nhựa hiệu Mylar[3] của nó đang phản phật theo chiều gió.

Trên bộ đồ tôi bận, có gắn một phù hiệu mà trước đó không hề có, hay chí ít là tôi không hề chú ý rằng có nó ở đó. Trên phù hiệu đó có ghi tên Yeerk và hình chiếu ba chiều của tôi, có ghi những con số liên quan đến nơi ở, nơi làm việc và bộ phận làm việc của tôi. Bên dưới hai chữ

“Chức danh” có ghi “Kỹ sư Hành tinh.”

Tôi há hốc miệng như một kẻ khờ. Mấy gã này phải chăng là lực lượng an ninh đường phố? Có phải tôi làm việc trong tòa Chrysler?

“Có lẽ đây là chỗ dành cho thằng câm này,” Mắt Bạc cười nhạo. “Xem ra hắc bị suy nhược thần kinh. Mi có thể nói cho tui tao biết mi sống ở đâu không, hả Áo Cam?” Hắc giận dữ lầm bầm ra giọng bễ trên trong khi búng búng tay vào một cặp khóa còng nhuộm đỏ. “Hay là mi không nhớ nổi?”

Chúng thấy được thông tin tôi sống ở đâu trên phù hiệu mà. Nhưng tôi cho rằng chúng chỉ muốn tôi mở miệng. Tôi nhìn phù hiệu của mình và cố gắng đọc những con số lộn ngược. “Tôi, ừm...”

RrrrrrrrBùmBùm... RrrrrrrrBùmBùm...

Trái đất rung chuyển và một tiếng nổ inh tai như sấm dội vang cả con đường. Mắt Hồ Phách xoay người một vòng rồi quay lại túm chặt tôi. Hắc kéo lê tôi theo cùng với hắc với một tốc độ chóng mặt hướng về phía tiếng nổ. Mắt Bạc theo ngay sau.

“Lầu 88,” tôi nói, giả bộ như đang trả lời. “Tôi sống ở... ừm... Tòa Tháp Đế Chế.” Tôi cho rằng những lời đó nghe khá là ổn.

“Đừng có chọc ngoáy tao, Áo Cam.” Hắc rướn người tới trước và bập khóa còng vào hai cổ tay tôi. “Mi nghĩ tao không biết từ lầu 87 đến lầu 92 là bến tàu sao? Mi đang đi cùng với tui tao đó, biết chưa?”

“Theo lệnh ai vậy?”

Tôi chống cự, nhưng cái còng tay được chế tạo từ một loại vật liệu hữu cơ sống nào đó. Tôi càng cự cựa, cái vòng càng siết chặt.

Hai sinh vật ấy phá lên cười sảng khoái, nghe giống như tiếng kèn luyến láy. “Tui tao là người Orff, đồ ngu kia. Đặc vụ An Ninh của Hội đồng Cấp cao. Tui tao có quyền riêng của mình.”

RrrrrrrrBùùùùùùùùùùmmmmmm m m m m!

Một tiếng nổ lớn khủng khiếp nữa vang lên. Bụi bay mù mịt.

Hai tên Orff rời mắt khỏi tôi, quay người lại phía có tiếng nổ.

Tôi tranh thủ ngừng lại một chút.

“Này!”

Mắt Bạc tóm lấy tôi. Tôi vật lộn để thoát khỏi hắc và đánh mắt nhìn quanh góc phố, bước khập khiễng với cái chân đau bởi vết cắn của tên Taxxon, hướng về phía đám bụi mù đang dâng lên cuộn cuộn. Nhưng tên Orff chạy theo tôi. Ba cái chân kiềng của hắc di chuyển cực kỳ nhanh nhẹn. Thế rồi hắc đuổi kịp tôi. Chúng tôi vật lộn trong khi xung quanh càng lúc càng trở nên náo loạn.

Tôi nghe thấy tiếng còi báo động của những con tàu chạy nhờ đệm không khí đang vô bến vọng lại. Bọn Taxxon từ những trạm gác hình tổ ong cao chừng 10m được dựng lên giữa các tòa nhà dọc theo từng dãy phố đổ tràn lên đường, như một đội quân quái vật. Chúng phát ra những âm thanh gió từ trong cuống họng không nghe rõ tiếng.

Cái gì thế này? Chuyện gì đang diễn ra thế này?

Tôi có thể biến hình được không ta? Tôi ráng tập trung, ráng suy nghĩ...

Và rồi mọi thứ vụt nhanh qua đầu tôi trắng trắng vàng vàng không rõ rệt, như thể tôi là một con bọ đang ở bên trong một bóng đèn chớp máy chụp hình nào đó vậy. Tất cả chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, vô thanh. Rồi –

BÙM.

BÙM.

BÙM!

Via hè bị nạy tung và đập như trời giáng vào tất cả mọi người đi đường khiến họ rạp hết xuống mặt đường. Tất cả các dãy nhà dọc theo con phố, mặt tiền của những tòa cao ốc ở đó nhanh chóng biến thành những dòng thác toàn mảnh kính và đất đá gày chết người.

Tôi ngẩn đầu hướng về phía xem ra là nơi phát ra vụ nổ. Đó là một tòa nhà cao chọc trời, có tháp cao đến cả trăm mét với một quả cầu lửa ở ngay tầng hầm. Tòa nhà lúc ngã về bên này, lúc lại nghiêng về bên kia giống hệt như một diễn viên xiếc đi trên dây vậy.

Miệng tôi há hốc không tin vào mắt mình khi chứng kiến sự rung động, lung lay thoát đầu nhẹ nhàng sau trở nên mạnh mẽ của tòa nhà. Mười hay 20 tầng lầu dưới cùng của nó đổ sụm, bụi mù mịt.

Rồi nguyên cả tòa nhà sụp xuống. Nhanh hơn... Nhanh hơn nữa... Một mảng cấu trúc của tòa nhà đó đổ nhào. Rơi... rơi... rồi –

Một cơn chấn động như sấm động rùng lên khi tòa nhà gãy làm đôi. Phần trên của tòa nhà sụp xuống, cách tòa nhà Chrysler có chút xíu, chỉ trong có đường tơ kẽ tóc.

Các cơn chấn động cứ nối tiếp nhau nện liên tục xuống nền móng của khu Mahattan.

Lẽ ra, tôi phải nhân cơ hội này mà chạy biến đi mới phải.

Nhưng tất cả những gì tôi có thể làm được lúc ấy là bò vô một ô cửa và nằm bẹp ở đó. Vì có một đám bụi trắng xóa bao phủ kín, bóp nghẹt khí quản và một trận mưa toàn là vôi vữa gạch vụn từ trên trời bắn tung tóe khắp người tôi.

Tiếp sau đó, những mảng bê tông cốt sắt nhỏ mà nặng rớt thành thạch xuống đường. Đến lúc này, mọi thứ trở nên tối đen.

Chương 11

Tiếng còi báo động lại rú om sòm, dội vào đầu tôi nhức nhối.

Tôi mở mắt nhìn đồng gạch vụn. Những mạch nước từ trong các đường ống dẫn nước chính bị bể phun ra ào ạt. Lửa nổ lách tách, len lỏi khắp các tòa nhà. Hàng trăm phi cơ cứu hộ được gửi đến hiện trường. Bọn Taxxon man rợ gồm những người bị thương đưa vào phi cơ, khoái trá rằng cơn đói triền miên của chúng rồi sẽ được thỏa mãn bởi những xác chết bị bỏ lại ngay đó.

Hai tên Orff đã đi đâu mất rồi. Cái còng tay, chẳng hiểu sao cũng biến mất luôn. Có một điều hiển nhiên rằng khi bạn đang ở trên Miền Đất Yeerk, bạn nghe thấy tiếng còi báo động và người ta sắp tới tóm cổ bạn thì bạn chớ có chần chừ lẩn quẩn ở đó. Bạn phải dời khỏi chốn ấy ngay.

Tôi phóng ra khỏi ô cửa đang núp.

“Ááááá!”

Tôi va mạnh vào một người bạn đồ tím. Trước khi tôi kịp lấy lại thăng bằng, tôi thấy mắt mình đang ngó xuống nhìn nòng của khẩu Tia Nghiệt cầm tay.

Miền Đất Yeerk chắc hẳn đã dành nó cho tôi.

Lướt qua nòng súng, trượt qua cánh tay và tôi nhìn vào cặp mắt của một cô gái da ngăm ngăm bị bụi phủ trắng từ đầu tới chân. Máu từ trên khuôn mặt cô ta nhỏ thành giọt chảy tổng tổng. Khi mắt chúng tôi gặp nhau, nét mặt của cô ấy thay đổi. Nó vụt chuyển từ sự căm thù cao độ sang một sự pha trộn kỳ lạ của bối rối với hoài nghi, với dịu dàng và với cả giận dữ nữa.

Lồng ngực tôi bất thần đập dồn dập bởi lẽ người con gái này...

Người con gái này... trí nhớ của tôi...

“A!”

Không một lời cảnh báo, cô ta xô mạnh tôi khỏi lối đi.

PĂNG CHÍU!

Thịch.

Nội tạng của tên Taxxon đổ tràn ra vĩa hè khi cái con sâu húp híp toàn răng là răng ấy trượt tới và sừng lại như thể nó cảnh giác với hai cái chân tôi vậy. Thêm ba giây nữa thôi là cái mông của tôi sẽ là món tráng miệng ngon lành cho tên Taxxon đó.

Cô gái lao tới trước. Tôi phóng theo sau.

Cô ấy đã cứu mạng tôi.

Nhưng tôi chạy theo cô ấy còn vì một lý do khác nữa.

Với sự nhanh nhẹn của vận động viên điền kinh ba môn phối hợp, cô vọt chạy xuôi theo một con hẻm hẹp lổn nhổn những vật thải hồi của xã hội loài người: Một cây đàn dương cầm bị bể, những cái khung trường kỷ, một vài cái xe gắn máy rỉ sét. Tất cả những thứ đó giờ đây được phủ kín bởi một núi những mảnh bê tông cốt thép, và những mảnh vụn của những tấm kim loại vẫn còn nghi ngút khói.

Tôi gọi cô gái. “Này, chờ đã.” Cô ngừng chạy và quay người lại.

Tôi gấp gáp đi tới trước một cách háo hức. Khuôn mặt cô lại trở nên xa vắng như thể cô đang lục tìm trong trí nhớ, đang lục tìm...

PĂNG CHÍU!

“Này! Cái quái gì...”

Cô ấy bắn về phía tôi, đốt cháy khoảng không trên đầu tôi. Rồi cô ấy biến mất vào trong một cánh cửa kim loại lớn đang mở ra con hẻm - lối vào bên cạnh của một tòa nhà cao xây bằng gạch.

Có phải đó là một phát súng cảnh cáo? Hay chỉ là một cú nhắm tệ hại?

Một toán Taxxon tuân xuống con hẻm và theo cô gái vào bên trong. Tôi lượm một miếng kim loại và liệng nó như thể tôi là một thằng du côn, ráng ra cái vẻ ta đây muốn đánh lộn lắm rồi. Chúng cầu nhàu, nhưng thật kinh ngạc, chúng chạy đi ngay.

Có một điều không thể chối cãi, chúng đuổi theo cô gái.

Tôi đẩy tung cánh cửa kim loại nặng chịch và chạy vào trong khoảng tối loang lổ. Ánh sáng lọt qua mái nhà bị thổi bay mất một phần và rọi sáng những tấm màn nhung, một sân khấu, một khu vực dành cho dàn nhạc – một khoảng không gian rộng lớn với những hàng ghế và những tầng bao lơn. Tôi đi dọc xuôi theo lối đi giữa các hàng ghế được lót thảm, leo lên sân khấu bừa bãi những tấm ván gãy.

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Tia Nguyệt soi sáng khoảng không. Một khối thịt khổng lồ cỡ 25 ký của tên Taxxon từ chấn song đổ nhào xuống, vèo qua mạng lưới chằng chịt dây nhợ và thiết bị chằng buộc.

HUYCH.

Nó làm sàn nhà rung rinh. Một trái bóng bay nổ bực, và ôi trời, thúí hoăng.

Cô gái phóng vùn vut đằng sau một tấm màn hạ có vẽ phong cảnh một làng quê theo lối sắp đặt. Một trang trại màu đỏ và bãi cỏ xanh ngắt phía trước. Ngựa và vật nuôi thả ở phía sau.

Nhưng ngay khi cô biến mất thì...

PĂNG CHÍU!

Cô bắn. Tia Nghiệt tạo nên một lỗ tròn trên bức tranh phong cảnh đã bạc màu ấy và nhảy vut qua. Đuối theo cô là ba tên Taxxon. Chúng là những tên Taxxon nhanh nhẹn nhất mà tôi từng thấy. Cô loạng choạng, chạy giật lùi, bắn liên tục, tia này nối tiếp tia kia. Nhưng những tia Nghiệt mỗi lúc một yếu dần, vổ vào mặt mấy tên Taxxon bự con, vụng về những tiếng thảm hại.

Trong khi trong tay tôi không có đến một tắc sắt!

Tôi ngẩng lên nhìn những dây đèn tầng tầng lớp lớp nặng nề. Tôi tự hỏi...

Tôi chạy vào bên trong cánh gà, nơi có vô số các sợi dây được kéo đồng quy xếp thành hàng gọn gàng ngay ngắn, móc trên các kệ thép nặng.

Tôi đẩy chốt cố định một sợi dây được treo trên kệ bằng một cái móc mở neo.

Vúúúúúút!

Một tấm phong vải ở tuốt trên cao đang rùng rùng rơi xuống, nó sẽ phủ kín cả những kẻ săn đuổi và người bị săn đuổi ở bên dưới một cách khéo léo.

Điều ấy không xảy ra.

Lũ Taxxon tiếp tục nhao về phía trước cho tới khi khẩu súng của cô gái hỏng, không thể bắn được nữa. Cô liệng khẩu Tia Nghiệt vào tên Taxxon gần nhất, nhưng nó chẳng khác gì một món đồ chơi trong miệng của hắn. Hắn nuốt gọn khẩu súng không chút ngập ngừng.

Tôi điên cuồng cắt đứt hết sợi dây này đến sợi dây khác. Tiếng rền rĩ của cái ròng rọc khi chuyển động tràn ngập tai tôi khi một tấm ván lót gần dàn đèn sân khấu nặng chịch rớt loảng xoảng trên sàn. Một tấm ván nữa, rồi một tấm nữa rớt xuống.

Không tự kìm lòng được, tôi đánh mắt nhìn cảnh tượng. Ba tên Taxxon húp híp bị ghim chặt xuống sàn, quần quai, vẫn còn lùng nhùng dưới cái bầy vải tinh vi ấy.

Tôi chạy lại chỗ cô gái. Cánh tay cô đang bị một tên Taxxon lúc này đã mềm oặt nghiền nát. Người cô ước sững bởi cái thứ dãi nhót ghê tởm của tên Taxxon ấy. Cô e dè khi tôi tiến lại gần, vẫn còn biểu hiện sẵn sàng chiến đấu.

Mắt chúng tôi chạm nhau.

“Cassie.”

Tôi muốn ôm chầm lấy nhỏ, nói với nhỏ rằng mọi việc đều ổn cả, rằng nhỏ thật dũng cảm, rằng chúng tôi sẽ thoát ra khỏi đây mà còn sống.

Nhưng cặp mắt của nhỏ giống như một bức tường hay như một cái mặt nạ vậy. Tôi kiếm tìm trong đôi mắt ấy sự yên bình và sự nhạy cảm mà trước đây nó vẫn chứa đựng. Mà không thấy.

Môi của nhỏ uốn cong tạo nên một nụ cười giả tạo, một ánh-nhìn-rất-không-giống-Cassie. Và cuối cùng, nhỏ cất giọng.

“Vậy là bồ không chết.”

Chương 12

Tôi đáp lại bằng một nụ cười, cái kiểu giống như tôi vẫn cười với nhỏ như khi tụi tôi còn ở thế giới hồi đó.

“Cái thành phố này đã và đang làm mọi việc có thể làm được để giết chết mình. Nhưng không, mình không chết. Mình đã từng đơn độc. Những đứa khác đâu? Làm thế nào mà... bồ lại tới được đây?”

Nhỏ không trả lời mà nhấc mấy cái chân bước qua thềm sân khấu, buông một tiếng thở dài và hạ mình xuống chỗ dành cho dàn nhạc. Tôi bước xuống theo nhỏ, tới một góc nơi nhỏ dừng bước và mở một va li được giấu kỹ.

“Cassie, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Những hành động của nhỏ không giống như là nhỏ đang phớt lờ tôi, thậm chí nhỏ còn không buồn ngược mắt lên nữa kia. “Mình leo lên giường đi ngủ, mình nghĩ là chỉ mới tối qua đây thôi,” tôi tiếp tục. “Mình ở nhà, sống chung với gia đình mình. Chúng ta chỉ vừa mới trở về sau phi vụ nhận nhạo mới đây mà, bồ nhớ không? Sáng nay mình tỉnh giấc, thất kinh khi thấy mình đã 25 tuổi, có râu và hoàn toàn không có một chút ký ức nào về khoảng thời gian một thập niên ở giữa cả. Có phải là Crayak không? Hay là người Ellimist?”

“Mình đã không nghĩ tới những cái tên đó hàng bao nhiêu năm nay rồi,” Cassie nói, giọng không hề có chút nuối tiếc. Nhỏ đang lục lọi khắp cái vali, tôi cho là nhỏ kiếm cuộn băng để cố định chỗ xương gãy trên cánh tay nhỏ. Cái vali chứa đầy băng cá nhân, năm hay sáu băng đạn khẩu Tia Nghiệt, một bộ đồ màu tím nữa, vài phần lương khô, và...

Nhỏ quay đầu lại ngay khi nhìn thấy mắt tôi mở rộng.

Những cuộn dây dẫn nổ. Một vài bánh chất nổ dẻo. Kíp nổ. Thuốc nổ. Một mớ hỗn lộn những thiết bị phá hủy bao gồm cả công nghệ thấp lẫn cao.

“Mình cho rằng bồ không cùng phe với Tổ chức EF, đúng không?” Nhỏ nói.

Tôi lắc đầu.

“Mặt trận Những Kẻ Ủng hộ Tiến hóa. Một nhóm bạo động chống Yeerk? Những kẻ khởi nghĩa đặt cho mình cái tên như thế. Họ đơn thuần là không ủng hộ việc ký sinh mà hướng tới việc sử dụng những sinh vật cộng sinh nhân tạo.”

Nhỏ nhét một khẩu Tia Nghiệt vào tay tôi và tự mình ôm hai khẩu. Và rồi tôi thoáng trông thấy một thiết bị nạp tia Kandrona khẩn cấp khi nhỏ đóng vali lại.

“Bồ là một kẻ bị Mượn xác à?”

Nhỏ cười lớn. “Mình còn có thể là một thứ gì khác được nữa kia chứ? Tên Yeerk của mình là Niss. Tụi mình cùng là những người trong Tổ chức EF. Tụi mình hợp tác với nhau cùng chống lại Hội đồng. Mình dẫn đầu nhóm gây ra vụ nổ hồi sáng nay. Đó là lý do tại sao mà bọn Taxxon khoái mình đến vậy. Thiệt hại đó sẽ khiến chúng lùi bước, cho dù tụi mình không vấp phải...”

“Cái gì!” Một cơn buồn ói bất thần thắt chặt lồng ngực tôi. Nó giống như khi tôi nghe ba mình thú nhận rằng ông là một kẻ buôn bán ma túy hay là một kẻ giết người vậy. Không thể nào như vậy được. “Cassie, bồ đang nói gì thế? Bồ gây ra một vụ nổ chắc chắn là sẽ giết chết hàng trăm người tị nạn, chính là những con người mà tổ chức EF đang cố gắng giúp đỡ ư? Điều đó khiến bồ trở thành một kẻ khủng bố! Làm sao mà bồ có thể bào chữa được cho hành động của bồ hả?”

“Trong một cuộc chiến, Jake à, bất cứ việc nào cũng đều có thể được biện minh.” Nhỏ nói giọng tỉnh rụi. “Mình không còn là một cô nhóc nữa. Mình không quan tâm hồi đó mình đã từng là người vớ vẩn như thế nào.”

“Cả cuộc sống và cả hòa bình ư? Giờ đây, bồ cho những thứ đó là vớ vẩn sao? Bồ không nhớ phi vụ cuối cùng của tụi mình – trận đánh ở tòa nhà Ragsin - sao? Bồ không nhớ bồ thấy sa sút tinh thần sao? Bồ muốn nói gì đó với mình sau trận đánh đó và mình đã quay đi. Chỉ vì mình không muốn đối mặt với điều ấy. Đêm đó, mình là một thằng khờ, Cassie à. Rõ ràng là bồ có những nghi vấn của bồ, vẫn như mọi khi thôi. Lý ra bồ phải nhận ra điều đó chứ?”

Nhỏ cười thờ ơ. “Bồ đang nói về một thời gian khác, Jake. Sau trận đánh đó, còn có nhiều phi vụ nữa. Tất cả chỉ là một vệt thời gian mờ mờ của lý tưởng tuổi trẻ mà thôi. Bồ không hiểu điều đó à? Ý mình là rút cuộc, mình đã hiểu thế nào là chiến tranh.”

Cái lối mà nhỏ đang nói, cái cách mà nhỏ đang chặn họng tôi khiến tôi cảm thấy với nhỏ tôi có tầm quan trọng giống như là một kẻ lập dị trên sân diễn mà thôi.

Thực sự là giữa tụi tôi không còn một mối liên hệ nào nữa sao? Nhỏ bạn của tôi đã thay đổi rồi sao?

“Bọn Taxxon làm chủ đường tàu điện ngầm,” tôi nói. “Bọn Orff thì chế ngự trên đường phố. Cassie, nếu như bồ chịu khó quan sát xung quanh, bồ sẽ thấy rõ ràng là chúng ta không có chút cơ hội nào để chiến thắng cuộc chiến này.”

“Chiến tranh không có thua cuộc!” Nhỏ rít lên. Hai con mắt nhỏ tóe lửa, trông như thể sẵn sàng lao vào tấn công tôi.

Nhưng rồi ánh mắt nhỏ di chuyển xuống tấm phù hiệu trên ngực tôi và trong phút chốc sự giận dữ của nhỏ tan biến hết. Khuôn mặt nhỏ giãn ra rồi bừng sáng. Biểu hiện của nhỏ thay đổi nhanh đến phát sợ.

Chương 13

“Bồ là kỹ sư hành tinh à? Đang làm việc cho dự án Tòa nhà Chrysler à?” Đột nhiên, tôi trở nên là một thứ hết sức thú vị trong nhà hát. Tôi không biết phải nói sao nữa. Nhỏ tiến tới gần tôi. Cánh tay bị thương của nhỏ túm lấy tay tôi. Giọng nói của nhỏ gần như là bị ma ám.

“Jake, bọn Yeerk muốn có được mặt trăng. Chúng muốn biến hành tinh này thành một mặt trời nhỏ cung cấp tia Kandrona. Nếu chúng thành công, điều đó có nghĩa là Trái đất sẽ được tắm mình trong tia Kandrona mãi mãi! Nó sẽ trở thành một thứ mà Tổ chức EF không bao giờ có thể chạm tới hay vô hiệu hóa được. Không một ai có thể làm được điều đó.”

Tôi có cảm giác mình như một khách hàng buộc phải đưa ra ý kiến cho một vụ bán hàng gay go, rối rắm mà thú vị. Người quản trò vụ mua bán cứ quần quanh ở cái góc đó. Tôi có thể cảm thấy và tôi biết rằng những lời nói ấy có dính líu đến tôi, theo một cách nào đó.

“Công việc của bồ khiến bồ có thể tiếp cận với công nghệ Tia-Mặt-Trăng gần hơn bất cứ ai trong tổ chức EF. Bồ biết cái vỏ sò úp bên trên tòa nhà Chrysler đó phải không? Bọn Yeerk đã và đang làm việc bên dưới đó hàng tháng trời, cân chỉnh tia năng lượng sẽ làm mặt trăng bốc cháy ấy sao cho thật ăn khớp, tuyệt đối chính xác. Đó chính là mục tiêu mà dự án phải hoàn thành. Bọn Yeerk muốn tia đốt cháy ấy phải chính xác theo đúng những gì mà bồ và nhóm của bồ đã tính toán, nếu không thì...”

Nhỏ sôi nổi, hào hứng. Đứng trước tôi, mắt nhỏ long lanh, ánh lên nét sắc sảo, nhanh trí mà tôi đã từng biết. Chỉ có điều, ấy không phải là tình yêu thương con người và thú vật mà thay vào đó là sự phá hoại, là khủng bố và kế hoạch hành động.

Và giờ đây nhỏ đang dụ tôi cùng nhỏ thực hiện.

Tôi chạm mấy ngón tay vào tấm phù hiệu mà ánh mắt của nhỏ vẫn còn đang dán vào đó. Tôi giật nó ra khỏi áo, phá vỡ trạng thái xuất thần của nhỏ.

“Hãy nói cho mình ngay bây giờ! Làm thế nào mà tụi mình lại đến chốn này? Những đứa khác đâu rồi? Làm sao mà tụi mình bị bắt? Chuyện này là hoàn toàn có thực phải không?”

Sự nhiệt tình lại được tái thiết trên gương mặt nhỏ. Nụ cười giả tạo lại tái hiện. Nhỏ không muốn trả lời câu hỏi của tôi, nhưng nếu nhỏ cần tôi giúp, nhỏ sẽ phải trả lời tôi.

“Nếu như bồ thực sự không nhớ chút gì, mình sẽ kể cho bồ nghe,” nhỏ nói. “Bồ sẽ không thích câu trả lời này đâu.” Nhỏ lại phá lên cười. Bớt tàn nhẫn hơn, nhưng phiền muộn hơn. Nhỏ nhìn vào mắt tôi, nói. “Mình bị bắt như thế nào ư? Mình bị phản bội, Jake à. Bởi chính bồ.”

Tim tôi ngừng đập.

“Mình á?”

“Phải, sau đó, bồ trở thành một kẻ Mượn Xác, đương nhiên rồi. Bồ có thể cảm ơn Tom vì điều đó.”

“Anh trai mình ư?”

Nhỏ gật đầu. “Tên Yeerk trong đầu anh Tom cuối cùng thì cũng tập hợp tất cả những thứ đó vào với nhau. Nhưng mạnh mẽ, những sự bất cần, có thể là vậy, mình không biết. Nhưng ảnh nghi ngờ bồ là một trong những tên thảo khấu Andalite và rồi một đêm nọ, ảnh đã khẳng định điều đó. Ảnh lập kế hoạch tấn công hoàn hảo đến nỗi khi bồ trở về, bồ không còn có lấy một cơ hội cho mình nữa.”

Nhỏ tiếp tục. “Bồ, Marco và Ax bị tóm ngay lập tức trong trang trại nhà mình. Rachel bị giết chết ngay tức khắc. Bọn chúng tóm được mình sau đó vài ngày. Chỉ có mình Tobias là trốn thoát.”

Cổ họng tôi thít chặt. Rachel chết rồi sao?! Có một lần tôi đã cố vũ nó hành động táo bạo. Tôi đã xếp đặt nó vào những vị trí nguy hiểm nhiều hơn bất cứ đứa nào khác trong Hội. Còn Tobias thì sao? Với tuổi thọ của một chú điều hâu đuôi đỏ, hẳn giờ đây cậu ấy cũng đã chết rồi.

Cassie kể tôi nghe toàn bộ sự thực, đơn giản như thể tôi biết toàn bộ câu chuyện rồi vậy. Như thể tôi ắt còn phải biết nhiều hơn thế, bởi vì tôi...

“Tránh!”

PĂNG CHÍU!

Cái giá để bản nhạc bằng kim loại màu đen ngay trước mặt tôi bay hơi.

“Nằm xuống!”

PĂNG CHÍU!

Cassie bắn trả, trúng tên Taxxon. Nó lật úp, đổ người về phía trước, vắt ngang ngay thanh ray phía bên trên chỗ dành cho dàn nhạc! Thông thọt, đu đưa cách sàn nhà chừng 4.5 mét. Rắc! Nó quần quai vì đau đớn ngay dưới chân tụi tôi.

Vết thương của nó khá nặng nhưng hẳn vẫn còn sống. Có lẽ Cassie đã cố tình bắn trúng phần

thân sau của hắn nên hắn mới còn sống sót. Tất cả những gì tội tôi cần phải làm lúc đó là chạy.

Tôi mở cánh cửa dẫn đến khoảng không gian hẹp chỉ đủ chỗ để bò phía bên dưới sân khấu.

“Cassie, nào, đi nào!” Nhỏ chúi người xuống, tôi theo sau nhỏ.

Nhưng rồi, nhỏ dừng bước. Nhỏ quay người lại, nhắm mũi súng ngay sát bên phải tôi, ngược về phía cửa.

PĂNG CHÍU!

Một lỗ tròn thứ hai bốc khói xèo xèo xuyên qua bộ phận duy trì sự sống của tên Taxxon, kết liễu hắn một cách lạnh lùng.

Tôi nhìn Cassie, tìm kiếm lời giải đáp cho hành động ấy, cố gắng hiểu cho bằng được ánh mắt chứa đầy tính tàn nhẫn của nhỏ.

“Chúng chỉ là những con chó,” nhỏ nói. “Đội quân cảnh vệ không chính thức người Orff buông lỏng cho bọn chúng để chúng đi tóm cổ những kẻ khủng bố như tội mình. Bọn Orff không quá quan tâm đến việc bọn Taxxon có để cơn đói cuồng của chúng lấn lướt thay vì phải mang tội mình đến sân ga cho lắm. Ý mình là ăn miếng trả miếng í mà.”

Tôi tự hỏi không biết đó là do Niss – tên Yeerk hay là Cassie đang nói.

“Nào, đi thôi!” nhỏ la lớn.

Tôi theo sau nhỏ.

Chương 14

Tội tôi ào ra ngoài đường phố, chạy xa khỏi hiện trường vẫn còn nhộn nhạo, náo loạn, xa khỏi tiếng còi báo động hụ vẳng, xa khỏi những con tàu chạy bằng đệm chân không.

Cứ chạy được chừng 100 mét, Cassie lại quay người xả súng bắn trả. Cuối cùng thì bọn Taxxon cũng gục ngã hết và tội tôi dừng chân trước một cửa hiệu đã bị phá hủy. Một cửa hiệu bán sách cũ.

Mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hỗn hển, tôi liếc nhìn những kệ sách. Bìa của một cuốn tạp chí Thế Thao Hình cháy xém, rách rưới đập vào mắt tôi. Tôi nhặt nó lên.

“Ba mình...” tôi ngạc nhiên thốt lên. “Ông vừa mới nhận được số báo này qua mail!”

Cassie nhìn ngày phát hành.

“Ừ,” nhỏ ơ hờ, “tờ báo này đã có cách đây chừng 10 năm. Bọn chinh phục Yeerk tất nhiên là đã kiểm soát mọi thứ sau vài tuần bắt được tụi mình. Nhổ đi được mấy cái gai bên cạnh của Đế chế. Tụi mình, trên thực tế, đã bắt đầu thay đổi cán cân lực lượng.”

Đến lúc ấy, tôi xiu hết cả người.

Tôi, bản thân tôi đã bất cẩn, tự phụ và tàn nhẫn. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng nên không sử dụng đến lực lượng các bạn của mình, đặc biệt là Rachel.

“Những đứa khác,” tôi nói. “Giờ đang ở đâu?”

Cassie dừng cạnh một đồng dơ hầy các cuốn tiểu thuyết tình cảm ướt át. “Ax trở thành một kẻ Mượn Xác cấp cao. Theo những thông tin mà mình nghe được, anh là nhân vật chủ chốt trong cuộc tấn công của bọn Yeerk vào quê nhà của anh. Hành tinh Andalite bị tàn sát nặng nề. Hàng triệu người chết. Hàng chục ngàn người bị bắt giữ. Lãnh đạo tổ chức EF cho rằng vẫn còn một số người Andalite tự do ở sâu đâu đó trên hành tinh ấy, nhưng mình không thể hình dung nổi...”

Tôi ngồi xuống bên cạnh một cái giá để Thời Báo New York ố vàng, phát hành cách cái đêm mà tôi đổ vật ra giường trong bộ đồ biến hình ba tuần lễ.

“Tobias trở thành người dẫn đầu nhóm gọi là Bài-Yeerk.”

“Cậu ấy... cậu ấy... có biết chuyện về Rachel không?”

“Có. Về phần Marco,” giọng của nhỏ trở nên lạnh lùng hơn. “Marco giờ là Visser Hai, phụ trách Trái đất. Cậu ấy đã làm những việc... những việc khủng khiếp.”

Chuyện này không thực. Tôi không thể nào đang nghe những chuyện này được. Tôi không tin.

“Tên Visser Ba mà bồ từng biết ấy, giờ được bổ nhiệm làm Quan đứng đầu Hội đồng. Lãnh đạo Yeerk tối cao – Hoàng đế.”

Không. Tên Yeerk trong đầu Cassie đang cung cấp cho tôi những điều dối trá. Hắn đang xói mòn ý chí tôi, khiến tôi nhụt chí. Hắn biết... dựa vào ký ức của Cassie, hắn biết điều gì sẽ ảnh hưởng được đến tôi, điều gì có thể khiến tôi gãy rạp.

Nhưng tôi sẽ không bị bẻ gãy! Tôi không điên. Cá bạn tôi không... Không. Các bạn của tôi... Ôi! Không!

Bất thành linh, tôi chạy dọc xuống một con phố vắng tanh. Tôi không cần biết rằng tôi chẳng có chỗ nào để tới. Tôi chỉ cứ chạy, chạy mãi cho tới khi tôi gục ngã. “Tự do hay là chết,” tôi lặp

đi lặp lại những từ ấy với chính mình. “Tự do hay là chết!”

“Tự do hay là...”

“Im đi!”

Cassie chặn ngang trước mặt và đẩy tôi tựa vô tường. Chỉ đến lúc ấy tôi mới cảm thấy nước mắt dần dựa trên mặt mình. Hai mắt tôi mờ cảm. Lồng ngực phập phồng vì hỗn hển.

“Thật là may mắn vì mình gặp được bồ, Jake à. Công việc mà bồ đang đảm trách - một kỹ sư hành tinh - là một cơ hội không thể tin được đối với tổ chức EF.” Cassie lại một lần nữa hào hứng và bị mê hoặc. “Để chế Yeerk lên kế hoạch kiểm soát việc đốt cháy mặt trăng ư? Tụi này muốn cho việc ấy không kiểm soát được. Mục tiêu của chúng là tia năng lượng hoàn hảo ư? Tụi này muốn tia đó bị tắt ngúm. Mặt trăng nổ sẽ khiến trái đất vung vãi những mảnh vụn thiên thạch. Việc này sẽ khiến các vệ tinh tê liệt, phá hủy các tàu vũ trụ, phá vỡ kết cấu xã hội Yeerk hiện tại, sẽ tạo ra một hoàn cảnh thuận lợi giúp cho tổ chức EF tấn công. Jake à, bồ có nghe mình nói không? Điều đó sẽ mở ra cho Tổ chức EF và những con người tự do một khởi đầu mà họ bấy lâu đang mong mỏi.”

Mấy chữ “những con người tự do” thoát ra khỏi miệng nhỏ đập vào tai tôi như những hồi chuông. “Có những người tự do sao?”

“Phải. Có những nhóm nhỏ vẫn còn đang tồn tại ở vùng ngoại thành. Những nhóm người chạy trốn bị truy đuổi.”

“Vậy là có hy vọng phải không?”

“Mình đã nói với bồ rằng cuộc chiến không thất bại. Nhưng nó sẽ thất bại. Tất cả mọi hy vọng sẽ bị xóa bỏ vào lúc bọn Yeerk muốn phóng tia năng lượng này và đưa nó vào hoạt động.” Nhỏ biết tôi sẽ giúp nhỏ. Nhỏ biết lúc này nhỏ là người dẫn dắt. “Hãy sống cuộc sống của người mà trên phù hiệu của bồ đã mô tả. Hãy coi nè, thu thập thông tin, xem xét mọi việc. Nhưng chớ có hành động gì cho tới khi mình liên lạc với bồ nha. Mình sẽ cử một ai đó đang làm việc với mình đến gặp bồ đưa lời chỉ dẫn. Chúng ta cần phải có một mặt khẩu.”

Cực chẳng đã, tôi gài lại phù hiệu của mình lên bộ đồ áo liền quần. “Thế “hòa bình” thì sao?” Tôi vừa nói vừa nở một nụ cười yếu ớt.

Cassie nhìn tôi như thể tôi là một đứa trẻ 2 tuổi ngây thơ không biết gì. Nhỏ vươn người và chạm vào mặt tôi một cách dịu dàng. Và trong thoáng chốc, một khoảnh khắc ngọt ngào, tấm mặt nạ cứng rắn được nâng lên. Cô gái mà tôi yêu quý đang trở lại và nhìn tôi.

Nhưng cô nhỏ ấy tới nhanh bao nhiêu thì cũng rời bỏ đi nhanh bấy nhiêu.

“Quá trễ để nói đến hai chữ hòa bình rồi Jake. Tất cả những thứ đó giờ chỉ còn là nhiệm vụ đuổi cổ bọn xâm lược ấy bằng vũ lực. Phải làm sao cho Trái Đất trở nên là quá nguy hiểm đối với chúng. Về từ dùng làm mặt khẩu trao đổi thì sao nhỉ? Dùng... “Animorphs” được không?”

Tôi đồng ý và nhỏ bỏ đi, để lại cho tôi một khẩu Tia Nghiệt trong tay và một sự trống trải trong tim.

Tôi có ở cùng phe với nhỏ không đây? Tôi cho là tôi muốn và nhỏ cũng nghĩ rằng tôi sẽ làm

vậy.

Nhưng nhỏ đã thay đổi quá nhiều. Quá khích. Cực đoan. Nhỏ đã trở thành một khớp răng trong bộ máy chiến tranh. Nhưng mà, có ai mà không thành như thế kia chứ?

Liệu tôi có phải là một con tốt trong suy nghĩ của nhỏ không ta? Đơn thuần chỉ là một công cụ cho nhỏ sử dụng, phải không ta?

Tôi biết câu trả lời.

Nhưng tôi không thêm quan tâm.

Miễn là điều ấy có thể giúp tôi bảo vệ và cứu được nhỏ.

Chương 15

Tôi nhảy lên một con tàu sẽ thả tôi xuống một bến đỗ vắng chĩa ra từ mặt của tòa nhà cao hơn mặt đường chừng 60 mét. Lớp vỏ bọc bằng nhựa Mylar của tòa nhà Chrysler phát ra màu nâu đỏ rọi xuống thành phố một ánh màu ghê hãi.

Khi tôi bước chân hướng tới một thanh thép nặng, một cơn gió mạnh tấp vào người khiến tôi mất thăng bằng và rẽ tóc tôi làm hai luống.

Thanh thép bắt đầu dâng lên.

Tôi sẽ cứu mặt trăng của chúng ta khỏi nguy cơ biến dạng để nó không trở thành một cột mốc đánh dấu sức mạnh, đánh dấu chiến thắng không thể thay đổi được của kẻ thù bằng cách nào đây? Làm sao tôi có thể phá hủy hoàn toàn khả năng những tia Kandrona độc hại sẽ làm ô nhiễm bề mặt Trái đất đây ta?

Giá như mà tôi có những chỉ dẫn rõ ràng, như là: Hãy xâm nhập vào trụ sở khoa học đầu não của kẻ thù, thay đổi công nghệ tối tân nhất của bọn Yeerk, phá hủy mặt trăng. Hây, mệnh lệnh nghe có vẻ quen quen há? Tội tôi đã hoàn thành quá chừng những điệp vụ kiểu đó trước đây rồi mà, phải không nào? Không có gì nghiêm trọng cả.

Nhưng lần này không đơn giản như thế. Cassie nói tôi phải chờ đợi.

Chờ những mệnh lệnh của một Cassie mà tôi thậm chí còn không quen biết! Tại sao tôi lại để

cho việc này xảy ra cơ chứ? Không một hội viên Animorph nào lại nhận mệnh lệnh từ một tên Yerk cả. Chẳng phải chính tôi đã làm cho nó trở thành một điều luật nền tảng đó sao?

Tôi bước qua ngưỡng cửa. Cân nhắc lần thứ hai quyết định giúp đỡ Cassie của mình. Lần thứ ba, rồi lần thứ tư.

Tấm ván thép khép lại phía sau tôi, tiếng rì rầm bất biến nổi lên. Tôi biết điều ấy có nghĩa là công việc của bọn Yeerk vẫn đang diễn tiến như thường. Những bóng đèn nhỏ hình tam giác rọi ánh đỏ rực trên sàn chỉ đường cho tôi tới một cái thang máy trọng trường ở gần đó. Với tất cả sự tự tin giả tạo mà tôi có thể tập hợp lại được, tôi bước vào trong một hình bán nguyệt sáng sửa được rào quanh, lơ lửng trong không trung nằm ngay bên ngoài lớp vỏ bọc bằng màng phim nhựa nhẹ Mylar. Trong buồng thang máy, ngoài tôi ra, còn có 6 hành khách: Hai con người, một người Andalite và ba sinh vật màu hồng hồng mà tôi chưa từng nhìn thấy trước đó bao giờ.

<Trông là cậu đã rời bỏ chúng tôi để về lại quê nhà của cậu rồi chứ,> người Andalite chọc ghẹo tôi.

“Tôi phải đến chỗ bác sĩ. Tôi gặp trục trặc với vật chủ của mình. Hẳn có tiền sử là một kẻ bạo loạn.”

“Tôi thông cảm với cậu, anh bạn,” một người đàn ông cao lớn nói. “Vật chủ của tôi đã từng làm việc cho tổ chức ACLU[4] và hẳn cứ không ngừng làm xàm về việc tôi đang xâm phạm quyền lợi riêng tư của hắn. Tôi không muốn làm cậu lo lắng nhưng thuốc không thực sự có hiệu nghiệm đâu.”

Thang máy vùn vụt dâng lên với gia tốc không ổn định. Tôi chống một tay vào tường để giữ thăng bằng và phóng mắt ra bên ngoài nhìn hành lang chết chóc và đầy những mảnh vụn do vụ nổ gây ra. Tòa nhà chọc trời bị sụp đổ vẫn còn bốc khói nghi ngút và cháy âm ỉ.

<Bọn họ dường như mỗi ngày mỗi mạnh hơn,> người Andalite bình luận. Anh ta không nói “bọn họ” là ai nhưng tôi hiểu anh ta ám chỉ tổ chức EF. Giọng nói của anh ta trầm tĩnh vừa phải, theo cái cách mà bạn mong chờ một thành viên của tầng lớp thống trị phát ngôn khi nói về lực lượng chống đối. Nhưng âm lượng giọng nói của anh ta thể hiện nhiều hơn. Vụ nổ hôm nay đánh dấu một bước ngoặt. Trong suy nghĩ của anh chàng Mượn xác Andalite này, tổ chức EF vừa mới bước qua lằn ranh chuyển từ gây rối sang đe dọa.

“Cậu về vừa kịp lúc để dự buổi hội thảo về hiệu quả làm việc của nhóm chiều nay đây,” người còn lại cất giọng lạnh lạnh. “Kỹ năng Giao Tiếp Ngang Hàng – Thu Phục mọi Bạn Bè.”

“Đừng bao giờ bỏ mất một buổi nào hết,” tôi quả quyết.

Cánh cửa thang máy mở ra dẫn vào một căn phòng rộng thênh thang. Một loạt những khoang làm việc ngăn bằng thép không gỉ bóng loáng sáng chói dưới ánh đèn. Tôi đi theo người đàn ông cao lớn vào trong một khu vực rộng, thoáng đãng chứa những dụng cụ bằng kim loại, hầu như đều đã sẵn sàng để sử dụng. Ngay trước cửa phòng có một màn hình ba chiều. Nó đang chiếu một kẻ Mượn Xác Andalite đang đi ngang qua khoang làm việc của một kẻ Mượn xác Hork-Bajir.

<Có lẽ tia Kandrona chiếu rọi khiến cậu thấy khỏe,> anh chàng Andalite nói. Người Hork-Bajir không trả lời, cứ cắm cúi làm việc.

Hình chiếu ba chiều dừng hình tại đó và chuyển qua hình ảnh một cô gái người Andalite đứng ngay trước căn phòng hỏi nhóm lắp ráp. <Tính tương hỗ tạo thuận lợi cho sự hợp tác của toàn đội đang bị thiếu mất thứ gì thế nhỉ?>

Đó là một việc khó nhằn đấy, thưa quý cô, tôi nghĩ. Nhưng tôi dám bước ra ngoài bờ rìa ngay đây mà thưa với cô rằng cái thiếu đó chính là Ý chí tự do.

Tôi quay gót và lách mình qua những đường đi giữa những bức vách ngăn các khoang làm việc. Tôi không biết mình đang đi đâu, nhưng tôi giả bộ là tôi có biết. Hầu hết mọi người, ai cũng mỉm cười với tôi khi tôi đi ngang qua họ. Có một anh chàng, thậm chí còn vỗ lưng tôi và nói, “Này, Essak. Sẵn sàng cho buổi tối trọng đại đó chưa?”

Đêm trọng đại. Là cái quái gì thế nhỉ? Anh chàng trên tàu vận chuyển sáng nay cũng có hỏi tôi về một vụ phóng tàu nào đó.

Lẽ nào bọn Yeerk sẽ phóng tia mặt trăng này vào tối nay?!

Hãy tìm đến bàn làm việc của mi đi Jake. Tôi nhìn phù hiệu của mình. Khoảng 5-682. Trên cửa các khoang làm việc đều có gắn những cái đĩa ghi số: 679, 680, 681.

Tôi dừng chân bên màn hình máy tính được phân cho mình. Một mô hình của tòa nhà Chrysler hình chóp xoay xoắn tít dọc màn hình. Bao quanh nó là những chuỗi các con số thay đổi theo mỗi góc quay của mô hình.

Nó cứ giống như là bạn đang trải qua một giấc mơ, trong đó bạn đến dự kỳ thi cuối khóa mà đột nhiên phát hiện ra rằng mình chưa học tí bài nào hết vậy. Trên thực tế là bạn chưa bao giờ đến lớp và bây giờ bạn phải vượt qua kỳ thi này.

Tôi nhìn quanh. Tất cả những người khác đều có máng máy dò màu bạc quanh tai. Có một cái đang ở trên bàn làm việc của tôi. Nó trông giống như một cái máy quay bằng. Tôi nhặt nó lên và mang nó khít vô tai mình, nhìn vô màn hình, và đột nhiên...

Oa! Mô hình ba chiều chớp sáng! Hình ảnh không thể kiểm soát được, không thể dừng lại được! Trí óc tôi hoang mang, chạy đua. Tôi ráng che khuất màn hình để cho những người ở các khoang làm việc bên cạnh không la cảnh báo có kẻ mạo danh.

Thế rồi, tôi nhận ra...

Tôi kiểm soát các chuyển động. Màn hình phản ánh lại những mệnh lệnh mà tôi ban hành bằng ý nghĩ. Trong những hoàn cảnh khác, điều này hẳn sẽ hết sức tuyệt diệu. *Chậm lại*, tôi ra lệnh, *từ từ nào*. Đầu óc tôi bình tĩnh lại và những hình ảnh cũng thế. Tôi điều chỉnh màn hình chuyển tốc độ chiếu hình ảnh qua chế độ bình thường.

Tôi thở đánh phào nhẹ nhõm thì tôi cảm thấy có những ánh mắt đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi ngẩng đầu lên.

Có một khu vực làm việc chung trực chỉ ngay trước cửa khoang làm việc của tôi. Tôi đã đi ngang qua đó trên đường tới bàn làm việc của mình. Có nhiều sinh vật, chủng loài ngoài hành tinh khác nhau đang làm việc hăng say, tập trung cao độ, chăm chú nhìn vào màn hình của mình, tham khảo màn hình của người khác.

Giờ đây, họ đã ngưng làm việc.

“Thưa Sếp.” Một người Hork-Bajir cất giọng khàn khàn. “Sếp không sao chứ?”

Ôi, lạy Chúa tôi. Những người này đang làm việc dưới quyền tôi và họ đã trông thấy màn hình của tôi bị khủng! Liệu họ có biết tôi là một kẻ giả mạo, một kẻ mạo danh, một kẻ xâm nhập không ta? Họ có thể nói thế không ta?

Tôi bước tới thu xếp lại đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn làm việc, ra vẻ bận việc và che giấu sự ngu dốt của mình, nhưng chẳng có thứ giấy tờ nào cần phải thu dọn cả. “Ồ,” tôi thản nhiên. Tôi hờ hững sửa lại thiết bị dò máng trên tai, nhúu mày nhìn vào màn hình ra vẻ nghiêm trang. “Tôi chỉ là, này các cậu, để cho trí não già nua của mình nghỉ ngơi chút thôi.”

Sau một vài giây, tôi liếc nhìn lại về phía khu vực làm việc chung, hy vọng nhân viên của mình đã quay trở lại công việc của họ và bỏ qua những gì mà họ đã thấy tôi làm.

Nhưng khi tôi nhìn nhóm nhân viên của mình, tôi thấy... nhóm làm việc của mình...

Chương 16

Chỉ vài giây đồng hồ trước, những chiếc ghế còn đầy áp những kẻ Mượn xác bận rộn – những kẻ Mượn xác khỏe mạnh, hít thở, sống động – giờ thì...

Tôi chớp mắt để đảm bảo rằng mình không lầm.

Ôi, phải rồi.

Trên những chiếc ghế ấy giờ đây là những cái xác kẻ thù bê bết máu, què cụt mà tôi đã thấy trong trận chiến. Quá khứ của tôi bắt đầu trở về với tôi rồi.

Bạn phải hiểu rằng tôi thực sự không cho rằng những gì tôi trông thấy là thực đó nha. Và chưa hết, dưới ánh sáng đèn huỳnh quang gay gắt, không thể nào có sự nhầm lẫn về những cái xác nằm đó được cả.

Một cái xác Hork-Bajir từ một chiếc ghế trôi dạt. Cơ thể chang bang gồ ghề của hắn bị xé toạc bởi móng vuốt của con cạp - lột hình biến của tôi. Là sao hắn có thể đứng dậy được nhỉ?! Hắn, ngay cả hô hấp, cũng không cơ mà! Những bắp thịt của hắn đang phân hủy! Chưa hết nữa, hắn lao đảo bước ra từ phía sau tấm bảng điều khiển và bắt đầu hướng chân về phía tôi.

Hắn vươn cánh tay của hắn ra trước, chìa cổ tay gắn đầy dao của hắn và rướn... rướn tới chỗ tôi! Một tiếng gầm lớn phát ra từ một cái hộp âm thanh không gắn ở đó. Hai quai hàm con cạp đã xé tanh bành hắn.

Tôi quay đầu bỏ chạy. Tôi điên mất rồi. Tôi mất trí rồi!

Tình trạng hoàn toàn quần trí đang nháo nhào trong óc tôi.

Nhưng khi tôi cố gắng di chuyển, đường chạy của tôi lại bị choán bởi một hình dáng chắc nịch của người Leeran với làn da sần sùi, nhót nhọt đang khô dần.

“Ááá!” Những cái chân có màng của con ếch Leeran ấy đã bị hàm răng của một chú cá mập cắn ròi. Răng của chú cá mập - lột hình biến của tôi. Chỉ có điều, những sợi dây chằng mỏng vẫn giữ cho mấy cái chân ấy vẫn di chuyển cùng với cơ thể của ếch Leeran. Hai con mắt bự, phát sáng của người Leeran không còn ánh lên sự sống nữa.

Còn nữa, khi người Leeran chuyển động về phía tôi, tôi nghe thấy anh ta nói tên tôi.

Jake, giọng anh ta đều đều. Jake, Jake, Jake, Jake, Jake.

Tôi cứng người và quay trở lại khoang làm việc của mình. Lúc này, tôi có thể ngửi thấy mùi mấy cái xác chết. Chúng phân rã và thối rữa. Thần chết, đang áp lại gần hơn, gần hơn nữa!

Phía sau lưng tên Hork-Bajir, cặp mắt nhót nhát của một tên Taxxon mở rộng và cái lưỡi dài cả thước của hắn thò lò từ trong miệng hắn ra cứ đong đưa, đong đưa. Một cú tấp của con cộp đã móc nó ra khỏi cổ họng và kéo xuống tận bụng hắn. Nội tạng của hắn rỉ nước. Ruồi bu cả bầy xung quanh, giò cày nát vết thương toang hoác. Những móng vuốt giống như cày tằm hùm của tên Taxxon nhấp nhấp kêu lách cách như nhạc khi hắn cố gắng ị ạch kéo cơ thể hắn tới chỗ tôi.

Jake, Jake, Jake, Jake.

Tiếng gọi đều đều tiếp tục vang lên. Mùi hương, tiếng gầm gừ, tiếng ruồi vo ve, máu me...

“Không,” tôi thở hắt. Đó là một cảnh mộng. Đó là quá khứ của ta... ám ảnh ta... Đây không phải là sự thực!

Không thực chút nào!

Tôi cần phải treo qua bức vách của khoang làm việc. Mấy cái xác chết ấy đang tiến lại gần tôi rồi!

Jake, Jake, Jake, Jake.

Tôi đặt một tay lên trên bức vách ngăn và cố gắng đẩy mình qua, nhưng tôi không hề có lấy một chút sức lực nào cả.

Một con chuột cống xuất hiện giữa những bàn chân của mấy cái xác chết đang di chuyển chậm chạp. Nó chạy quáng quàng, đâm sầm vào những mảnh tay chân bị cắt rời của những sinh vật ngoài hành tinh. Nó cuộn tròn lại rồi lại duỗi ra. Tôi biết, con chuột cống ấy là David. Đứa trẻ mà tụi tôi đã kết nạp thành một thành viên trong Hội Animorphs. Đứa trẻ đã phản bội tụi tôi. Quyết định sai này sẽ kéo theo một quyết định sai khác. Nó bị giam cầm và bắt lực bởi vì tôi...

Những xác chết đã bu đông nghẹt trong khoang làm việc của tôi! Những cái tua xúc giác của ếch Leeran quét quét trên cánh tay tôi!

“Không!”

Móng vuốt của tên Taxxon kẹp chặt mấy ngón tay tôi!

Một bàn chân đầy vuốt của tên Hork-Bajir máu chảy tong tỏng ấn lên má tôi.

Tôi nhắm mắt. Tim đập thình thịch.

Con chuột cống bò lên chân tôi và cắn răng của nó ngập sâu vào da tôi.

“Khôông!”

Những cái xác kẻ thù mà tôi đã từng hủy diệt...

“Không, không, KHÔÔNG!”

“KIIÍÍ-tttr!”

Tôi mở mắt và khoang làm việc của tôi đã biến mất. Tôi đang quơ quào trong không khí, xoay vòng, lao thẳng xuống không kiểm soát nổi! Tôi đang rơi tự do bên cạnh một tên Howler!

“KIIÍÍ-tttr!”

Một tiếng rú khác xé toang bộ óc tôi! Mặt đất của hành tinh Howler sầm sập dâng lên! Tên Howler đang quơ móng vuốt của hắn trong không khí, thét giận dữ. Rú thét! Bởi vì tôi đã đẩy hắn khỏi rìa tường.

Răng con chuột cống cắn đứt da tôi thành từng mảnh. Những ngón chân có màng vỗ vỗ vào mặt tôi. Lưỡi của một tên Taxxon phủ lên người tôi những thứ dãi nhớt của hắn. Những lưỡi dao của tên Hork-Bajir bắt đầu xé...

Hỡi mặt đất, dâng lên nào!

“KIIÍÍ-tttr!”

Tôi không thể chịu nổi nữa. Quá nhiều thứ! Quá nhiều sự kiện!

“Á! Á! Á!” Tôi hét, hét và hét.

Thế rồi, ngay lập tức, tất cả rơi vào im lặng.

Tôi thở hổn hển và nhảy vọt ra khỏi chỗ tôi đang nằm, mồ hôi nhễ nhại và ngồi co rúm, tựa lưng vào bức vách khoang làm việc lạnh ngắt.

Hoang mang, mất trí, tôi nhìn trừng trừng về phía trước.

“Sếp?”

Tôi quay ngoắt đầu về phía khu vực làm việc chung. Những kẻ Mượn xác bình thường ngồi phía sau bảng điều khiển, có một người Hork-Bajir và một tên Taxxon xen lẫn trong số đó.

Họ nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ đáng báo động.

Tôi có cảm giác hết như tôi vẫn từng có mỗi lần tỉnh giấc sau một cơn ác mộng. Giật mình hoảng hốt, một chút bối rối, nhưng thậm chí, hầu như lần nào tôi cũng thấy thấy khoan khoái dễ chịu vì trên thực tế nỗi kinh hoàng ít hơn nhiều so với trong giấc mơ.

Có tiếng ồn ào dọc theo hành lang.

Bọn Orff và Hork-Bajir ào qua những khoang làm việc bố trí rối rắm. Lực lượng bảo an đang dẫn đầu hướng thẳng về phía tôi.

Dẫn đầu đám đó, bước nhanh như vũ bão, thái độ giận dữ là một người đàn ông cao lớn, cường tráng có khuôn mặt sắt đá. Tôi có cảm giác tôi ắt phải biết người này.

Có một nét gì đó quen thuộc...

“Tóm hẩn!” Ông ta gào lên. Đám bảo vệ tiến lên từng đũa một.

Không thể nào là thực được. Thế mà lại là thực. Đây không phải là một cảnh tượng trong một cơn ác mộng khác. Đây là thực!

Người đàn ông đang ra lệnh cho lực lượng bảo vệ bắt tôi là người mà tôi đã từng chơi trò đuổi bắt cùng khi tôi còn nhỏ, người đã dạy tôi bơi, người đã từng thay tã lót cho tôi.

Người bạn lớn của tôi. Mẫu người cho tôi học tập và phấn đấu.

Ba tôi.

Chương 17

Những ngón tay của bọn Orff chắc chắn, cứng như thép túm chặt hai cánh tay tôi trong khi ba tôi tiến lại gần. Trông ba tôi giống hệt như những gì tôi nhớ về ông. Mái tóc muối tiêu hơi trợt ra sau trán. Một vết nhăn hằn dọc bên trên mũi của ba. Ba không hề già đi chút nào. Sao lại có thể như vậy được ta?

“Ba...”

Khuôn mặt ông không hề có chút phản ứng nào trong khi cặp mắt thì lại cố gắng hết sức lật mở lại ký ức của mình.

“Đúng rồi. Có một lần lâu lắm rồi, ngươi là con trai vật chủ của ta. Điều này là hết sức trùng hợp trong một thành phố rộng lớn đến nhường này.”

Những suy nghĩ của tôi là chính xác.

Đây là một sự trùng hợp kỳ quặc và rất khó có thể xảy ra, có lẽ là, chỉ là một sự kiện độc nhất vô nhị. Tôi đã bỏ nhiệm vụ trong 10 năm và khi tôi trở lại, ba tôi đã có mặt ở đó để bắt giữ tôi. Chắc chắn là như thế rồi.

Nhưng, nếu liên hệ với việc gặp với Cassie, với việc trông thấy Tobias, với việc tôi biết được rằng vì sự bất cẩn của mình mà Rachel đã bị chết, thì là sao ta?

Có quá nhiều sự kiện dồn dập. Có quá nhiều lần ranh cuộc đời giao cắt nhau.

Ắt hẳn cũng sẽ phải có một sự kiện nào đó, một cuộc đời nào đó đang xảy ra, đang hiện diện ở ngay chính chỗ làm này.

“Người tới làm trễ,” tên Yeerk trong đầu ba tôi phán tội. “Đến muộn và lại lảng vảng quanh chỗ xảy ra vụ nổ. Người sẽ bị thẩm vấn.”

Tên Orff vặn ngoẹo tay tôi, máu gần như không lưu thông được.

Đây chỉ là một giấc mơ, tôi lại thầm nghĩ. Hoặc có lẽ là do tôi bị sốt. Tôi sẽ tỉnh dậy trong tình trạng vã mồ hôi lạnh, trở lại phòng ngủ của mình, trở về với một cơ hội chiến thắng...

“Giải nó đi!”

Mấy tên bảo vệ dúm tôi về phía trước. Tôi ngã người lại phía sau.

Tỉnh dậy nào, tôi hét thầm. Tỉnh dậy nào!

Tôi muốn đó là một giấc mơ, tôi quyết chí đó là một cơn mê sảng do bị sốt.

Mấy lá phổi màu xanh dương của bọn Orff phập phồng, phập phồng. Tim bọn chúng co thắt, máu của chúng chảy rần rật.

Tôi lấy khuỷu tay ấn vào một lá phổi.

Không có phản ứng!

Một ý nghĩ nhá lên trong tâm thức tôi. Ngộ nhỡ nội tạng của bọn chúng, những bộ phận được phô bày rõ ràng ra như thế, dễ bị gây tổn thương đến thế chỉ là mỗi nhử thì sao? Theo như tất cả những điều luật về sinh học, lý ra mấy bộ phận này sẽ phải là mỗi nhử. Chúng có thể đang kéo sự chú ý của người ta sang những phần cơ thể yếu trọng khác của chúng.

Với một cái khoát chân, tôi hạ đo ván một tên ngã lăn quay trên sàn. Hẳn buông tay tôi ra và tôi thui cho hẳn một cú trời giáng. Tôi lao người vào phần cơ thể trong nhất trên ngực một tên Orff khác, ngay bên dưới đầu, nhưng bên trên tim hẳn - phần cơ thể trong suốt như không khí.

Ánh sáng màu xanh tảo biển rực sáng trong mắt hẳn hoảng loạn rồi tắt ngúm. Hẳn rên rỉ, gục ngã và bất tỉnh. Trên khuôn mặt của ba tôi thoáng nét báo động.

“Tóm lấy nó!”

Hai tên Hork-Bajir lao tới. Tôi quay đầu và chạy tới thang máy trọng trường, nhưng có thêm sáu tên Hork-Bajir nữa đang ủa tới từ mọi hướng, bao vây tôi. Chặn đường tẩu thoát của tôi!

Tôi bị khóa chặt, bị bao vây. Bất lực!

Trừ phi...

Tôi tập trung.

Và điều bất khả đẩy bắt đầu xảy ra.

Những mảng màu, vân vân cam và đen hiện lên làn da của tôi. Rồi những cọng lông nhú lên. Cơ bắp của con cạp căng phồng, xé toạc đường may bộ đồ tôi đang bận. Răng của tôi lớn lên, trở nên sắc nhọn, xếp thành hai hàng chìa ra phía trước.

Tôi vẫn còn khả năng biến hình.

Bọn Yeerk chăm chăm nhìn kinh hãi và ngờ vực.

“Anh ta không phải là người Andalite! Không thể nào!”

Đừng nói thế chứ, các cậu bé.

Tôi đổ cả thân hình về phía trước, trụ trên bốn chân và lao tới. Táp vào chân một tên Hork-Bajir. Xé! Táp! Xé!

Hạ được bốn tên rồi. Tôi quay về phía ba mình. Ông đưa tay rút khẩu Tia Nguyệt trong bao đeo cạnh sườn.

Tay ông đã chạm vào súng. Hai con mắt không dời tôi một tích tắc.

Một cú nhảy tới thôi, tôi sẽ vồ được ông ấy. Một cú nhảy thôi, tôi có thể loại bỏ ông ấy.

Ba tôi.

Ông rút súng da khỏi dây đeo, bắt đầu nâng lên.

Một cú nhảy...

Hạ gục ba tôi ư?

RẦM!

Từ phía sau! Một cú đấm trời giáng. Đầu tối nổ tung. Hai chân tôi khụy xuống. Và thị lực của tôi...

Hoa mắt, rồi tối sầm.

Chương 18

Lâu, rất lâu sau, tình trạng bất tỉnh nhường chỗ cho cảm giác tê liệt, mê mụ cả cơ thể lẫn đầu óc.

Tứ chi tôi nặng như đeo đá. Cơ thể rã rời khiến tôi cảm thấy được mãi nằm dài như thế thật chẳng sung sướng nào hơn. *Đừng cử động. Kể cả là mở mắt, cũng đừng. Hãy quay về với giấc ngủ. Đúng đó... ngủ lại đi, Jake.*

Thế rồi, đột nhiên tôi nhớ lại.

Bao tử tôi nhói đau. Tôi đã trở lại dạng người!

Tôi đã hoàn hình như thế nào ta?

Ánh đèn màu đỏ ghê người phản chiếu sàn nhà phẳng lì, lạnh ngắt. Nó thiêu cháy mắt tôi. Những bức vách đúc liền không mối nối, không trang trí. Một căn phòng rộng. Và tôi đang nằm sõng soài gần lối ra. Có một khung cửa mà không có cánh cửa. Tôi có thể đi...

Tôi loạng choạng đứng dậy, đưa mắt rà soát hành lang bên ngoài xem có tên bảo vệ nào không. Không có ai. Đúng là như thế. May mắn của tôi... hé mở. Tôi lao về phía trước.

Kíííítt!

Có vẻ như tôi bị đồn ngã bằng một cái đĩa thép. Mặt, đầu gối và hai nắm tay của tôi đập mạnh vào một trường điện từ vô hình. Tôi ngẩng đầu lên, không biết chắc chuyện gì đã xảy ra, và tiên liệu sẽ có cú đòn thứ hai.

Không có gì sắt. Chỉ có điều khoảng trống vẫn đang kêu lách tách sau cú va chạm vừa rồi.

Tôi gắng gượng nhồm cái cơ thể bèo nhèo của mình dậy.

“Vẫn còn đánh trận lớn sao?” Một giọng nói giễu cợt, trầm trầm vang lên. “Sau suốt ngàn ấy năm sao?”

Tôi ngẩng lên. Một người đàn ông tướng mạo mập mạp, da sẫm dừng ngay lối đi, rồi sải chân bước qua rào chắn năng lượng. Có sáu tên Hork-Bajir và bốn tên Orff lực lưỡng trang bị vũ khí đầy mình đứng áp hai bên sườn anh ta. Bốn tên Hork-Bajir tách ra và dời đến vị trí cạnh lối vào, bốn tên Orff chia nhau ra đứng hai bên. Rõ ràng anh ta là chỉ huy của bọn chúng.

Anh ta cất giọng.

“Khi bọn chúng nói với ta rằng đó chính là mi, ta đã không tin. Ta nghĩ mi đã bị tổng khứ ngay từ lúc mới bắt đầu rồi kìa. Vật chủ của ta là chiến hữu của mi trong cái hội đó. Cựu Thủ lĩnh của một nhóm nhỏ mấy tên càn quấy, đáng thương, Hội Animorphs.”

Khuôn mặt của một người trưởng thành. Khoảng 25 tuổi, giống tôi. Không thể nhầm lẫn vào đâu được, bất chấp rằng tất cả đã thay đổi, rằng những vết sẹo gồ ghề do chiến đấu hằn sâu trên đó.

Tôi biết khuôn mặt ấy.

Biết cái nét tự tin đến tự mãn ấy. Biết cái dáng điệu nghênh ngang ngổ ngáo ấy.

“Marco?”

“Chỉ cần một vài quãng ký ức của nó mà ta thấy hữu dụng ghê,” anh ta đáp lời. Một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Không phải là bồ, ôi trời.”

“Cậu bạn cũ của mi, Marco, giờ đang phục vụ cho Đế chế, nếu như đó là ý nghĩ của mi. Cậu ta, rốt cuộc cũng đã hiểu được rằng mọi việc sẽ có thể tốt hơn rất nhiều khi chúng ta cùng làm việc với nhau. Một gia đình lớn hạnh phúc. Hãy nói chuyện với bồ tèo cũ của cậu đi, Marco.”

Một nét vặn vẹo, méo mó kỳ lạ biểu hiện trên khuôn mặt của gã đàn ông. Một khuôn mặt bị chấn động vì phát hiện ra rằng nó có thể được nói, rằng cái miệng có thể tạo được từ ngữ.

Lắp bắp. Một sự nỗ lực dài để tạo ra lời nói.

“Kh-kh-kh...ông.”

Và rồi cái miệng đột ngột câm bặt, trở lại trạng thái cứng ngắt và lạnh ngắt. Tên Yeerk - tên Yeerk đã đánh cắp ký ức của cậu bạn thân nhất của tôi và biến cậu ấy thành một kẻ nô lệ - đã xen ngang.

“Ý cậu bạn Marco của mi là không ai có thể hạnh phúc hơn.”

“Marco sẽ thà chết trước khi chọn cách giúp người.”

“Mặt trận Những Kẻ Ủng hộ Tiến Hóa là một tổ chức vớ vẩn. Tất cả mọi người ai cũng muốn ủng hộ Yeerk. Đó là sự chọn lựa có hiểu biết, là việc “gia nhập” cần làm. Cuộc sống sẽ thật tuyệt vời khi ta chia sẻ.”

Tên Yeerk này đang hết sức cố gắng gõ vào vùng óc khô khan của Marco nhưng vô ích.

“Mi rồi cũng sẽ muốn gia nhập cùng với tụi ta thôi. Tụi ta đã sắp sẵn cho mi một tên Yeerk mới rồi. Sẽ có thêm một ai đó nữa hợp tác với Đế chế. Yeerk mới này sẽ giúp mi suy nghĩ thông suốt, giúp cho các bộ não hỗn loạn của mi tìm thấy sự yên bình. Nhưng, tụi ta có một vài việc cần phải để tâm trước đã.”

Một tên Yeerk mới ư? Như vậy là hẳn, hẳn cũng cho rằng tôi đã là một kẻ Mượn xác rồi ư?

Tôi biết, tôi không phải là một kẻ Mượn xác. Tôi biết rõ điều đó mà!

Ấy thế nhưng, một khi mà mọi người cho rằng bạn là một thứ gì đó mà bạn không phải như thế, một khi mà mọi người cứ nói lặp đi lặp lại với bạn rằng bạn là ai, thì bạn khó mà không khỏi phân vân, không khỏi vẩn vơ với câu hỏi liệu rằng điều người ta nói có đúng hay chẳng.

Chương 19

“Mi bị phát hiện trên đường gần hiện trường vụ nổ. Mi nghỉ việc mà không được phép. Rồi ta nghe nói rằng mi đang đàn đúm với kẻ đang bị Gotham truy nã gắt gao nhất. Ta phải nói rằng đó là một chứng cứ hiển nhiên định đoạt số mệnh của mi.” Nụ cười tự mãn quen thuộc sáng bừng làm biến đổi khuôn mặt gã đàn ông. “Cậu bạn cũ Jake là một tên khủng bố.”

“Tôi không biết tí gì về vụ nổ cả. Tôi chỉ là đang trên đường đến chỗ làm mà thôi.”

“Ta đã tiên liệu trước rằng mi sẽ cố chối đây đẩy rồi.”

Marco búng những ngón cái tách và một tên Hork-Bajir ngay lập tức vô hiệu hóa rào chắn năng lượng. Hai tên Orff tiến vào, dẫn theo Cassie. Hai tay và hai chân của nhỏ bị cùm bằng hai cái còng sống. Chúng đối xử thô bạo với nhỏ, phớt lờ cánh tay đã gãy của nhỏ.

Mặc dầu bị thương nhưng Cassie đánh lại chúng như một người điên. Nhỏ phun nước miếng vào con mắt lớn duy nhất của một tên Orff. Con người đang chuyển động trong ổ mắt hẳn chuyển từ màu vàng nhạt sang màu đỏ bầm. Hắc liệng nhỏ xuống sàn ngay dưới chân Marco.

“Khủng bố hay không,” Marco nói với tôi, “khi mi trông thấy ta làm gì với Cassie, rồi mi sẽ làm theo những gì ta bảo cho coi.”

Cassie bắt đầu bò lết đi, nhưng tên Orff lại túm chặt nhỏ và kéo lê nhỏ tới một góc phòng. Chúng gắn cái cùm trên tay nhỏ vào mấy cái móc ở trên tường.

“Ta muốn gặp gỡ những con người đủ thông minh lanh lợi để giết sập một tòa nhà ngay tại trung tâm thành phố, ngay dưới mũi của tụi ta,” Marco nói, giọng đã mất bình tĩnh. “Ta muốn mi giới thiệu ta với nhóm người đó. Nếu như mi sẵn lòng, Jake, ta nghĩ chúng ta có thể tiếp tục duy trì mọi thứ trong tình thân thiện.”

Không. Tôi sẽ giải thoát cho Cassie. Nhỏ cần được giúp đỡ.

Khi nhỏ bắt gặp cái nhìn của tôi, tôi sắp sửa biến hình thành cọp. Nét mặt của nhỏ đã giữ tôi

lại. Ý nghĩa của nó quá rõ ràng. *Hãy giữ vững tinh thần, Jake.* Ánh mắt của nhỏ nói thế. *Đừng nói gì với hắn hết. Hãy giữ bình tĩnh. Nếu như bỏ cố gắng giải thoát mình, nghĩa là bỏ sẽ nói với hắn rất nhiều điều đó.*

Vì vậy, tôi không biến hình nữa. Thay vào đó, tôi quay lại phía Marco và nói, “tôi đã nói rồi, tôi không biết gì về vụ nổ cả.”

Ngay lập tức, có thêm hai tên Orff nữa bước vào, dắt theo một tên Taxxon khổng lồ được cột bằng một sợi dây xích. Mỗi một tên Orff mang theo một cây điện cực dài và nhọn. Chúng dùng hai cây điện cực ấy chích tên Taxxon để ngăn không cho nó lại gần mình.

Marco cười khúc khích. “Tên Taxxon này được mang đến đây thẳng từ quê hương của hắn. Ở đó, hắn đã tạo dựng nên được tên tuổi cho mình. Hắn chén hết cả bầy đàn đông đúc của hắn. Mẹ hử? Xử luôn. Cha hử? Không từ. Anh chị em ruột, con cái, họ hàng ư? Ồ, chơi luôn. Tụi ta tính thử chui vô đầu hắn nhưng rõ ràng rằng cứ để cho hắn làm những gì tuân theo khuynh hướng tự nhiên của hắn lại hữu hiệu hơn.”

Tên Taxxon giật điên cuồng, sợi dây xích siết chặt làm nó khó thở. Nó quên hết mọi thứ chỉ còn biết tìm kiếm thịt. Hàng trăm cái chân của nó quờ quạng. Hai tên Orff có thể dễ dàng ghìm nó lại.

Cassie vắn mình, vật lộn để thoát khỏi cùm tay. Tôi cho rằng nhỏ hắn sẽ kéo giật hai cánh tay nhỏ ra khỏi hai cái lỗ cùm ấy. Tôi không quan sát được.

“Hãy giúp tụi ta thâm nhập vào tổ chức EF,” Marco nhẹ nhàng đề nghị, “và cô ấy sẽ được tha mạng. Hãy nói cho ta tất cả những gì mi biết và...”

“Đừng nói gì với hắn hết!” Cassie hầm hè. “Mình thà chịu chết hàng ngàn lần bởi bọn Taxxon còn hơn là giúp đỡ Đế chế.”

Nhỏ hoàn toàn nghiêm túc. Không một chút ngần ngại, thiếu kiên định kiểu con nít trong giọng nói của nhỏ. Không một chút hy vọng ngây thơ. Nhỏ là một chiến binh thực sự, sẵn sàng hơn thua với bất cứ một tên visser nào.

Nhưng khi tôi nhìn vào khuôn mặt nhỏ, mặc dù đã già hơn 10 tuổi so với trí nhớ của mình, tôi chỉ trông thấy có một Cassie mà tôi đã từng quen biết, một Cassie mà tôi đã từng quan tâm.

Nhỏ nhìn thấy trí não tôi đang hoạt động.

“Không, Jake!” Nhỏ la lớn.

“Hãy quyết định ngay bây giờ hoặc cô gái này sẽ hết đời. Mi sẽ không có cơ hội thứ hai đâu.”

Tôi chuyển ánh nhìn của mình từ Cassie qua Marco, không một chút e dè.

“Ta sẽ nói cho người nghe bất cứ thứ gì người muốn.”

“Không!” Cassie la hét, cong người lại, chân đá vung vút. Marco ra hiệu. Một tên Orff chen những ngón tay nhìn-xuyên-thấu của hắn ngang miệng Cassie.

“Điều này sẽ tạo ra một kỷ lục mới trong việc bẻ gãy ý chí của một tên khủng bố.” Marco mỉm cười và đổ người xuống ghế. “Những việc này sẽ khiến mi được Hội đồng đề ý. Các quan Hội đồng biết họ đang làm gì khi họ đề bạt ta làm Visser Ba.”

Visser Ba?

“Cassie nói người là Visser Hai.”

“Đúng.”

“Nhưng người vừa mới nói... người nói ba, không phải hai.”

Cái cười toét miệng của Marco ngoác rộng hơn.

Đó là một câu lỡ lời. Chứng tỏ rằng điều này không thể là sự thực!

“Tất cả chỉ là một giấc mơ, có phải không?” Tôi nói giọng phấn khích.

Marco cười phá lên. “Mơ ư? Thực ư? Mi có thể nói cho ta biết sự khác nhau giữa hai cái đó không? Mi có dám chắc rằng có sự khác biệt giữa chúng không? Đau là đau. Hoảng sợ là hoảng sợ. Nếu như ta ra lệnh cho tên Taxxon này ăn thịt mi ngay bây giờ, mi sẽ cảm thấy đau đớn đến cùng cực, ngoài sức tưởng tượng của mi luôn. Mi có thể coi đó là một giấc mơ nếu mi muốn, nhưng nó sẽ đủ là thực đó.”

Tôi nhìn Cassie. Nhỏ vẫn đang bị chẹn bởi những ngón tay của tên Orff và thét không thành tiếng.

Tôi nhìn tên Taxxon. Nó nhìn thấy tôi và giật mạnh đầu. Nước dãi từ miệng nó vấy ra bay tung tóe, bắn trúng tay tôi.

“Mi sẽ làm đúng như ta nói. Chính xác như ta nói, nếu không tên Taxxon này sẽ ngẫu nhiên Cassie chỉ trong vòng có một phút đồng hồ New York. Rõ chưa?”

Tôi đã rõ.

“Bắt đầu nói đi.”

“Được rồi,” tôi nói giọng hùng hồn. “Ta đang chờ đợi sự liên lạc tiếp theo của EF. Họ đang lên kế hoạch cho một cuộc tấn công khác. Tàn khốc hơn vụ nổ ngày hôm nay,” tôi bổ sung, mặc dù tôi sẽ không đề cập đến kế hoạch tia-mặt-trắng. “Ta vẫn chưa có kế hoạch chi tiết. Ta sẽ biết sau lần liên lạc kế tiếp. Ta sẽ hợp tác với người. Ta sẽ làm những gì người muốn. Chỉ cần người đừng làm cô ấy đau.”

“Cô ấy ư?” Marco vừa nói vừa nhóm người dậy, rời khỏi ghế bành và tiến về phía Cassie. “Tại sao tụi ta lại phải làm đau cô ấy kia chứ?” Giọng nói của Marco bình tĩnh và đầy tự tin. “Cô ấy sẽ cho tụi ta biết tên của những kẻ khủng bố khác thuộc tổ chức EF. Cô ấy sẽ nói cho tụi ta biết các địa điểm, sẽ giúp tụi ta tóm cổ chúng, giúp tụi ta chui lại vào đầu bọn chúng. Cứ an tâm đi Jake. Ta đảm bảo...”

Cassie húc đầu vào người tên Orff. Những ngón tay của hắn rời khỏi miệng nhỏ. Nhỏ húng

hăng, sâu trong cổ họng, và –

Trung tâm chết chóc. Mắt phải của Marco. Nhỏ khạc bắn ra một cục nước miếng hoàn hảo.

Tất cả im phăng phắc.

Marco chồm tới và nắm chặt tóc nhỏ. Giật ngửa cổ nhỏ ra sau, mạnh đến mức hai con mắt của nhỏ lệch cả về hai hướng. Rồi Marco bỏ mặc nhỏ đó, chùi sạch nước miếng trong mắt và quay về phía tôi.

“Quay về làm việc đi Jake, Essak. Hãy chờ EF liên lạc. Đi cùng với chúng. Làm như những gì chúng bảo. Tụi ta sẽ theo dõi mi.”

Căn phòng bắt đầu quay tròn.

“Bất luận mi có quay theo hướng nào, tụi ta đều biết hết. Tụi ta sẽ có mặt ở đó. Đừng có mà cố lừa gạt tụi ta.”

Tôi túm lấy cái bàn để đứng vững. Nhưng căn phòng vẫn cứ tiếp tục quay tròn. Quay tròn...

“Tụi ta sẽ theo dõi mi.” Giọng của Marco giờ đã vắng vắng. “Mỗi bước đi của mi, Jake. Bò tèo...”

Chương 20

Tỉnh táo. Không hiểu bằng cách nào, tôi trở lại bàn điều khiển công việc của mình.

Các tên Mượn xác khác ở khắp mọi nơi trong văn phòng bắt đầu lặng lẽ đứng dậy, rời khỏi khoang làm việc của chúng một cách có hệ thống, lấp kín căn phòng lớn ở phía trước cửa thang máy trọng trường.

Màn hình máy tính của tôi trắng bóc. Không còn mô hình tòa nhà Chrysler quay vòng vòng nữa. Những con số rực sáng chỉ 6:36. Giờ làm việc đã hết. Nhân viên của tôi đã về hết. Thật là hên, bởi vì nếu không tôi hẳn sẽ phải giải thích một lô một lốc cho họ hiểu.

Những giấc mơ lồng trong những cơn ác mộng, nằm bên trong những ảo giác rồi lại lồng trong những cảnh mộng. Thật là mệt mỏi và suy nhược!

Tiến tới. Chuẩn bị và tuân theo.

Tụi ta sẽ theo dõi mi...

Giọng nói của Marco vẫn ngân nga trong tai tôi.

Tôi nhắc cái ca chả hiểu sao lại xuất hiện ở trên bàn mình lên và nốc ừng ực cà phê lạnh ngắt chứa trong đó. Tôi ngọam một miếng cái bánh vòng nhân mứt đang ăn dở. Nó trôi xuống thực quản của tôi giống như một núi khăn giấy ướt.

Tôi đứng dậy và theo chân tên Mượn xác sau cùng bước vào thang máy trọng trường. Nó rơi thẳng xuống mấy tầng lầu rồi mở cửa thông vào một hành lang dài màu vàng. Những hình tam giác co giãn chỉ lối tới một cây cầu được rào quanh. Một lối đi hẹp từ tòa nhà chọc trời này sang nhà chọc trời khác bên trên những con phố bẩn thỉu dơ dáy nằm cách dưới đó hàng mấy trăm mét.

Tôi nghe thấy tiếng nhạc. Một âm thanh trầm trầm choán đầy không gian. Tôi sai chân bước. Hương vị mời gọi, mùi thức ăn.

Tiếng nhạc và mùi hương dẫn tôi tới một căn phòng cực lớn được trải thảm, trông giống như một sảnh yến tiệc. Những bóng đèn màu đỏ và xanh dương nhấp nháy và xoay xoay trong bóng tối. Những chiếc bàn dài được xếp thành hàng dọc các bức tường và tạo thành một sàn nhảy. Bọn Orff nâng cao những cái ca pha lê chứa thức uống lên men màu xanh lá cây, miệng lầm rầm những lời gì đó không hiểu được, hạ xuống, đập mạnh ca vào bàn. Ở xa tít phía bên kia căn phòng, một đám Taxoon đứng thành một vòng tròn đang lén hết chiếc bánh đủ mùi này đến chiếc bánh đủ mùi khác vào miệng trong sự cố vũ của bọn Hork-Bajir.

Nhưng con người vẫn là đông nhất. Rõ ràng rằng bọn Yeerk hiểu được loài người cần có thời gian giải trí và có mấy món lai rai.

Có quá chừng bánh thịt chiên giòn, bánh nhân thịt, thịt gà, phô mai hình que, cánh gà chiên. Những chồng bát đựng khoai tây chiên chất cao cả thước. Không có bông cải xanh. Mẹ tôi sẽ không vui cho mà coi. Tôi đang ở trên thiên đàng. Có phải ác mộng hay không, tôi không quan tâm, nhưng những thứ đó đủ thực để tôi cảm thấy đói. Đói khủng khiếp, đói đến độ tôi có cảm giác mình đã lênh đênh trên Thái Bình dương gầm gào dữ dội hàng tháng trời mà không có lấy một chút gì để duy trì sự sống ngoài nước mưa vậy.

Tôi vồ lấy một đĩa bánh thịt chiên giòn và pizza rồi lách đến quầy để đồ uống.

HUYCH!

Một tên Hork-Bajir xô mạnh tôi đập vào tường, đĩa thức ăn của tôi lật úp trên sàn.

Tôi sẵn tới ra đòn. Gã khóa tay tôi.

“Đừng có mà đánh lộn,” gã nói khế. “Tôi là bạn, không phải thù.”

Tôi liếc nhìn gã. Những lưỡi dao khủng bố. Những dải khăn rằn cột chặt quanh tứ chi của gã trông như những dải băng cầm máu. Với tôi, gã chẳng có dáng vẻ gì của một người bạn cả. Gã với tay lấy một trong những sợi dây vải, giật nó xuống và để lộ ra một biểu tượng. Một hình xăm tự tạo, được thực hiện tệ hại. Hai chữ cái “EF” được khắc trên làn da cứng như da thuộc

của gã.

“Liên lạc viên à?”

“Không. Một người đưa tin,” gã nói. “Hãy làm ra vẻ cậu sắp tới bến tàu chạy bằng đệm chân không, làm ra vẻ cậu sẽ về nhà nghỉ đêm. Rồi quay ngược trở lại và núp bên cạnh cửa nách dẫn vào bếp.” Gã đưa mắt băng qua căn phòng đến cánh cửa vừa mới nhắc tới trong lời nhắn. Tôi nhìn theo.

Gã vặn ngược một cánh tay của tôi lên cổ cho ra vẻ gã là một tên gây sự. Phải làm vậy để đánh lạc hướng đám lính của Marco, tôi đoán thế. Sau đó, gã lặn vào trong đám đông náo loạn, cuồng nhiệt trên sàn nhảy.

Tôi vớ lấy một cái bánh thịt chiên giòn trên bàn và nhồi vào miệng, rồi bước theo nhịp điệu nhảy hướng về bến tàu. Tôi tản bộ trên sân ga, tiếng máy rền rĩ lúc lớn lúc nhỏ. Những con tàu đan chéo ánh hoàng hôn, di chuyển hỗn loạn hệt như những chú ong trong vườn vậy.

“Đến phố trên phải không?” Một cô gái bận đồ xanh dương hỏi tôi. Mái tóc đỏ của cô ta lấp lánh trong ánh mặt trời đang nhạt dần.

“Ừ,” tôi nói. Cô ta mỉm cười. Con tàu trờ tới. Cô ta bước vào trong. Tôi bước theo. Vai chúng tôi chạm nhẹ vào nhau, và rồi tôi ra về nhớ ra.

“Khoan! Tôi, ờ... vẫn còn thấy đói.” Tôi mỉm cười vẻ hối lỗi. “Thêm một cái bánh thịt chiên giòn nữa có lẽ sẽ làm yên được cái bao tử.” Tôi lách người ra khỏi con tàu. Cửa đóng lại. Áo Xanh Dương vút lên trời.

Quay trở lại bên trong bếp ăn tập thể, len lén cúi thấp người, lặn vào trong đám đông náo nhiệt đang nhảy nhót. Di chuyển dọc theo bức tường, lướt qua một dãy người dự tiệc. Tới chỗ cửa quay.

Vụt!

Tôi đã ở bên trong một căn bếp tù mù. Văng tanh, mặc dầu sàn nhà vẫn còn ướt và nồng nặc mùi thuốc tẩy.

Cánh cửa đóng sập, âm thanh phát ra từ cuộc chèn ồn ào sau giờ làm việc của bọn Yeerk tắt ngấm. Tôi di chuyển qua tủ để đồ ăn. Không có ai. Tôi vào trong gian bếp chính: nhiều bàn chuẩn bị đồ ăn, bếp có lò nướng, tủ lạnh.

Tôi sững người. Thở dốc.

Trong hai buồng phổi của tôi, có một cuộc vật lộn giành giật không khí thở hết sức khó khăn. Tôi di chuyển vòng quanh và ở đó, cạnh chỗ treo thớt, có một cái xe lăn.

Ngồi bên trong chiếc xe lăn đó là một cô gái. Tôi không biết chắc bằng cách nào mà tôi biết được đó là một cô gái. Khuôn mặt và thân thể của cô đã bị biến dạng khủng khiếp vì những vết thương. Cô gái bị què cả hai chân, và chỉ còn có một cánh tay. Một vết sẹo kinh hoàng khiến một con mắt của cô không mở được.

Con mắt còn lại của cô ngẩng lên nhìn tôi. Nó phát ra một ánh sáng yếu ớt màu xanh dương

nhật.

Ngay lúc ấy, tôi cho rằng tôi đã biết bởi vì tóc sau cổ tôi đã dựng đứng hết cả lên.

“Aaa Niii Morfff,” từ hai khóe môi cử động của cô gái phát ra một âm thanh đứt quãng, ken két như phanh tàu hỏa, yếu ớt như một lời thì thầm. Song lại sinh động một cách lạ lùng.

Animorph. Mật khẩu!

Sự nhẹ nhõm tràn ngập con người tôi. Một cái vẫy tay bất ngờ. Tôi đang gặp một người bạn. Thời khắc đã điểm rồi! Cô gái đáng thương này... chỉ là một sự ngụy trang khéo léo.

“Anh thậm chí còn không nhận...” Tiếng khò khè nặng nề cắt ngang lời nói của cô gái. Cô lặp lại. “Anh không nhận ra em.”

Những lời nói khó nhọc... cái này không hề ngụy tạo.

“Bởi vì em không đang đá... đít bọn Yeerk, nên anh không... nhận ra... ngay cả... cô em họ của mình sao?”

Một cây kẹp tóc giữ mái tóc vàng xỉn màu của nhỏ phía sau một bên tai mòn vẹt.

Sức sống mãnh liệt vẫn tỏa sáng trong con mắt duy nhất của nhỏ.

“Cassie nói em đã chết!” Tôi buột miệng.

Nhỏ đập tay vào cần điều khiển xe lăn rồi xông xáo lắc lư tiến về phía trước, ngừng lại trước mũi giày tôi chừng ba phân.

“Cận kề,” nhỏ thì thầm. “Nhưng không chết hẳn.”

Chương 21

Rachel!

Không chết. Còn sống.

Tôi không thể tìm ra được lời nào. Có rất nhiều từ chạy đua trong đầu tôi nhưng không từ nào được thốt ra. Tôi chỉ biết quỳ gối và nhìn khuôn vào mặt nhỏ. Nhỏ đã phải chịu quá nhiều đau đớn. Tôi muốn hỏi như thế nào - tại sao nhỏ không biến hình để chữa những tổn thương?

Nhưng tôi sợ phải nghe câu trả lời.

Tôi biết đó là do tôi gây ra. Tôi biết cuối cùng tôi đã phạm sinh mạng của Rachel.

“Chúng ta không hối hận,” nhỏ nạt ngang, trả lời cho những thắc mắc lộ ra trên mặt tôi. “Đây là công việc. Một nhiệm vụ rất quan trọng.”

Tôi gật đầu.

Tại sao Cassie lại nói dối tôi?

“Cách đây 8 dãy nhà là... Thư viện Công cộng New York. Một tòa nhà lớn bị bỏ hoang... anh không thể không thấy nó. Hãy tới đó. Đi từ đây tới đó bằng một con đường... vòng vèo nhất mà anh có thể. Chúng ta muốn... đánh lạc hướng chúng.”

Tôi lại gật đầu. Thật khó chịu khi phải nghe nhỏ khò khè, nhưng dường như điều ấy không gây phiền toái nhiều gì cho nhỏ cả.

“Hãy vào bên trong... bằng cửa nách,” nhỏ nói tiếp. “Lên 2 tầng. Xuống... sảnh và vào trong chỗ đặt kệ sách. Và... chờ đợi.”

“Chờ gì?”

“Chúng ta không đặt ra câu hỏi.”

Đột nhiên –

Xoạt!

Một tên Orff bật tung cánh cửa quay. Rơi con mắt màu hổ phách của hắn qua nôi niêu xoong chảo, qua tôi, kệ úp chén đĩa. Và quay trở lại tôi.

“Mi làm gì ở đây, Áo Cam.”

Chiếc xe lăn của Rachel đủ thấp nên hắn không thể nhìn thấy nhỏ đang ở phía sau kệ treo thớt, nhưng tôi đang đứng.

“Tôi muốn lấy thêm chút sốt salsa cay nồng. Bánh thịt chiên giòn nhạt nhẽo quá,” tôi nói.

Hắn suy nghĩ một lúc. Tôi nhìn hắn chăm chăm, khiến hắn cúi gằm không dám nhìn lại tôi nữa.

Nhưng khi hắn bước qua cánh cửa, tim tôi đập thành thịch. Có lẽ hắn là do tôi tưởng tượng ra, nhưng nỗi đau là nỗi đau. Hoảng sợ là hoảng sợ. Marco đã nói thế.

“Hãy lấy sốt đi,” hắn rống lên, “và mang tới chỗ bàn của ta. Mi nói đúng, món bánh thịt chiên giòn thật đáng tửm.”

Hắn quay người và bước ra.

“Bọn chúng sẽ theo dõi anh,” Rachel nói. “Ít ra thì bây giờ anh biết... ai là người anh cần đánh lạc hướng.”

“Nhưng anh có gặp một ai đó không? Anh muốn làm việc này thật đúng. Anh phải tìm ai? Làm thế nào mà anh biết được những người đó?”

“Anh sẽ biết thôi.” Sự nhiệt tình hăng hái xưa cũ vẫn ngấm chảy trong giọng nói của nhỏ, cho dù phải thở khó nhọc. “Hãy tin em đi, anh sẽ biết thôi.”

Tôi rời gót. Tay nhỏ túm chặt áo tôi.

“Đừng để chúng ta gục ngã, Jake. Lúc này... sự tự do của chúng ta... chỉ là bị lệch cán cân một chút. Cuộc đời... là thế mà. Có rất nhiều người nữa... giống em. Bị thương tật hoặc yếu ớt hoặc ở tình trạng khác nữa. Vì vậy hãy cứ làm... và làm đúng.”

Nhỏ buông tay. Tôi ước tôi có thể nói rằng tôi không hề thấy khó chịu khi thấy Rachel trở thành bèo nhèo như thế nhưng không được. Trong óc tôi, những vết thương của nhỏ là bản ghi chép những thất bại của tôi khi tôi làm thủ lãnh. Điều ấy khiến tôi khó mà chịu đựng nổi.

Không liếc nhìn lại một lần, tôi đánh người qua cánh cửa và trở lại căng tin ồn ã. Tôi không thể nói chính xác ai đang theo dõi tôi, nhưng tôi cảm thấy mối đe dọa đó. Tôi cảm thấy những con mắt của đám lính Marco đang dõi theo mình.

Thang máy trọng trường thả tôi xuống mặt đường. Tôi và một nhóm bạn đồ xanh dương như muốn sắp cãi lộn với một bọn Taxxon. Tôi mặc họ ở góc đường và bắt đầu di chuyển.

Xuôi dọc theo con hẻm. Quay ngược lại phố chính. Một con hẻm khác...

Tôi cần phải biến hình. Tôi tập trung vào hình ảnh của chim ưng peregrine. Tôi chờ cho những lông xương của mình teo rút lại và mặt đất bắt đầu dâng lên.

Không có chuyện gì xảy ra cả. Sự thay đổi không xuất hiện!

Tôi nghe có tiếng bước chân sau lưng. Tôi quay lại nhìn nhưng không trông thấy ai. Có thể nào người của Marco nắm trong tay một công nghệ chống biến hình nào đó không ta?

Tôi chuyển sang đi bộ nhanh, di chuyển lắt léo vào trong rồi lại lượn ra ngoài những cửa hàng mặt tiền đồ nát trên phố, kéo dài gấp đôi thời gian và quãng đường đi của mình.

Trong suốt thời gian ấy tôi không trông thấy ai hết, chỉ là luôn có cảm giác có những cặp mắt theo dõi mình.

Và nghe thấy tiếng chân. Khi tôi đi chậm, chúng cũng chậm lại. Khi tôi tăng tốc, chúng đi theo.

Tôi tiếp tục thử biến hình, nhưng sự thay đổi không diễn ra. Có lẽ là do tôi, do trí óc tôi quá bận tâm với những chi tiết vụn vặt nên không thể tập trung.

Ở giữa con phố 42, tôi bất thành lĩnh dừng lại ngay chính giữa lối đi mà bọn Yeerk đã tạo xuyên qua đồng gạch đất đá vụn do vụ nổ gây nên. Tôi chờ chừng hai giây rồi xoay một vòng.

Giày tôi nện xuống hè đường. Đó là âm thanh của niềm hân hoan, bởi vì tôi đã biết chính xác tôi cần phải làm gì.

Tôi đã nhìn thấy bọn Orff trước khi chúng làm mờ những con mắt của chúng lại.

Có một tên ở trên ban công lầu 1 cách đó nửa dãy nhà. Một nhóm ba tên núp cạnh một còn tàu bị bể nát. Mắt chúng màu đỏ.

Một tên trong bọn chúng chỉ đứng cách tôi chừng gần 4 mét. Một ánh nhìn màu cam lấp lóe. Giờ đây, bọn chúng đều đã trở nên vô hình, trong bóng đêm, nhưng không sao. Vị trí của chúng đã được tôi ghi lại trong óc rồi.

Năm tên tất cả. Tôi sẽ bỏ rơi cả đám này. Tôi sẽ đánh cắt đuôi chúng mà không cần phải biến hình. Vì Rachel.

Sẵn sàng, bắt đầu...

Biến! Tôi dậm dậm hai chân, làm như thể chuẩn bị nhún mình nhảy qua đồng gạch vụn trên đường và chạm chân lên vỉa hè. Một cơ thể cường tráng trong điều kiện tối hảo. Một vật chủ mà bất cứ một tên Yeerk nào cũng sẽ phải đứng xếp hàng chầu chực để mong sở hữu được.

Tôi không thể trông thấy bọn Orff, nhưng tôi có thể nghe thấy chúng. Mỗi bước chân của chúng nện trên mặt đường tạo nên âm thanh sột soạt và kéo theo là một tiếng thịch. Xoạt-thịch. Xoạt-thịch. Xoạt-thịch. Những tiếng động ấy trộn lẫn với nhau nhanh đến mức biến thành một âm thanh – một nhịp bước. Ba cái chân của tên Orff, giống như một động cơ được châm dầu nhớt đầy đủ, chạy trơn tru.

Tôi quẹo vô một con hẻm khác. Xoạt-thịch. Chỉ có một tên Orff ở gần đó. Nhưng gần bao nhiêu ta? Tôi vặn mình liếc nhìn. Đó là Mắt Cam, đang dán chặt vào tôi. Hẳn nhất định sẽ không để tôi bỏ xa đâu.

Tôi sẽ phải thực hiện cuộc săn đuổi này ở bên trong con hẻm này.

Chương 22

Tôi cúi đầu lao qua mặt trước của một cửa hàng. Tấm kính ngăn của nó đã bị thổi bay. Tôi rớt lên một cái giường chứa đầy các thiết bị thể thao. Những đôi giày trượt dùng trong môn khúc côn cầu thọc mạnh vào mạng sườn tôi. Đôi giày để mềm giúp tôi không bị té.

Tôi chạy nhanh về phía sau cửa hàng. Những hộp đựng giày, đựng giày trượt băng, đựng những miếng lót trong môn khúc côn cầu chất thành đống, cao ngất ngưỡng, nghiêng ngả, tự nhiên đổ ào ra sàn nhà. Tôi vượt qua chướng ngại vật đó, hướng đến cầu thang phía sau, thì...

Hụt!

Sàn nhà ngay trước mặt tôi bật mở! Tôi đang di chuyển quá nhanh, không thể dừng lại được...

Một cái hố đen!

“Aaaa!”

Tôi tóm lấy một cái kệ giày. Nó nghiêng ngả.

Tôi đang rơi!

Giống như Alice trong xứ sở Thần tiên, tôi đang được bắn xuyên qua bóng tối, hoặc là xuống một ván trượt trong công viên nước. Chỉ có điều, bên dưới tôi không phải là dòng nước mà là một luồng không khí mạnh đến độ giúp tôi nổi bồng bênh.

Luồng khí thổi nhanh đến mức tôi thấy khó thở. Tôi quờ tay sang hai bên để tìm chỗ bấu nhưng chúng trơn tuột.

Một cú cua gắt! Sau đó là bằng phẳng. Rồi đến một cú rớt mười mét!

“Ô-oa-ô-a-ơ-si-gun-ta-gâu...”

<Ô-oa-ô-a...>

Cái quái gì...?!

Những đứa trẻ. Một thứ âm thanh pha trộn giữa âm phát ra tiếng và giọng truyền. Chúng đang hát!

Đó là âm thanh vui vẻ đầu tiên mà tôi nghe thấy kể từ khi bước chân vào căn phòng nhỏ của mình.

Tôi nhìn thấy cuối đường hầm đang chạy sầm sập về phía mình. Không có cách nào làm cho nó chậm lại được!

“Ááá!”

Tôi đang bay xuyên qua bầu không khí buổi đêm, qua bầu trời lấm tấm sao với một vầng trăng tròn vành vạnh.

Thịch!

Một cú tiếp đất nhẹ nhàng đến không ngờ lên một cánh đồng cỏ rộng bát ngát. Có một cái cây

ở ngay bên cạnh tôi. Nhưng đó không phải là cây thích hay cây sồi bình thường quen thuộc với bạn đâu. Chồi rẽ mót của cái cây này bự quá hớp. Một cái cây đang sinh sôi, phát triển. Những nhánh của nó uốn cong chạm xuống mặt đất rồi quay ngược mọc thẳng hướng lên trời. Giống như những cây bao báp khổng lồ ở Châu Phi mà tôi đã từng xem trên Kênh Khám phá vậy.

Trên mỗi nhánh cây là một đứa trẻ cười tươi như hoa, vui đùa, ca hát và lắc lư người. Một vài đứa trong đám đó rõ ràng là những bé có năng khiếu leo trèo. Không phải tất cả nhưng hầu như bọn trẻ đó là con người. Cũng có trẻ Andalite, một số ít là người Orff. Và một đứa trẻ người Leeran.

“Ô-oa-ô-a-ơ-si-gun-ta-gâu!”

Bài hát kết thúc.

Trên thảm cỏ cách chỗ tôi không xa, bên dưới tán cây, có một vài người lớn. Một số ít đang đứng, còn lại đang ngồi bắt chéo chân. Họ không bận những bộ đồ áo liền quần một màu như của thủ phủ Yeerk. Thay vào đó, họ bận áo dài thắt ngang lưng đủ màu, rộng thùng thình. Có một vật cộm cộm bên trong túi ở bên cạnh sườn. Đó là một khẩu Tia Nghiệt cầm tay. Nhưng tôi có cảm giác thứ vũ khí này không được mang ra sử dụng thường xuyên.

Những người Andalite trưởng thành đứng gần đó ưu tư. Một người Orff lẻ loi, nhìn vào bóng tối, thu mình trên cái chân thứ ba, trong khi hai chân kia doãi thoải mái về phía trước.

Một phụ nữ loài người giơ tay phấn khích và mỉm cười với đám trẻ trên cây. “Rất tuyệt,” bà nói. “Chúng ta sẽ bắt đầu buổi họp ngay bây giờ.”

Tất cả mọi cái đầu đều ngẩng lên bầu trời đầy sao. Một người Andalite trưởng thành bước tới trước.

<Cùng với nó, chúng ta vận động, suy nghĩ và nói năng. Vì nó mà chúng ta hít thở, ngủ nghỉ và làm việc.>

“Tự do dẫn dắt chúng ta,” tất cả mọi người đáp lời.

<Vì nó mà chúng ta sống.>

“Tự do là tất cả.”

Những cái đầu cúi xuống. Một người đàn ông hỏi đám trẻ liệu tụi nó có muốn kể cho mọi người nghe về những điều chúng đã làm trong tuần hay không. Người phụ nữ làm quản ca tiến về phía tôi.

“Chỗ này là thế nào?” Tôi hỏi. “Các bạn có phải là nhóm người mà Cassie đã kể tôi nghe không? Các bạn là người tự do ư?”

“Đúng. Vậy là Cassie gửi cậu tới đây à?”

“Ừm, không phải. Ý tôi là tôi không biết. Tôi chỉ rơi qua một cái hố trên sàn nhà và...”

“Sàn nhà không tự nhiên bật mở cho bất cứ ai đâu. Phải là Cassie muốn cậu trải nghiệm kia.

Cậu thấy đấy, tất cả thanh niên chỗ chúng tôi đều ở trong tổ chức EF. Cho tới giờ phút này, chúng tôi là những người mà họ đã cứu giúp. Chúng tôi già đi, chúng tôi nuôi nấng trẻ con và dạy chúng học.” Bà chỉ ngược lại phía cái cây. Đó là tuần lễ nghệ thuật bởi vì mỗi đứa trẻ sẽ có trong tay mình một bức tranh do nó tự sáng tác. Bức tranh nhỏ thôi, nhưng rất phức tạp. Từng đứa một sẽ phải diễn giải quá trình thực hiện của nó trong khi những đứa khác lắng nghe.”

“Đây là những đứa trẻ khỏe mạnh đầu tiên mà cháu trông thấy kể từ lúc có mặt ở đây.”

Người phụ nữ gật đầu và siết chặt cánh tay tôi.

“Đó là một câu chuyện buồn, chắc chắn là như thế. Để ta kể cho cậu nghe.” Bà hạ thấp hẳn giọng xuống. “Bọn Yeerk nuôi nấng bọn trẻ trong một nhà kho lớn phía sau thành phố. Bọn Mượn xác, những kẻ mà cậu trông thấy đấy, được chọn lựa hù dọa để thực hiện cái việc sinh sản. Khi bọn trẻ được sinh ra, chúng đưa tới một trong những lều cỏ hoặc một nhà kho và giữ tụi nó ở đó cho tới 15 tuổi. Cuộc sống của bọn trẻ bị kiểm soát, mặc dù không có Yeerk nào ở trong đầu. Chúng được cho là những cơ thể vật chủ yếu ớt và không có giá trị.”

“Trong quãng thời gian bị câu thúc này,” bà tiếp tục, “bọn trẻ được bơm đầy đủ các dưỡng chất bổ sung cốt để Yeerk có được những cơ thể vật chủ phát triển tốt. Bọn trẻ phải làm lung cực nhọc để sau này có thể thích ứng với việc đánh nhau và làm việc. Khi bản năng của chúng khiến chúng có những hành xử thiếu kiểm soát, trẻ con bình thường đưa nào chẳng thế, chúng sẽ bị trừng phạt. Nếu bọn trẻ có ý muốn tự học hỏi, chúng sẽ bị trừng phạt. Bọn Yeerk muốn trí não của bọn trẻ càng yếu đuối càng tốt. Do vậy, chúng nuôi nấng lũ trẻ trong một thế giới tẻ ngắt, thiếu sức sống chờ tới ngày Yeerk chui vào đầu. Tổ chức EF chiến đấu giải phóng bọn trẻ. Khi đám trẻ được tự do, thật là khó mà có thể hình dung nổi lại có ngày đó, chúng đến đây.”

“Những đứa trẻ này không có vẻ gì là bị chấn thương hết cả,” tôi nói. “Chúng dường như hoàn toàn bình thường.”

“Chúng tôi thật là may mắn. Có rất ít đứa trẻ bị chấn thương mà không thể chữa được. Đây là một nơi vui vẻ. Nó giúp chúng tôi không phải nói tới những lều cỏ hay nhà kho của Yeerk, trừ trường hợp bất đắc dĩ lắm. Chúng tôi sống đơn giản. Chúng tôi dạy dỗ lũ trẻ và trồng trọt. Chúng tôi hy vọng.”

Bà quay về lớp tiếp tục bài giảng, rồi lại trở lại chỗ tôi.

“Cậu có muốn coi thêm không?”

Tôi gật đầu. Tôi có cảm giác việc quan sát mọi việc ở đây diễn ra như thế nào là hết sức quan trọng. Tôi có cảm giác việc tôi có mặt ở chốn này là bởi vì tôi phải ở đó vậy.

Chương 23

Tôi bước tới chỗ cái cây.

“Chú là người của tổ chức EF à?” Giọng của một đứa trẻ vang lên. Tôi nhìn xuống một trong những nhánh cây sà dưới thấp đang đu đưa, thấy một cậu bé tóc vàng, má đỏ hây hây. Có lẽ cậu bé chừng 8-9 tuổi gì đó. Nó nói với cái giọng tràn trề hy vọng rằng tôi là người của EF bởi lẽ điều đó khiến tôi có vẻ là một người được tôn kính và đáng để cho cậu ấy khoe tác phẩm nghệ thuật của mình.

“Ừ,” tôi nói. “Đúng. Chú làm việc cùng với tổ chức EF. Chú tên là Jake.”

“Tên cháu là Justice (Công bằng). Những người lớn cứ khẳng khẳng đặt cho bọn cháu những cái tên ‘có ý nghĩa’ mắc cười. Ví như là Liberty (Tự do) ở đằng.” Nó chỉ một bé gái trên một cành cây cao. “Và đó là Storm (Bão tố).” Khi nó giải thích những điều này, nó đảo đảo trông mắt một tí, thể hiện là đối với nó, tất cả người lớn dường như hơi ngốc nghếch.

Tôi mỉm cười và quỳ xuống để đến gần nó hơn.

“Chú có muốn xem bức tranh của cháu không?” Nó nói. “Các bạn của cháu nghĩ cháu giỏi hơn tụi nó về nghệ thuật. Những người lớn thì nói cháu có năng khiếu.”

“Ồ, thế thì, chú phải xem mới được.”

Justice trao cho tôi bức tranh.

“Chú nghĩ sao?”

Bức tranh được chia thành hai mảng theo đường chéo, từ góc dưới bên trái đến góc trên bên phải.

Phía dưới đường ranh là một cơn ác mộng được vẽ theo chủ nghĩa biểu hiện. Một thành phố góc cạnh, tối tăm. Những toà nhà bằng thép xám sừng sững trồi lên xuyên qua một màn sương mù màu đỏ máu. Từ trong màn sương mù đó, những cánh tay vươn dài, những khuôn mặt đau đớn thét gào ngẩng lên vô vọng tìm kiếm bầu trời mà họ không thể trông thấy.

Phía trên đường phân cắt là một thế giới khác. Một bức tranh phong cảnh. Trong đó, bầu trời xanh không một gợn mây. Một khinh khí cầu trắng toát bay lơ lửng giống như một mặt trời. Có một sợi dây nối với giỏ khinh khí cầu, vắt ngang bầu trời tươi vui ấy, kéo dài xuống thành phố địa ngục, ảm đạm và tăm tối.

Một sợi dây thừng, mỏng manh như một sợi chỉ.

Trên sợi dây ấy, có nhiều người đang di chuyển hướng lên trên. Họ kẹp chặt sợi chỉ giống như quần áo được máng trên dây phơi vậy.

Và khi họ vượt qua ranh giới giữa bóng tối và ánh sáng, những khuôn mặt đầy vẻ thất vọng và giận dữ của họ dịu lại. Không cười, nhưng lộ rõ nét hy vọng.

“Chú có thích không, Jake?”

“Thật tuyệt vời,” tôi nói. Cậu bé mỉm cười. “Cháu vẽ giỏi lắm. Đó có phải là lý do mà cháu có mặt ở đây không? Cháu thoát khỏi sợi dây đó rồi phải không?”

“Chẳng phải chú cũng thế sao,” cậu bé nói vẻ hơi thất vọng. “Những người lớn lúc nào cũng

nói với cháu rằng cháu vẽ những thứ phúng dụ, bất luận nó là cái gì đi nữa! Cháu đang cố thể hiện trên tranh những nỗi sợ hãi và giận dữ của cháu, họ bảo thế đấy. Nhưng cháu chỉ vẽ những gì cháu muốn vẽ thôi.”

“Ừ, đúng rồi.”

“Chú có được bay trên Chiến đấu cơ Con Rệp không?”

“Không.”

“Nhưng chú được tham gia lên kế hoạch tấn công, đúng không? Chú dẫn đầu những người chống đối và giải phóng những người bị bắt làm nô lệ, phải không?”

“Chú cho là vậy.”

“Đó là những việc cháu muốn làm. Cháu sẽ giải thoát tất cả những người bạn bị giam cầm mà cháu đã phải bỏ lại. Cháu sẽ cứu các bạn ấy.”

Tôi phân vân không biết phải trả lời như thế nào, phải giải thích ra làm sao mà không hủy hoại tinh thần của cậu bé. “Chiến tranh không phải lúc nào cũng chỉ là để cháu cứu những người cháu quen biết,” tôi nói. “Cháu có thể sẽ được giao nhiệm vụ cứu những người ở rất xa nơi đây, những người mà cháu không quen biết - bạn của những người khác.”

Cậu bé lắc đầu.

“Cháu sẽ cứu các bạn cháu trước. Rồi sẽ cứu bạn của những người khác sau.” Nó bất ngờ nhảy chồm lên, giữ chặt tay tôi và kéo tôi về phía thân cây khổng lồ.

“Chú sắp trễ giờ rồi,” nó nói. “Cháu muốn chú ở lại nhưng chú sẽ bị muộn mất.” Nó ấn bàn tay nhỏ bé vào chỗ lõm trên vỏ cây dày và xù xì. Một cánh cửa xuất hiện. Cửa mở và tôi để Justice đẩy tôi qua, nhưng sau đó tôi quay trở lại.

Lúc ấy, ở đó chỉ có một gốc sồi.

Không có cánh cửa. Không có những con người tự do.

Tôi trở lại thành phố.

Mặt trăng gần như tròn vành đang mọc xua tan bóng tối trong Công viên Bryant. Những nhánh cây nhiều màu của những cái cây trơ trụi lá vươn ra như những bàn tay xò rộng. Những bàn tay báo hiệu sự nguy hiểm, cầu xin tôi hãy phải cẩn trọng.

Tôi tiến về phía Thư viện Công cộng New York. Sỏi kê lạo xạo dưới đế giày. Đầu óc tôi ong ong vì hoang mang khi tôi cố gắng tìm hiểu cho bằng được về cái nơi mà tôi vừa mới ở, về những người tự do mà tôi vừa mới gặp.

Trước đây một lúc, tôi đã quyết định không gắng phân tích xem chuyện gì đang xảy ra và tại sao nó lại xảy ra với tôi nữa. Tôi cho rằng sự tỉnh táo phụ thuộc vào việc chấp thuận những gì tôi đã thực sự trông thấy, bất luận đó là giấc mơ, là ác mộng hay là cảnh thực. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng tôi sẽ không bao giờ muốn có lời giải đáp cho tất cả những thắc mắc của mình – những câu trả lời rõ ràng và chính xác.

Tôi lắng nghe tiếng động phát ra từ những bước chân nện xuống đất của bọn Orff để dò tìm ra được những con mắt đang theo dõi tôi nằm ở chỗ nào.

Không một tiếng động. Tôi đã bỏ rơi chúng rồi.

Tôi đã làm những gì như Rachel đã chỉ dẫn.

Bước lên những bậc thang lát đá cẩm thạch màu trắng.

“TSSEEERRR.”

Một tiếng rúc của một chú chim săn mồi xé toang màn đêm. Kế đến là tiếng đập cánh và tiếng cọt két của những lông xương già nua.

“Tobias!”

Một chú điều hâu bay sượt qua. Những cọng lông vũ của nó quẹt lên mặt tôi. Lần này sao quá gần gũi! Tôi chớp mắt và...

Nó biến mất! Màn đêm nuốt chửng nó mất rồi.

“Tobias?”

Không có tiếng đáp lại.

Tôi quay người mở cánh cửa lớn thiết lớn có tay nắm bằng đồng thau. Tôi chạy lên những bậc thang tràn ngập ánh trăng, để giày nện xuống nền thang tạo nên những tiếng thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh âm vang trong không gian trống trải và tĩnh mịch.

Có một hành lang lát ván gỗ dẫn tới chỗ những giá sách, tới chỗ những dãy kệ cao, dài thăm thẳm, trên đó sách xếp ngay hàng thẳng lối. Một mê cung âm u, ảm đạm và buồn thảm. Mốc meo, không có người lai vãng. Im ắng như một lăng mộ.

Đọc sách, đối với Đế chế, rõ ràng không phải là một nhu cầu lớn.

Tôi bước dọc theo hành lang chính, nhìn xuống lối đi hai bên. Rachel nói rằng tôi biết tôi sẽ tìm gì.

Tôi bước qua một lối đi có vẻ như được nói rộng hơn những lối đi khác. Đó là đầu khu vực để sách bắt đầu với ký tự E. Tôi quẹo vô đường hầm ấy, tìm đập thùm thụp, và bắt đầu chạy.

Bất thành lĩnh, những kệ sách kết thúc. Tôi thắng cái kết cạnh một dãy bàn gỗ ố đen. Và rồi 100 bóng đèn rơi xuống 100 bàn đọc được bật sáng, soi rõ một phòng đọc khổng lồ.

Một người Andalite băng bó chằng chịt, bộ lông thô nhám màu xanh dương dính chặt vào những cơ bắp bầm dập, duyên dáng xoay cặp mắt cuống nhìn tôi đăm đăm.

<Jake.>

Giọng truyền ấy vang ngập trong óc tôi. Dịu dàng mà mạnh mẽ. Lịch duyệt, truyền cảm mà khiến người khác khiếp sợ.

Quen thuộc vô cùng.

Trông ông chẳng khác gì cái đêm mà con tàu của ông bị rớt nơi công trường bỏ hoang ấy. Cái đêm làm biến đổi cuộc đời tôi mãi mãi.

So với ông, giọng của tôi nghe yếu đuối và khổ sở vô cùng. Nó cứ như bị nuốt chửng trong vòm họng vậy.

“Elfangor.”

Chương 24

Những móng guốc của ông hoàng Andalite đó di chuyển nhanh đến gần tôi hơn. Vóc dáng của ông cực kỳ lồi cuồn, mạnh mẽ và cân đối.

<Bạn phải tuân theo những hướng dẫn của chúng tôi.>

Chính mắt tôi đã trông thấy Elfangor bị giết hại rồi kia mà, thế mà giờ ông đang đứng đó. Có thể nào ông là thủ lĩnh của tổ chức EF không ta? Hay ông là quân sư cho chiến dịch khủng bố chống đối lại sự kiểm soát của Yeerk? Tôi nghi lắm, nhưng tại thời điểm này, bất cứ việc gì cũng đều có thể xảy ra cả.

“Tổ chức EF chắc chắn là đã tính đến lực lượng bạo động,” tôi nói.

<Nghe có vẻ như cậu đang nghi ngờ chiến thuật của chúng tôi.>

“Bạo động là con đường đảm bảo nhất để thay đổi. Tôi chẳng có thắc mắc gì cả.”

<Nhưng cậu sẽ đánh lại bọn chúng theo cách khác ư? Những cuộc tấn công khủng bố và phá hoại khiến cậu thấy ray rứt và khó chịu. Cậu muốn có một cách tốt hơn.>

“Điều tôi muốn là trở về nhà.”

<Quá sức của cậu sao?>

Elfangor là một hiện thân đáng sợ. Nếu như tôi bảo rằng ông đang không hăm dọa tôi chút chút, ắt hẳn là tôi đang nói láo. Nhưng tôi cũng là một thủ lĩnh mà. Tôi thấy cuộc chiến đấu vì Trái đất là dành cho tôi nhiều hơn là dành cho ổng. Tôi muốn tôn trọng ổng, nhưng trong suy nghĩ của mình, tôi thấy ổng đã mắc một sai lầm nghiêm trọng khi tiến hành chiến dịch khủng bố. Tôi phải nói cho ổng biết điều đó.

“Không. Tôi muốn về nhà để tôi có thể ngăn không cho tất cả những chuyện này xảy ra ngay từ điểm xuất phát. Nếu đây là tương lai, tôi muốn quay ngược lại quá khứ. Tôi có thể ngăn cản bọn Yeerk mà không phải hy sinh những người bạn của tôi; không làm hỏng cuộc chiến và phải lúng ba lúng búng trước ông về khủng bố và tự do nửa vời như thế này. Tôi có thể ngăn cản

chúng trước khi chúng ta hy sinh chính những thứ mà chúng ta đang chiến đấu vì nó!”

Giọng cười của Elfangor vang lớn trong đầu tôi. <Chiến thắng mà không có hy sinh ư? Cậu biết rõ hơn thế mà.>

“Ông sẽ không phải từ bỏ những nguyên tắc của mình để chiến thắng. Chẳng phải là luôn có một sự lựa chọn khác ngoài việc hy sinh sao, chỉ cần ta giữ trí óc mình minh mẫn, lùi lại, quan sát và...”

<Cậu biết rõ hơn thế mà.>

Cậu nói lặp lại ấy như một mũi ong chích. Làm sao mà ông biết được tôi chỉ là đang nói những lời đao to búa lớn? Cứ như thế ông đang chằm trệ trong đầu tôi, lục lọi và nhặt nhạnh hết tất cả những nỗi hoảng sợ, mọi lỗi lầm trong suốt cuộc đời của cá nhân tôi vậy.

Giờ thì tôi nổi sùng.

“Đó tất cả đều là lỗi của ông,” đột nhiên, sừng sốt với chính bản thân, tôi bật nói. “Tôi luôn nghĩ ông là một anh hùng, Elfangor. Một thủ lĩnh. Nhưng sự thật là ông không thể nhìn ra được một cách khác. Ông buộc chúng tôi phải chịu những thử thách gay go, những nỗi đau cả về thể xác lẫn tâm hồn. Chúng tôi là những đứa nhóc con. Ông khiến chúng tôi nghi ngờ về những giá trị mà chúng tôi đã được học. Ông không có quyền chất gánh nặng đó lên chúng tôi. Nó quá lớn và không thể gánh vác nổi. Ông đã lợi dụng chúng tôi!”

<Những lời ấy, do cậu nói ra, thật là thú vị, Jake.> Khi nói đến tên tôi, giọng của ông biến đổi. Đột nhiên, nghe không còn giống Elfangor tạo nào nữa. Sự kiêu ngạo của người Andalite đã biến mất, chỉ còn lại đó là giọng của một người đàn ông - một con người. Quen mà không quen.

<Để mình đoán thử xem tiếp theo sẽ là gì hen,> cái giọng nói mới vang lên. <Bồ sẽ không đòi giữ vai trò lãnh đạo, đúng không? Bồ sẽ không yêu cầu được đưa ra những mệnh lệnh khó khăn. Bồ sẽ lên kế hoạch cho các phi vụ. Bồ quyết định sẽ sử dụng lực lượng tuy ít ỏi về số lượng nhưng trung thành của bồ. Bồ sẽ quyết định khi nào thì đặt họ vào cuộc sống mạo hiểm, chịu nhiều đau đớn và bằng cách nào luôn. Không thể trách được bồ. Vai trò thủ lĩnh ào lên bồ. Ừa, mình chịu, mình không biết, Jake à. Bồ là người chọn lựa. Lúc nào cũng thế. Bồ đã và đang tự do.>

“Tobias.”

<Đúng, là mình. Bồ biết là hồi xưa mình từng biến hình thành chú Ax. Mình quyết định ở trong lột hình biến này. Cơ thể của chú Ax đã già thêm 10 năm tuổi. Đó là một hồi chuông báo tử cho Elfangor, phải không nào? Nhưng Elfangor đã chết rồi, Jake ạ.>

Dĩ nhiên là như thế.

<Và bồ cũng vậy.>

Cổ họng tôi thắt chặt. Da tôi như có con gù đột, ngứa ran. Cái gì cơ? Trí não tôi chộp lấy những lời Tobias nói, kéo rồi đẩy, quay vòng rồi lắc lắc chúng.

Chết rồi á? Thế thì làm thế nào mà tôi tự do được?!

<Cũng tối này cách đây 10 năm, Tom đã gom tất cả mọi việc lại giải quyết hết một lượt. Ảnh vào phòng bồ và giết chết thủ lĩnh của Hội Animorphs. Thà kết liễu cuộc đời bồ còn hơn là để Visser Ba biết được rằng một trong những tên “thảo khấu Andalite” khét tiếng đã nhớn như cả

một quãng thời gian dài như thế, ngay dưới mũi hần mà không hề bị phát hiện. Chính anh trai của bồ...>

“Nhưng mình đang ở đây mà!”

Tôi nhìn xuống bàn tay mình. Dưới ánh sáng của ngọn đèn đọc sách là màu da hồng hồng rậm nắn, là những khớp ngón tay, là móng tay, là mạch máu, là những lông xương. Rất sống động. Không phải là giả.

<Phải, bồ ở đây, nhưng không còn sống.>

Điều này nghĩa là sao ta?

<Tất cả mọi thứ đều hội tụ vào đêm nay. Các trận chiến, những nỗ lực và các chiến lược. Đêm nay là thời khắc mang tính quyết định. Tia đốt cháy mặt trăng ở tòa nhà Chrysler đã sẵn sàng hoạt động. Trong khi mình đang nói những lời này đây thì bọn Yeerk cũng đang nổi nguồn cho nó. Chúng đang gạch bỏ những công đoạn đã hoàn thành trong danh mục, đang ứng dụng những tính toán tiêu tốn hàng trăm giờ đồng hồ của bồ.>

“Không! Không, không, không! Mình không phải là một nhà khoa học!”

<Bồ là một nhà khoa học. Đã từng, hay đúng hơn, bồ sẽ là một nhà khoa học. Tất cả sẽ tùy thuộc nơi bồ. Bồ là người duy nhất... chỉ có bồ mới có thể làm lệch cú bắn đó. Hãy tới đó đi, Jake. Hãy thay đổi chương trình. Hãy làm cho tia đó đi trật mục tiêu. Cho dù cơ hội chỉ là một phần nghìn. Đây là thời điểm mang tính quyết định, bồ có hiểu không? Hãy sử dụng mọi phương tiện cần thiết, bất luận đó là thứ gì đi chăng nữa.>

“Nếu như mình khiến cú bắn đó đi trật mục tiêu, mặt trăng sẽ nổ và sẽ có hàng nghìn người vong mạng.”

<Hãy nghĩ tới điều lớn hơn, Jake, nghĩ đến đại cục. Vì Chúa, đừng đắn đo rồi không làm chỉ vì một vài tiểu tiết. Tia Kandrona vĩnh hằng. Thất bại đồng nghĩa với việc tồn tại một Trái đất nhan nhản bọn Yeerk bắt diệt.>

“Nhưng còn Cassie thì sao? Nhỏ đang ở trong tay Marco!”

<Không còn thời gian nữa. Nhỏ đã chuẩn bị tinh thần chết trong danh dự.>

“Bồ có thể cử ai đó khác đi cứu nhỏ được không? Một trong những người của bồ í?” Tôi van vỉ, cảm phần trước thái độ gạt bỏ tính mạng Cassie của Tobias.

Tobias nhún vai.

<Không có ai rảnh cả.>

“Mình sẽ không để nhỏ chết đâu!”

<Cứu một hay nhiều người đây? Khi bồ để mặc Marco và Rachel xoay sở để tự cứu mình ở tòa nhà Ragsin, sự lựa chọn với bồ đâu có khó khăn đến thế?>

Tôi không thể trả lời được câu hỏi đó.

<Đây là chiến tranh, Jake à. Bắt buộc phải có hy sinh.>

Tobias đột ngột quay người bước dọc suốt căn phòng.

<Thay đổi Tia đốt cháy mặt trăng hoặc cứu Cassie. Hoặc một người hoặc nhiều người khác. Hoặc không ai cả. Không có trường hợp toàn vẹn được cả hai.>

Chương 25

Tôi không thể chấp nhận điều đó.

Tôi vùng chạy ra ngoài theo đúng lối khi nãy đã vào, guồng hai chân nhanh hết mức có thể. Lướt qua hết dây kệ này đến dây kệ khác, rồi qua những hành lang lát đá hoa cương để thoát khỏi cái thư viện được bố trí như một cái hang ấy, để tới được một thế giới khác.

Tôi ào ra ngoài màn đêm oi ả, ngột ngạt và nóng bức. Cây cối cành lá sum xuê và tươi tốt. Lá cây ư? Không khi oi nồng ư? Vài phút trước thôi, tôi đi dưới những nhánh cây khẳng khiu, cằn cỗi như không còn sự sống. Giờ đây tôi chạy qua những tán lá đang xào xạc bởi những luồng gió xoáy phả ra từ con tàu chạy bằng đệm không khí phía trên đầu.

Thực tế là mọi sự đều sai lầm.

Cassie.

Không có nhiệm vụ nào xứng được với sự hy sinh mạng sống của nhỏ.

Tôi chạy khỏi Tobias, khỏi Elfangor và Ax, chạy khỏi những người bạn đã thôi không còn quan tâm đến nhau nữa.

Là thủ lĩnh của Hội Animorphs, lẽ ra tôi phải đặt nhiệm vụ lên trên hết. Nhiệm vụ là một khối tổng thể, là toàn bộ. Thế nhưng nhiệm vụ của tôi là gì?

Cái gì làm cho thế giới đáng giá hơn ta? Khối lượng cực lớn ư? Tương lai ư? Hay là lợi ích cộng đồng nhỉ?

Hãy xem xét sự việc một cách độc lập, đồ ngốc ạ.

Trận chiến cuối cùng tại tôi đã cùng nhau chiến đấu... Marco và Rachel, ở bên trong... mất tất cả hay chỉ có hai người... một cánh cửa đang sập xuống... Giam giữ số phận của hai đứa nó...

Tội lỗi cào cấu, giằng xé tâm can tôi bằng những móng vuốt bén nhọn của nó.

Tôi đã nêu một tấm gương cho đám bạn. Tôi phải chịu trách nhiệm về tính cách khắc nghiệt

của Cassie và về sự thờ ơ của Tobias.

Tôi vẫn tiếp tục chạy, mỗi lúc một nhanh. Xuôi xuống một con đường nhỏ hẹp, tối tăm nằm ở phía sau các ngôi nhà. Mùi hôi thối của bọn Taxxon tràn ngập mọi góc ngách của thành phố. Mồ hôi túa ra hòa lẫn với những giọt nước mắt nóng hổi dần dụa không ngừng trên mặt tôi.

“Mình xin lỗi!” Tôi ngửa cổ hét.

Không một ai nghe thấy cả.

Tobias đã nhầm về chiến tranh. Chiến tranh có gì tốt nếu như con người bị lãng quên suốt cả chặng đường ấy? Nếu như có một trong số một triệu cô gái phải chịu một vết thương lòng và trở nên nghiệt ngã, thay đổi vĩnh viễn. Cái gì tốt kia chứ? Chỉ có chính bọn Yeerk là được tha hồ quan sát và trông thấy việc làm của chúng hoàn thành. Tôi không phải một tên Yeerk.

Không phải.

PĂNG CHÍU!

Một ánh chớp nóng. Tia Nghiệt. Mấy viên gạch phía trên đầu tôi cháy sém.

Người của Marco!

Chạy khỏi chỗ này thôi! Tôi phải lên được bên trên cái thành phố ác mộng này! Tôi xé toang bộ đồng phục bằng sợi tổng hợp màu cam của mình và cố gắng biến hình.

Những thay đổi về cơ thể bắt đầu diễn ra. Tôi không bị mất quyền năng biến hình! Hai cẳng chân dài của con người sụp ngắn lại biến thành hai chi sau. Hai khuỷu tay chảy nhão hòa nhập vào bộ ngực.

Một lớp lông tơ nhú lên khắp làn da của tôi. Những cọng lông vũ cứng phọt ra từ hai cánh tay gầy nhẳng. Những cái xương sọ đổi chỗ, sắp xếp lại, biến cái đầu người đang tròn và nặng thành hình dáng đầu của một chú chim ưng.

Tôi đập cánh thật lực, gắng sức xuyên qua bầu không khí ẩm ướt.

Giúp đỡ Cassie và tôi sẽ giết hại thêm nhiều người hơn nữa. Tia Kandrona sẽ trường tồn bất diệt. Giúp đỡ Cassie và số phận loài người sẽ được định đoạt.

Nhưng tôi sẽ có thêm được một phút nữa ở bên Cassie. Rất có thể tụi tôi sẽ thành công. Tụi tôi có thể chạy mà.

Nhưng tụi tôi có thể đi được đến đâu đây ta? Và với nguồn năng lượng cung cấp Kandrona vĩnh cửu giống như một mặt trời, tôi thậm chí cũng không thể bỏ dối tên Yeerk khiến hẳn phải bỏ ra khỏi đầu nhỏ nữa kia.

Với thị giác của một chú chim săn mồi, mọi chi tiết của thành phố trở nên vô cùng rõ ràng. Còn trí óc: Đơn giản nhưng sắc bén. Tập trung vào công việc. Không có sự xáo trộn của cảm xúc. Không có những nghi vấn nào mà không có lời giải đáp.

Nước mắt không còn.

Cao hơn. Lướt qua những bức vách kính màu xanh-bạc và những lối đi có mái che. Những tầng lầu áp mái lợp kính, những cột đèn hiệu trong bóng tối, những nhóm đông con người và

người Andalite ở nhà tụ tập xung quanh những cái vũng đặc quánh. Những kẻ Mượn xác cấp cao đang họp bàn tính âm mưu và nhảy cẫng lên vì vui mừng. Bồn tắm nóng rẫy ở thế giới người ngoài hành tinh – vũng Yeerk.

Không khí trở nên lạnh giá và loãng hơn. Tôi tiếp tục bay cao hơn cho tới khi thành phố New York của bọn Yeerk đầy đe dọa kia trông có vẻ an toàn và bé nhỏ thì ngừng lại. Không khí trượt qua đôi cánh mỗi dù của tôi. Tôi chỉ còn là một cái chấm nhỏ xíu tầm thường trên bầu trời. Một tâm hồn tự do ở bên trên một thành phố nổi lệt. Có hàng triệu sinh linh cần tôi cứu giúp.

Cassie.

Justine sẽ cứu những người bạn của nó trước tiên.

Nhưng Justine là một đứa trẻ ranh.

Chương 26

Ánh đèn nhấp nháy trên chiếc phi cơ của bọn Yeerk - từng có thời là sở hữu của người Andalite – đang di chuyển nhẹ nhàng trên các con phố giống như những chú đom đóm màu đỏ sẫm. Khu phố Brooklyn, Queens, Bronx. Ngoại ô. Một loạt những thành phố ngoại vi. Tất cả rực rỡ một màu đỏ ấn tượng. Từ đại đô thị khu vực Bờ biển phía Đông cho tới đường chân trời và xa hơn nữa.

Bọn Yeerk. Tất cả các thành phố ấy. Đều là Yeerk cả.

Cặp mắt chim ưng tinh tường của tôi phát hiện ra một bóng người ngồi bên bàn làm việc trên một lầu cao của một tòa nhà chọc trời. Trong cái thế giới mà tôi từng biết, ông ta có thể là bất cứ ai đó: làm việc trễ, có một người vợ và một gia đình, có một con chó và có một ngôi nhà.

Ở đây ông là chỉ là một kẻ bị giam cầm. Một tù nhân.

Một cuộc đời.

Cách đó hai dặm là một tòa nhà khác, không phải cao nhất, mà là nổi bật nhất, với một cái đỉnh nhọn hoắt và tỏa sáng. Rực rỡ hơn tất cả những tòa nhà khác ở xung quanh, bởi những

ngôi sao nổ tung kết chồng lên nhau tạo thành một cái đỉnh cao và duyên dáng.

Toà nhà Chrysler. Trung tâm chỉ huy của bọn xâm lược. Công cụ thống trị của bọn Yeerk.

Nhà tù của Cassie.

Một tia sáng màu vàng rực rỡ truyền điện cho cái đỉnh đồ sộ của tòa nhà. Cái que hình kim gắn trên đỉnh bắt đầu rung động.

Thế rồi, đột nhiên, ngay trước mắt tôi... những cái ống xối khổng lồ làm bằng kim loại được tạo thành hình chim đại bàng lưng lững ở bốn góc chân đế của phần đỉnh chớp nhẹn dường như bốc cháy!

Tia mặt trăng đang được nạp năng lượng.

Một ánh sáng màu xanh lục bảo rực rỡ đang dâng lên trong lòng các chú đại bàng, tỏa ra và mỗi lúc một mạnh.

Những tia sáng màu xanh lá cây hiện ra từ đầu các chú đại bàng, giống như ánh chớp bị kiểm soát vậy. Nó dâng lên, lên nữa, hội tụ tại mũi kim của đỉnh chớp!

Một hình chớp màu xanh lá cây với một trục màu vàng ở chính giữa - toàn bộ phần đỉnh của tòa nhà - đang phát ra những tiếng xèo xèo, rung rung vì được nạp năng lượng.

Tôi xếp đôi cánh rộng chừng sáu tấc của mình lại và bắt đầu lao xuống. Năm mươi, sáu mươi, tám mươi kilomet một giờ. Tòa nhà Chrysler là con mồi của tôi.

Tôi lao thẳng đứng xuyên qua làn không khí lạnh lẽo, nhanh hơn và nhanh hơn nữa. Một trăm, một trăm hai mươi... một viên đạn lông. Một đường sọc sậm màu trong màn đêm.

Và rồi, có một tiểu tiết xuất hiện trong bức tranh của tôi.

Một dáng người! Dưới mặt đất, cách tôi chừng ba trăm mét! Một cô gái, ngồi trên bờ rìa hẹp, ngay dưới chân cô là một cái ống xối cực lớn! Lưng quay về phía tòa nhà, hai cổ tay bị khóa chặt và gắn lên bức tường xây, nét mặt căng thẳng mỗi khi cô ráng sức làm đủ cách hòng giải phóng hai cổ tay.

<CaaaaSieeeee!>

Nhỏ vận mình.

<Ngọn tháp!> Lời van vỉ tuyệt vọng của nhỏ tràn ngập đầu tôi. <Hãy đập tan ngọn tháp!>

Làm sao nhỏ có thể trả lời bằng giọng truyền ta? Làm sao mà nhỏ có thể nhìn thấy cả tôi ha? Không có thời gian để thắc mắc nữa.

Tòa nhà đang lao vào tôi. Những chùm tia sáng xanh đang nở rộng, mỗi lúc một rộng hơn, lan về phía chỗ Cassie đang ngồi. Chúng sẽ thiêu cháy nhỏ! Nhỏ sẽ bị nướng chín, chỉ trong có vài giây đồng hồ.

<Một sai lệch nhỏ nhất thôi sẽ vô hiệu hoá được nó!> Nhỏ hét. <Hãy đập tan ngọn tháp! Làm ngay đi!>

Móng vuốt sắc bén của tôi có thể giật tan gông cùm đang trói buộc Cassie. Được giải thoát,

nhỏ sẽ có thể kiểm được chỗ núp để tránh chùm tia kia. Nhỏ có thể sẽ sống sót.

<Ngọn tháp!>

Do dự làm chậm suy nghĩ của tôi, và làm giảm luôn tốc độ lao xuống của tôi.

Tòa nhà Chrysler rực sáng mỗi lúc một chói ngời. Không khí chuyển động hỗn loạn. Tia mặt trắng có vẻ như đang được hoạt hóa một cách mạnh mẽ. Một nguồn cung cấp tia Kandrona vô tận. Một Trái đất vĩnh viễn giành cho bọn Yeerk.

Một tác động đúng chỗ - một chú chim ưng nặng gần 3 ký lao xuống với tốc độ cực đại - và rất có thể, toàn bộ sự vận hành sẽ ngừng lại. Hai sinh mạng hy sinh để cứu hàng triệu người khác. Để cứu tương lai của Trái đất...

Cassie giật mạnh cái cùm sống đang giữ chặt hai cổ tay nhỏ. Nhỏ vật lộn, cạp cắn rồi đập mạnh nó vào tường... tất cả những gì nhỏ có thể làm cho tới khi... bất thành lĩnh...

<Aaaaaaaaaa!> Nhỏ đã tự do!

Và rồi, nhỏ lao tới trước, nhảy từ bờ rìa gạch tới nền ống xối, sát rạt tia sáng màu xanh lá cây khủng khiếp kia một cách vô cùng nguy hiểm. Nhỏ va mạnh toàn bộ trọng lượng của mình vào máng xối hình đại bàng. Nó rung rinh vài phút, nhưng thể cũng đủ. Ánh sáng mờ đi!

<Bồ đã làm được!> Tôi reo mừng. Màu sắc của phần đỉnh hình chóp của tòa nhà chuyển dần từ màu trắng đục sang màu vàng xỉn.

<Không! Mình chỉ mới làm lệch có một bộ phận thăng bằng phụ trợ thôi. Hệ thống sẽ khởi động và hoạt động lại trong vài phút nữa!>

Trước khi tôi có thể đáp lời, một tấm ván cửa kêu rin rít, bật mở phía sau lưng Cassie. Những cánh tay gần như trong suốt, mạnh mẽ của bọn Orff túm lấy nhỏ.

<Jake! Vô hiệu máy tính chủ!>

Cassie bị kéo lê vào trong. Và tấm ván cửa đóng sập.

Ngoại trừ một tiếng rắc nứt.

Chương 27

Một khe hở màu đỏ sẫm. Lối duy nhất vào trong pháo đài của bọn Yeerk.

Tôi cố hết sức hãm lại lực lao như tên bắn của mình. Khe hở hẹp theo chiều dọc ấy tiến lại gần nhanh quá. Tôi đã tính toán sai.

Giải pháp duy nhất, có lẽ, là phải quay nghiêng mình sang một bên để lách vào.

Một đầu cánh vươn thẳng chĩa xuống đất, cánh kia hướng lên trời, tôi căng người cho cơ thể trở nên dẹt mỏng, gồng mình chịu va chạm.

Hhhhhựựppppppppp!!!!

Những cái xương rỗng của tôi bị nghiền nát vì xung lực ép cái cơ thể quá bự của chim-ung-tôi lọt qua khe hở.

Rầm!

Tôi đập mạnh vào một bức tường lát đá cẩm thạch, rớt xuống sàn đá mát rượi.

Phải giữ mình tỉnh táo, Jake. Cơ thể tôi nát vụn, không chịu đáp ứng đòi hỏi đó. Một màu đen che phủ, thị giác của tôi mờ cảm.

Một cách yếu ớt, tôi quay nhìn lại cái khe hẹp. Áo giáp chẳng? Đậu trên đỉnh ống xối hình đại bàng là một chú chim thật. Một chú điều hâu đuôi đỏ. Mắt dán vào tôi.

<Hoàn hình đi!> Một giọng nói mạnh mẽ kéo giật tôi lại.

Cơ thể người của tôi. Con người...

Một cách diệu kỳ, những mảnh xương gãy vụn bắt đầu liền lạc lại và bự dần lên. Bay lượn, giết mồi, ăn thịt, bảo vệ. Những bản năng tiềm căn bản của loài chim săn mồi được dần thay thế bằng trí óc rõi ren của con người.

<Còn chưa quá trễ đâu.> Vẫn cái giọng nói mạnh mẽ ấy.

Tôi nhồm dậy. Tôi đi theo tiếng đá chân kịch kịch của Cassie trong hành lang. Tòa nhà rung động khi tia mặt trăng được khởi động lại.

Tôi có quá ít thời gian.

Vừa chạy, tôi vừa biến hình. Tôi nhảy chồm tới một tấm ván cửa màu đỏ ở cuối sảnh không một tiếng động, trong hình dáng của một chú cọp Xibêri.

Kịch-Rầm!

Tôi xô mạnh cơ thể mình vào vật cản và miếng hợp kim dày hơn 1 cm ấy bị oằn cong một cách dễ dàng. Cánh cửa hợp kim bị bứt tung khỏi đường rãnh và để lộ ra một căn phòng rộng thênh thang với rất nhiều màn hình máy tính sáng rực.

Có bốn tên Orff trang bị vũ khí đầy mình đang đứng ở trên những cái bục cao.

Hai hàng Hork-Bajir.

Và một giọng nói giận dữ vang lên từ bên trên.

“Lại là mi!”

Đó là Marco, đang trừng mắt nhìn xuống từ một cái bệ treo lơ lửng ở trên cao chính giữa căn phòng, bao quanh là một tấm bảng điều khiển hình bán nguyệt được hàn nối với sàn nhà.

Trên màn hình chiếu ba chiều rộng gắn ở mặt trước căn phòng là hình ảnh mặt trăng.

Bên cạnh quang cảnh mặt trăng là hình ảnh sống động của Tòa nhà Chrysler. Tòa nhà hình chóp nhọn bị nung rực lên một màu đỏ trắng. Ở bên dưới màn hình, những con số kêu tích tắc theo từng giây trôi qua. 00:28. 00:27.

“Đừng có nghĩ đến chuyện cố sức làm gì. Không một ai trong đám bọn mi có thể làm được gì để ngăn chặn việc này đâu.” Marco tự đắc, rồi bước tới bức tường có nhiều ô cửa sổ, nơi Cassie bị trói cùng với một cái khăn nhét trong miệng, đang vùng vẫy một cách vô ích.

“Trong một vài phút nữa đây, mặt trăng sẽ chiếu sáng và tăng cường sức mạnh chỉ cho riêng Yeerk. Tụi ta sẽ trở nên toàn năng. Trái đất sẽ thuộc về tụi ta mãi mãi.”

Tấm ván cửa đằng sau Cassie bật mở, cho thấy một màn đêm đỏ rực.

“Và để ăn mừng, tụi ta đã quyết định ném một tên khủng bố từ trên trời xuống.”

Tôi nhảy tới.

“Bắt lấy hắn!”

PẰNG CHÍU! PẰNG CHÍU!

Tia Nguyệt làm sàn nhà dưới chân tôi như nhiễm điện, giật giật. Làn sóng Hork-Bajir di chuyển vào trong phòng từ mọi hướng. Tôi bị đâm trúng rồi! Những lưỡi dao cứng và nhọn gắn trên người bọn chúng đâm vào lưng và cổ tôi. Không đau. Vẫn chưa đau. Tôi sẽ không để cơn đau xâm chiếm. Ngay cả khi máu trào ra từ những vết cắt. Nhuộm bẩn bộ lông của tôi. Trào lên tận miệng tôi.

Tôi chống trả điên cuồng. Máu màu xanh-tím của Hork-Bajir tuôn chảy dữ dội.

Năm tên bị hạ. Một lớp lính mới ào lên để bắt tôi. Không!

Nhún mình trên hai chân sau lấy đà, tôi lướt tới những kẻ tấn công đang sắp tới. Tiếp đất nặng nhọc, tôi loạng choạng xô vào hai tên Orff.

“Tóm hắn, lũ ngu kia!”

Tôi tát, quật, chặt, chém điên cuồng. Những khẩu Tia Nguyệt trong tay bọn chúng bay, rớt loạn xạ như những nhánh cây con bị gãy rụng trong một cơn bão.

Tôi bước vào để kết thúc công việc.

"Rrroooaaarrrr!"

Răng nanh tôi ngoạm vào mô cổ mềm mềm, trong suốt của hai tên Orff giống như một con dao xắt xuống miếng bơ mềm vậy. Nhưng mùi vị thì khác!

Tôi lùi lại. Ọe khan và phun phì phì.

Mùi của chất gây độc!

Trước khi tôi có thể hồi phục trở lại được thì một tên Orff vòng hai cánh tay siết chặt cổ tôi. Hai chân kẹp vào hai bên sườn, cái chân thứ ba đá vào bụng tôi không ngơi nghỉ.

Tôi táp căng chân của tên Orff kia, nghiêng nát động mạnh. Xương chân của hắn lạo xạo giữa hai hàm răng của tôi. Tôi buộc mình phải chịu đựng mùi vị của nó.

Hắn té nhào.

Tên Orff trên lưng tôi siết chặt hơn. Chúng tôi khoá chặt với nhau như những tên đồ vật thời La Mã cổ đại không màng đến những quy định.

Những con số dưới màn hình ba chiều. 00:14. 00:13.

Không!

Marco ở trên cao đặc thẳng, mắt dán vào màn hình ba chiều, hai bàn tay nắm chặt.

Một tiếng hét!

Cassie! Bị ném mạnh qua ô cửa mở vào giữa màn đêm đỏ rực.

RẦẦẦM!

Dùng hết sức bình sinh, tôi động tên Orff trên lưng mình vào tường thật mạnh.

RẦẦẦM!

Hắn vùng vẫy, chống cự, ráng khiến tôi nghệt thở bằng cách cắt đứt nguồn không khí của tôi.

RẦẦẦM!

Tôi động thêm một lần nữa. Những cú đá thúc bụng của hắn thừa dần. Vòng tay, vòng chân của hắn lơi dần.

Hắn rớt xuống nền nhà, những trái tim màu xanh lá cây của hắn đẩy máu tràn qua những mạch máu bề.

Tôi nhìn về phía cửa sổ. Cassie.

Và rồi, không biết bằng cách nào, quờ quạng... một bàn tay vươn lên. Ba ngón tay bám vào gờ tường. Tay của Cassie. Nhỏ không chết! Nhưng chỉ trong vài giây nữa thôi, nhỏ sẽ chết vì rớt xuống từ độ cao 60 tầng lầu, trở thành một đồng bầy nhảy bắn tung tóe cho lũ Taxxon liếm láp.

Cũng trong vài giây nữa, tia mặt trăng sẽ khai hỏa, bắn từ khẩu đại bác là tòa nhà Chrysler với đích tới hoàn hảo và chính xác cao độ.

Tay của Cassie.

Cái nút to màu đỏ nổi bật trên tấm bảng điều khiển Marco đang sử dụng được bảo vệ đằng sau tấm kính. Trên nắp kính đó có khắc hai chữ "HỦY BỎ".

Cassie...

Thế giới...

Tôi biết tôi phải làm gì. Không có thời gian để chần chừ. Tôi đã thấy mục tiêu của tôi.

Cứu lấy cái gì đáng giá hơn cả.

Tôi chồm tới.

00:05. 00:04.

Chương 28

MỘT SỰ LỰA CHỌN THÚ VỊ.

Xung quanh tôi là một màu đen kịt khi tôi nghe thấy giọng nói đó.

Một giọng nói lạ lùng. Già mà lại trẻ. Giọng đàn ông mà cũng là giọng phụ nữ. Vang vọng trong đầu tôi như giọng truyền từ xa.

Đó không phải là người Ellimist. Không. Đó là giọng nói mà tôi chưa bao giờ nghe thấy.

HỌ ĐÃ PHÂN KHÚC TRÍ NÃO MỘT CÁCH KỲ LA: TỈNH TÁO, KHÔNG TỈNH TÁO, VÀ MỘT LOẠI NỮA CÓ KHẢ NĂNG DUNG HÒA CẢ HAI. HỌ SẼ TIẾN HÀNH NGHIÊN CỨU THÊM, NHỮNG CON NGƯỜI NÀY...

Một bài ca của loài chim.

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào mặt tôi. Ấm áp.

Tôi mở mắt.

Một cái bàn gỗ với một chiếc máy vi tính đặt ở trên. Một tấm áp phích quảng cáo cho bộ phim *Chiến tranh giữa các vì sao tập I* dán trên tường. Những cuốn sách giáo khoa chất đống trên sàn nhà. Quần áo bẩn rớt ra khỏi tủ đồ. Đôi giày thể thao mòn vẹt. Đèn đọc sách. Mền vải bông.

Xuống lầu, mùi thơm của đồ ăn đang nấu nóng hổi xộc vào mũi – là Ba. Tiếng một phụ nữ đang nói về những trò chơi tay đôi – là Mẹ.

Phòng của tôi. Nhà của tôi. Ba mẹ...

Tôi nhảy khỏi giường.

Chuyện về Schwarzenegger[5] đã là lịch sử. Bàn tay tôi lại là của tôi. Tôi xoa xoa cằm. Không ráp. Nhấn nhụi.

Tôi túm lấy điện thoại. Tôi bấm búp búp số trên bàn phím nhỏ. Cơ bắp tôi đau nhức. Thế mà tôi không biết đẩy.

Rrrrrrreeeng!

Nào. Nhắc máy nào.

Rrrrrrreeeng!

Trả lời đi chứ!

Tôi muốn nghe giọng của một cô gái. Trầm ấm và trẻ trung. Vui vẻ và thông minh.

Tim tôi đập thành thịch.

Toàn thân tôi ngập trong ánh nắng rực rỡ. Tôi dịch chuyển một bàn tay ngang lồng ngực và cảm thấy...

Phù hiệu của tôi! Tôi giật nó ra.

Tôi nhìn.

Những ngón tay tôi nắm chặt không khí. Mở ra. Không có gì.

Những hình ảnh vẫn chớp nhá trong đầu tôi.

Những tên Hork-Bajir ở cao tuốt trên đầu tôi.

Tên Orff túm chặt hai cổ tay tôi.

David.

Một vụ nổ văng óc.

Tên Howler.

Tiếng hát tuyệt vời đến lạ của những đứa trẻ.

Mùi hôi thối của những sinh vật bị kết án tử.

Lớp vỏ bọc bằng phim mỏng Mylar lật bật trong gió.

Những khuôn mặt sọc chẳng chịt, những cơ thể sứt sọc khiếm khuyết của những người bạn thân.

Elfangor.

Ánh sáng. Mưa. Trượt chân...

Rrrre...

“Xin chào!”

Thời gian dừng lại.

Mọi thứ trở nên tuyệt đối yên lặng. Ngoại trừ tiếng đập của trái tim tôi.

Giờ thì tôi biết. Tôi đã lựa chọn. Tôi biết con người tôi được tạo nên từ cái gì. Những giới hạn và những quyền ưu tiên.

“Jake đây,” tôi nói.

Không có tiếng trả lời.

“Jake đây,” tôi lặp lại, giọng run run cứ như tôi chưa từng nói chuyện với nhỏ bao giờ vậy.

Cứ như đây là cuộc gọi đầu tiên của tôi từ hồi đó tới giờ vậy. Cuộc gọi duy nhất có ý nghĩa hết sức quan trọng.

“Cassie, mình chỉ muốn hỏi bồ điều mà lẽ ra mình phải hỏi từ hồi hôm. Bồ ổn chứ?”

[1] Tae Bo là từ ghép của mấy chữ cái đầu trong Taekwondo và Boxing. Đây là một chương trình luyện tập thể hình sử dụng những động tác trong 2 môn thể thao trên với tốc độ nhanh.

[2] Tên một ban nhạc Rock của Mỹ, đã từng giành được giải Grammy và một số giải thưởng âm nhạc quan trọng khác, đã phát hành được khoảng 30 triệu album trên toàn thế giới.

[3] Nguyên văn là Mylar sheath – là một loại vật liệu bằng nhựa hoặc bằng phim của hãng Mylar. Nó mỏng, nhẹ và mềm.

[4] ACLU: American Civil Liberties Union: Hiệp hội bảo vệ quyền tự do cho công dân Mỹ.

[5] Schwarzenegger – diễn viên điện ảnh Mỹ, chuyên đóng vai anh hùng cơ bắp, được bầu làm thống đốc bang California năm 2003 trong cuộc bầu cử miễn nhiệm vị thống đốc đang đương nhiệm Gray Davis. Sau đó ông tái đắc cử chức vụ này năm 2006, 2007.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>